

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY

பரங்குஸ திருஅவதார ஸு
5110

விரோதி ஸு வைகாசி
20, 3-6-2009

க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்
வெளியீடு

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணூர்ணவம்।

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम्।श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा ।श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

கௌரவ ஆலோசகர்: ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி

ஆசிரியர்: R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427

24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.

துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 2 இதழ் 2

பக்கம்

ஆழ்வார்களும் தேவதாந்தரங்களும்	1-07
ராமாநுஜரஹஸ்யத்ரயம்	(13-17) 08-12
மநுஸ்ம்ருதி	(3-5) 13-15
நம்மாழ்வார் திருமஞ்ஜநக்கட்டியங்கள்	(1-3) 16-18
ஸ்ரீயதிபதிநசர்யா	(3-4) 19-20
யதிராஜவிம்ஸதி உரை	(45-48) 21-24
க்ருஷ்ணகர்ணம்ருதம்	(5-8) 25-28
சது:ஸ்லோகீ வ்யாக்யானம்/ விவரணம்	(21-24) 29-32
பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக்யானங்கள்	(97-104) 33-40
கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு வ்யாக்யானங்கள்	(97-104) 41-48

அன்பர்களே,

முன்காலத்திலே கீதையை நன்றாகக் கற்றவன் ஒருவன் ஸதஸ்ஸுக்கு வந்தால், அவ்வூரார் அவனுக்கு ஒர்உழக்கரிசியைக் கொடுத்துவிட்டு நம்பிக்கையில்லாமையாலே ‘புறந்தின்னையிலே கிட’ என்பர்கள். தங்கள் இல்லத்தினுள்ளே தங்குவதற்கு ஒருபோதும் இடம் கொடுக்கமாட்டார்கள்.

இதுவே திருவாய்மொழி மூலமாத்ரம் கற்ற விண்ணப்பம்செய்வார் ஒருவர் ஒரு க்ராமத்திற்கு வந்தால், அவ்வூரில் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் அர்ச்சாமூர்த்தியான எம்பெருமான் தொடக்கமாக, அவ்வூரார் அனைவரும் வந்து அவரை எதிர்கொண்டழைப்பர்கள். தங்கள் அகத்தை(இல்லத்தை) அவர் தங்குவதற்கு ஒழித்துக் கொடுத்தும், விருந்து படைத்தும் பலவிதமாக அவரை உபசரிப்பார்கள். இவ்விஷயம் நம்பிள்ளை ஈட்டில் (7-9-2)(10-7-5) ஆகிய இருவிடங்களிலும் நம்பி திருவழுதிவளநாடுதாஸரின் வார்த்தையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதிலிருந்து கீதையைக் காட்டிலும் திருவாய்மொழிக்குள்ள சிறப்பை நாம் நன்குணரலாம்.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் கண்ணினுண்சிறுத்தாம்பு (8) வ்யாக்யானத்தில் “ஸ்ரீகீதை சொன்ன க்ருஷ்ணனென்றால் கையெடுப்பாரில்லை, திருவாய்மொழி பாடின ஆழ்வாருடைய ஊரின் பேரைக் கேட்க இருந்ததே குடியாகக் கையெடா நின்றது” என்றார். அதாவது – பகவத்கீதையை அருளிச்செய்த க்ருஷ்ணனுடைய பெயரைச்சொன்னால் கைகூப்பி வணங்குபவர் எவருமில்லை. ஆனால் திருவாய்மொழியைப் பாடிய ஆழ்வாரின் திருநாமத்தை, (ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியின் இறுதியிலும்) ‘குருகூர்ச்சடகோபன்’ என்று கூறும்போது, ஆழ்வார் அவதரித்த திருக்குருகூரின் பேரைக் கேட்டவுடனேயே அனைவரும் கைகூப்பி வணங்குகிறார்கள்— என்பதாம். இது கண்ணனைக் காட்டிலும் காரிமாறனுக்குள்ள ஏற்றமாகும்.

நம்மாழ்வாரை ஆழ்வார் திருநகரியிலே நாம் இன்றும் காண்பதற்கு காரணமாயிருந்தவர் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையாவார். சடகோபருக்கும், சடகோபதாஸரான திருவாய்மொழிப் பிள்ளைக்கும் நாம் எப்போதும் பல்லாண்டு பாடுவோமாக.

ஆழ்வார் திருநகரியில் நம்மாழ்வார் விஷயமாகப் பல திருமஞ்ஜநக் கட்டியங்கள் மதுரகவியாழ்வார் திருவம்ஸஸ்தர்களால் திருமஞ்ஜநகாலத்தில் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்தக் கட்டியங்கள் மதுரகவி அண்ணாவியார் ஸ்வாமியின் அநுமதியுடன் இம்மாதம் நமது பத்திரிகையில் தொடங்கப்படுகிறது. தமிழ் எழுத்தில் முதன்முதலாக அச்சிடப்பட்டுவரும் ராமாநுஜரஹஸ்யத்ரய வ்யாக்யானம் இவ்விதழோடு நிறைவுபெறுகிறது. —ஆசிரியர்.

ஆழ்வார்களும் தேவதாந்தரங்களும்

(கீர்த்தி மூர்த்தியான வித்வான் திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை ஸ்ரீ.உ.வே. கபிஸ்தலம்
க்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி, ஸ்ரீரங்கம்)

ஆழ்வார்கள் தமது இன்னருளால் இவ்வுலகோர்கட்குத் தமிழ்மறைகளெனத் திகழும் பல திவ்யப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்தனர். இவ்வாழ்வார்கள் எம்பெருமான் விஷயத்திலே மிக்கஈடுபாடுகொண்டு அவனையே உண்ணும் சோறும் பருகும் நீருமாக அநுபவித்தவர்கள். இவர்களைப்போலவே எம்பெருமான் திறத்தில் பக்தி உடையவர்கள் ஸ்ரீபராஶரர், ஸ்ரீவேதவ்யாஸர், ஸ்ரீஸூகப்ரஹ்மரிஷி ஆகிய முனிவர்கள்.

இம்முனிவர்களைக்காட்டிலும் விஞ்சிய ஜ்ஞானம், அநுஷ்டானம் இவைகளினால் சிறப்புற்றவர்கள் ஆழ்வார்கள். ஏனெனில், ரிஷிகளின் ஞானம் முதலான யாவையும் கடும்தவம் புரிந்து கஷ்டப்பட்டு சேமித்தவையாகும். ஆழ்வார்களோ என்னில் யாதொரு சிரமமுமின்றி எம்பெருமானாலே அருள் பெற்று ஜ்ஞானம் அநுஷ்டானம் இவைகளால் நன்கு தேறியவர்கள். இவர்கள் எம்பெருமான் விஷயத்திலும், அவன் ஸம்பந்தமுள்ள எல்லாப்பொருள்களிடத்திலும் பேரன்பு பூண்டவர்கள்; ஆதரவையும் மிக்க பரிவையும் காட்டும் தன்மையர்களாவர். எம்பெருமான் நாராயணனொருவனைத் தவிர மற்றெந்த தேவர்களையும் வணங்காதவர்கள்; மதியாதவர்கள். இத்தகைய தன்மை வாய்ந்தவர்கள் பதின்மர் உள்ளனர். இவர்களை அநுசரித்த ஆசார்யர்களாகிய நாதமுநிகள் போல்வாரும் இதரதேவதைகளிடத்தில் ஆழ்வார்களுடைய கொள்கைகளையே கொண்டவர்கள்.

ஆண்டாளும் ஸ்ரீமதுரகவிகளும் தனிச்சிறப்பு உடையவர்கள். ஸ்ரீமதுரகவிகள் தமக்கு ஆசார்யரான நம்மாழ்வாரைத் தவிர வேறொரு தெய்வத்தைத் தொழாதவர்; நம்மாழ்வார் பகவானிடத்தில் ஈடுபட்டது போலே ஸ்ரீமதுரகவிகள் தம் ஆசார்யரிடத்தில் ஈடுபட்டவர். ஆசார்யனே எல்லாவுறவுமுறையும் என்றவர். ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் முதலான நம் ஆசார்யர்கள் யாவரும் ஆழ்வார்களுடைய நிலையையே தமது நிலையாகக் கொண்டவர்கள்.

ஆகவே, ஏனைய ஆசார்யர்களின் கொள்கைகளுக்கு மூலமான ஆழ்வார்களின் அநுஷ்டானம் தேவதாந்தர விஷயத்தில் என்னவென்று கண்டால், ஆசார்யர்களின் கொள்கைகளும் அதுவேயாம் என்பது முடிவு.

ஆழ்வார்களில் ப்ரதாநரான நம்மாழ்வார் “ஆதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிரே” “நாரணன் முழுவேமுலகுக்கும் நாதன்” “கறுத்த மனமொன்றும் வேண்டா கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை” என்று தெய்வத்தையும், “நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்” என்று அந்த நாராயணன் திருவடிகளே தஞ்சம் என்று உபாயத்தையும், ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்-ஜூன் 2009

“வழுவினா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று அவனுக்குப் பாங்காகப் பணிசெய்வதே பரம புருஷார்த்தம் என்று புருஷார்த்தத்தையும் தீர்மானித்தார். மற்றைய ஆழ்வார்களும் “சிலையினாலிலங்கை செற்ற தேவனே தேவனாவான்” “நின்னலாலோர் தெய்வம் நான் மதிப்பனே!” “ஒன்றும் சோதி முகிலுருவம் எம்மடிகளுருவம் தானே” என்று தம் தம் திவ்யப்ரபந்தங்களிலே அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள்.

உலகில் எவ்வளவோ தெய்வங்கள் மக்களால் போற்றப்படுகின்றனர். அவர்களில் ப்ரஹ்மா, ஸிவன், இந்த்ரன், மற்ற திக்பாலகர்கள், தூர்க்கை எனப்பலர் வணங்கப்படும் தெய்வங்களாக உள்ளனர். இவர்களைப்பற்றி ஆழ்வார்கள் என்ன அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்; எப்போது இவர்களைக் கொண்டாடுகிறார்கள்; எப்போது இவர்களைக் கண்ணெடுத்துப் பாராமல் இவர்களுடைய ஸம்பந்தமும் கூடாது என்கிறார்கள்; என்ற இவையே இக்கட்டுரையில் விளக்கம் பெறுகின்றன.

ஆழ்வார்கள் தேவதாந்தரங்கள் என்னத்தக்க பிரமன் முதலானோரிடம் சிறிதளவும் பற்றுக்கொண்டவர்களல்லர். தேவதாந்தரங்களைச் சிறிதும் மதியாதவர்கள். திருமாலையல்லது தெய்வமென்றேத்தாதவர்கள். இத்தகைய ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானை மறந்தாலும் இதரதெய்வங்களைப் பேணாதவர்கள். இஃதிங்ஙனமிருக்க, இவர்களைப்பற்றித் தம் தம் திவ்யப்ரபந்தங்களிலே சிற்சில இடங்களில் இகழ்ந்து பேசுகின்றனர். சிலவிடங்களில் புகழ்ந்து பேசுகின்றார்கள்.

ப்ரஹ்மா முதலிய தேவர்களை இகழ்வது எதனால் எனில், அவர்கள் தாங்கள் தமதுநிலைகளை மறந்து எம்பெருமானோடு எதிராகப் போட்டியிடுவரேல் அந்நிலைகளில் ஆழ்வார்கள் இத்தேவதைகளை இகழ்ந்து பேசுவார்கள். புகழ்வதோ எனில், இத்தேவர்கள் எம்பெருமானுடைய கைங்கர்யங்களில் பங்கு கொள்வரேல் அப்போது சாலப்புகழ்வார்கள்.

திருமங்கை மன்னனாகிய பரகாலன் பரசமய பஞ்சுக்கனலாகப் பாடிய பாட்டுக்களில் “கற்புடைய மடக்கன்னி காவல் பூண்ட கடிபொழில் சூழ் நெடுமருகிற்கமலவேலி” “வியன் கலை எண்தோளிளுள் விளங்கு செல்வச் செறியார்ந்த மணிமாடம் திகழ்ந்து தோன்றும் திருக்கோவலுராதனுட் கண்டேன் நானே” என்று எம்பெருமானோடு தூர்க்கையும் கூட்டிப்பாசரமிடுகிறார்.

நம்மாழ்வாரும் “முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா” என்றும் ‘சிவனாய் அயனாய்’ என்றும் ‘அரியை அயனை அரனை அலற்றி’ என்றும் இப்படிப் பல பாடல்களில் எம்பெருமானை அயன் அரன் என்று பேசுகிறார். இப்படி அருளிச்செய்தமைக்கு யாது காரணம் என்று ஆராயவேண்டும்.

ஆழ்வார்கள் தேவதாந்தரங்களை இகழ்ந்து பேசிய பாடல்களும் பலவுண்டு. “காணிலும் உருப்பொலார் செவிக்கிதை கீர்த்தியார் பேணிலும் வரந்தர மிடுக்கிலாத தேவரை” என்றும், “கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணடிக்கமலந்தன்னை அயன்” “சேட்டைதன் மடியகத்துச் செல்வம்” என்றும் பலப்பல இகழ்ந்து பாடியவை களும் உள்ளன.

ப்ரஹ்மா முதல் தேவர்கள் யாவரும் அவரவர்கள் செய்த கருமத்தினால்-
 தவத்தினால் உயர்ந்த பிறவியையும் மேன்மையையும் எய்தியவர்கள். எம்பெருமான்
 நாராயணனாலே படைக்கப்பெற்றவர்கள். மற்றும் நாராயணனாலேயே இருப்புப்
 பெற்றுத் தம் நிலைகளை உடையவர்கள். “நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான்,
 நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்” என்றார்
 திருமழிசைஆழ்வார்.

இத்தேவர்கள் தமக்கு ஆபத்துக்கள் நேர்ந்த காலே எம்பெருமானிடம்
 அடைக்கலம் புகுந்து தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வார்கள். ப்ரளயாபத்து வேளையில்
 எம்பெருமானது திருமேனியில் வலது பாகத்தில் திரிபுரஸம்ஹாரம் செய்த
 பராக்ரமசாலி ஓதுங்கி, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டனன். பிரமன் எம்பெருமானது
 திருநாடீகமலத்திலே அடங்கினான். இத்தேவர்கள் எம்பெருமானது கட்டளைக்கிணங்க
 உலக பாலகர்களாய் உள்ளனர். இந்த எம்பெருமானிடம் உள்ள பயத்தினால் வாயு
 முதலான தேவர்கள் ஓடோடியும் உலகை ரக்ஷிக்கின்றனர் என்று வேதநூல்
 ஓதுகின்றது. இத்தேவர்கள் முக்குணங்களுக்கு வசியமானவர்கள். முக்குணங்களாவன
 – ஸத்த்வகுணம், ரஜோகுணம், தமோகுணம் என்பவை. ஸத்த்வகுணம்
 மேலிட்டிருக்கும்போது இத்தேவர்கள் கொந்தலர்ந்த நறுந்துழாய் சாந்தம் தூபம்
 தீபங்கொண்டு எம்பெருமானைத் தொழுதெழுபவர்கள். ரஜோகுண தமோகுணங்கள்
 மேலிட்டு ‘ஈஸ்வரோஹம்’ (நானேதெய்வம்) அதைச்செய்தேன் இதை அழிப்பேன்
 என்று பேசி கொல்வன முதலா அல்லன செய்ய முயல்வார்கள். விஷ்ணுவான
 நாராயணன் உலகத்தை எல்லாம் ரக்ஷிக்கும் இயல்புடையவன். “காக்குமியல்வினன்
 கண்ணபெருமான்”. எல்லாமறியும் ஆற்றல் உடையவனாயும் ஸர்வஸக்திமானாயும்
 உள்ளவன் எம்பெருமான். பிறப்பில்லாதவன். மற்ற தேவர்களோ எனில்
 அளவுக்குட்பட்ட அறிவு ஆற்றல் உடையவர்களே. மனிசர்கட்குத் தேவர்கள் ஆற்றல்
 மிக்கிருப்பவர்கள். எம்பெருமானுக்கு உட்பட்டவர்களே. மனிசர்கட்குத் தேவர்போலத்
 தேவர்கட்கும் தேவன் நாராயணன்.

பிரமன் படைக்கவும், ருத்ரன் அழிக்கவும் அதிகாரம் உடையவர்கள்.
 இவ்விரண்டையும் எம்பெருமான் தானே நேரடியாகச் செய்யாமல் இவர்களைக்
 கொண்டே செய்கிறான். இவ்வாறு எம்பெருமானாலே படைக்கப்பெற்று, அவனாலே
 தம் தம் உயர்நிலைகளையெய்திய இத்தேவர்களைப் பரதத்துவமாகவும், தமக்கு
 வணங்குதற்குரிய தெய்வங்களாகவும் ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்யவில்லை.
 “நளிர்மதிச் சடையனும் நான்முகக் கடவுளும் தளிரொளி இமையவர் தலைவனும்
 முதலா யாவகை உலகமும் யாவருமகப்பட நிலம்நீர்தீகால் சுடரிரு விசும்பும் மலர்சுடர்
 பிறவும் சிறிதுடன் மயங்க ஒரு பொருள் புறப்பாடின்றி முழுவதும் அகப்படக்கரந்து
 ஓராலிலைச் சேர்ந்த எம்பெருமா மாயனையல்லது ஒரு மாதெய்வம்
 மற்றுடையமோயாமே?” என்று ஆலினிளந்தளிரில் காத்தளித்த கண்ணனைத் தவிர
 வேறென்றைத் தெய்வமாகக் கருதார்கள் ஆழ்வார்கள்.

தேவதாந்தரங்களின் இயற்கையான நிலைகளைப் பேசும்போது மனிதவர்க்கங்களைக் காட்டிலும் தேவர்கள் பன்மடங்கு ஞானமும் ஸக்தியும் வரபலத்தால் பெற்றவர்கள். “தவம் செய்து நான்முகனே பெற்றான்” என்று தவம் செய்து எம்பெருமானிடமிருந்து வரம் பெற்றதை அறிவிப்பார்கள். பிரமனுக்கு ஞானமும் ஸக்தியும் உள்ளவாறு எவ்விதம் எனக்கூறினார்கள்.

எம்பெருமான் நாராயணனது கட்டளைப்படி இத்தேவர்கள் நடப்பவர்கள். பரதந்த்ரர்கள். தங்களிஷ்டப்படி ஸ்வதந்த்ரமாக இயங்கும் ஸக்தியற்றவர்கள். எம்பெருமானின் இச்சைக்கிணங்க நடப்பவர்களாகையால் எம்பெருமானுக்கு இத்தேவர்கள் உடல் போன்றவர்கள். எப்படி என்றால், உடலுள் இருக்கும் ஜீவன் தன் நினைவுப்படித் தன் உடலையும் கைகால்களையும் நீட்டி மடக்க உபயோகிக்கிறான். உடலும் அக்காரியத்தைச் செய்து முடிக்கிறது. கடைக்குப் போக நினைத்தால் உடல் கடைக்குச் செல்கிறது. கட்டையைத் தூக்க எண்ணினால் கைகள் அதைச் செய்கின்றன. ஆகவே உடல் ஜீவனின் இச்சைக்கிணங்க வேலையைச் செய்து வருகிறது. இந்த ஜீவனுக்கும் உட்புகுந்து அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸக்தியளிப்பவன் பரமன் எனப்படுகிறான். இந்தப் பரமபுருஷன் ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் அவ்வோ ஜீவனால் செய்து முடிக்கத்தக்க அறிவையும் ஸக்தியையும் கொடுத்துச் செய்விக்கிறான்; அவரவர்களின் தவப்பயனாக ப்ரஹ்மா முதலானோர்கட்குப் படைக்கும் திறமையையும் அறியையும் ஆற்றலையும் கொடுக்கிறான். சரிவன் இந்த்ரன் முதலானோர்கட்கு அழிப்பதற்கும் உலகை நடத்தியும் செய்யத்தக்க அறிவு ஆற்றலை அந்தராத்மாவாய் நின்று கொடுக்கிறான்.

நமக்குள் ஜீவனில்லையேல் நம் உடல் இயங்காது. பிணமாகிவிடும். அதுபோல ஜீவனாகிய உடலுக்குள் பரமாத்மா உயிராக இல்லாதுபோனால் உடலாகிய ஜீவன் இல்லையாய் விடுவான்.

ஆதலால் எந்த சிறுகாரியமோ பெருத்த காரியமோ ஜீவன் நினைத்தால் மட்டும் போதாது; நடைபெறுது. எல்லாவற்றுக்கும் எம்பெருமானது அநுமதியும் வேண்டும். நாராயணன் உட்புகுந்து நின்று ஸமஸ்த ஜீவராசிகளையும் உடலாகக் கொண்டு தன் இச்சைபோல் இயக்கி, படைத்தும் காத்தும் அழித்தும் ப்ரஹ்மாதிகளைக் கொண்டு செய்கின்றான்; செய்விக்கின்றான் என்று கூறப்படுகின்றது. ஆதலால் தேவதாந்தரங்களின் நிலை பரமாத்மாவாகிய நாராயணனுக்கு உடல் போன்றது. பரதந்த்ரமான நிலை. உடலானது தன் எஜமானனுக்கு இஷ்டப்படி நடப்பது போல தேவர்கள் தந்தாமுக்கு யஜமானனாகிய நாராயணனின் இஷ்டப்படி நடந்து அவனை மகிழ்விக்கின்றனர். நாட்டில் தமக்கு வகுத்தவைகளைச் செய்து வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

இம்மாதிரியான நிலையைக் கருதியே ஆழ்வார்கள், சரிவனது அந்தர்யாமியான நாராயணனே ஸம்ஹாரம் செய்கின்றான். ப்ரஹ்மாவிற்கு அந்தர்யாமியான நாராயணனே படைக்கின்றான் என்பதால் “அரியை அயனை அரனை அலற்றி”

“முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா” என்று அருளிச்செய்தார்கள். எந்த வேலையும் எம்பெருமான் உட்புகுந்து செய்யாத போது நடைபெறாத காரணத்தாலும் உட்புகுந்து செய்யும்போது அக்காரியங்கள் இனிது நடைபெறுகின்றதாலுமே இவ்வாறு கூறினார்கள். ஆக இதிலிருந்து முக்யமான ஒரு பொருள் உணர்த்த அமைகின்றது. அதாவது தேவர்கள் உட்பட ஸகலஜீவராசிகளும் எம்பெருமான் இஷ்டப்படி நடந்து அவனை மகிழ்விக்க வேண்டியவர்களே. அல்லது அவனுக்குத் தொண்டு செய்யவேண்டியவர்களே என்றும் கூறலாம். “பரகதாதிஸ்யாத்நேச்ச₂யா உபாதே₃யத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ ஸேஷ” என்பது அடிமைக்கு இலக்கணம். ஸர்வேஸ்வரனுக்கு உகப்புண்டாகும்படி செய்வதுவே அடிமை உடையார் இயல்பு என்பது இதன் பொருள். ஜீவனானது உடலை விட்டு அகலாதபோது சொன்னபடி கேட்டும் செய்தும் ஜீவனை மகிழ்விப்பது உடல் நிலை. இதுபோல ஸர்வத்துக்கும் உயிரான அவனை மகிழ்விப்பதுவே உடல்போன்ற ஸர்வஜீவர்களுக்கும் இயல்பு என்பது புலனாகிறது. மாயவன் தன்னை வணங்க வைத்தகரணங்களன்றோ கை கால் முதலான அவயவங்கள்.

ஆழ்வார்கள் மறைப்பொருளைத் தாமுமுணர்ந்து பிறர்க்கும் உணர்த்துமவர்கள். ஆதலால் இவர்களது கலைகள் கோது = குற்றம் ஏதுமிலாதவை. பகவத் க்ருபையால் முற்றுமுணர்ந்து அவைகளைப் பொய்யில் பாடல்களாகப் பாடினார்கள். உலகுக்கு உண்மையை உணர்த்தினார்கள். ஆகவேதான் வேதார்த்தங்கள் இவர்களது அருளிச் செயல்களில் மிகவும் ஸுலபமாகக் காணக்கிடைக்கின்றன.

இத்தகைய ஞானிகளான ஆழ்வார்கள், எம்பெருமானுக்கு விதேயர்களாயும் ஸரீரம் போன்றவர்களுமான தேவதாந்தரங்களிடத்தில் வெறுப்புக் கொண்டவர்களன்று. இவ்வாழ்வார்கள் ப்ரஹ்மா முதலிய தேவர்களைப் பரதத்தவத்திற்கு லக்ஷணமான மோக்ஷபலனுக்கு உபாயமாகக் கூறமாட்டார்கள். பகவத்கைங்கர்யம் செய்தலாகிற மோக்ஷந்தவிர வேறொரு சிற்றின்பப்பலன்களை வேண்டமாட்டார்கள். இக்காரணத்தால் இத்தேவர்களை ஆழ்வார்கள் பெரிதாக மதித்துக் கூறமாட்டார்கள். மற்றும் இவர்கள்பால் இரக்கமும் ஆதரவும் காட்டுபவர்கள் ஆழ்வார்கள். ஏனெனில் இவர்களும் நாராயணனால் படைக்கப்பெற்றவர்கள். எம்பெருமானது கைங்கர்யங்களைச் செய்ய சாதகமாக மழை முதலான பல நன்மைகளை அளிப்பவர்கள் என்று கூறுகிறார்கள்.

பலவிடங்களில் தேவதாந்தரங்கள் எம்பெருமானிடத்தில் கைங்கர்யங்களைச் செய்து வாழும் தன்மை உடையவை என்று ஆழ்வார்கள் அநுஸந்திக்கிறார்கள். “வழுவில் கொடையான் வயிச்சிராவணன் தொழுதுவனாய் நின்றான்”, “இந்திரனோடு பிரமன் ஈசனிமையரெல்லாம் மந்திரமாமலர் கொண்டு மறைந்துவராய் வந்து நின்றார்” முதலான பூர்வீக்திகள் பல காணத்தக்கவை.

முன்கூறியபடி திருக்கோவலூர்ப்பாசுரத்தில் “கற்புடைய மடக்கன்னி காவல் பூண்ட” என்றவிடம் எம்பெருமானுக்குக் காவலாகி மங்கலத்தைச் செய்வதால் பூர்வீக்தியாபாத்ரம்-ஜூன் 2009

துர்க்கையைப்பற்றிக் கூறுகின்றது. இங்கு எம்பெருமானிடம் பரிவுகொண்டு நிற்கின்ற துர்க்கையையும் எம்பெருமானேடு கூட்டிப் பேசுகிறார். “அஃகும்புலியினதளுமுடையார் அவர் ஒருவர் பக்கம் நின்ற நின்ற பண்பன்” என்று திருக்குறுங்குடி எம்பெருமான் பதிகத்திலுள்ளது. இவைபோல்வன பலவுண்டு. இதே பரகாலன் திருநெடுந்தாண்டகம் என்ற திவ்யப்ரபந்தத்தில் “ஒருருவம் பொன்னுருவம் ஒன்று செந்தீ ஒன்று மாகடலுருவம் ஒத்துநின்ற மூவுருவம் கண்டபோது ஒன்றும் சோதி முகிலுருவம் எம்மடிகளுருவந்தானே” என்று எம்பெருமானே தமக்கு யஜமானன்; மற்றவர்களன்று என்று தீர்மானமாகக் கூறுகின்றார். ‘வேம்பின் புழு வேம்பன்றி உண்ணாது’ என்றார்.

இதனால் இதர தேவதைகள் விஷ்ணுவிடம் பரிவு காட்டி நிற்கும்போதும், பகவத் கைங்கர்யத்துக்கு உதவிசெய்து நின்றபோதும் சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர். எம்பெருமானுக்கு விரோதமாக இருப்பவர்களுடன் சேர்ந்து எம்பெருமானுக்கு எதிர்நிற்கும்போது இகழ்ப்படுகிறார்கள். தங்களது நிலைகளை மறந்து ஈஸ்வரன் தாங்களே என்று நினைத்துக் காரியங்களைச் செய்யக் கூடிய நிலைகளை ஆழ்வார்கள் கொண்டாடமாட்டார்கள் என்பது புலனாகிறது.

எல்லாதேவர்களும் எம்பெருமானுக்குச் சரீரங்கள் தானேயாகிலும் ஆழ்வார்கள் இவர்களைத் தங்கட்குத் தஞ்சமாக பற்றமாட்டார்கள். பேணிலும் வரந்தர மிடுக்கிலாதவர்கள் என்று நன்குணர்ந்தவர்கள், உயிரற்ற உடல் காரியம் செய்யாது. கர்மத்துக்கு வஸப்பட்ட தேவர்களால் கர்மபாஸத்தை விடுவிக்க இயலாது. தமக்கு எவ்வளவு ஸக்தி உள்ளதோ அதற்குள் அடங்கிய பலனைத்தான் தரமுடியும். தேவர்களின் ஸக்தி அளவுடையது. இவர்களளிக்கும் நன்மைகளும் அளவுடையது. ‘அந்தவத்து ப₂லம் தேஷாம்’ என்று கீதையில் கூறப்படுகின்றது. ‘அநுபாஸ்யாமுமுக்ஷுணம்’ என்று மோக்ஷத்தை விரும்புவர்கள் இவர்களை உபாயமாக எண்ண இயலாது. இவர்கள் முக்குணங்கட்கிரையானவர்கள். முக்குணங்கட்கிரையாகாத ஸத்த்வ குணத்தானாகிய நாராயணனே உபாஸ்யன் என்பது வேதங்களின் ஸாரம். இது மட்டுமல்ல பல அவதாரங்களைச் செய்த நாராயணனின் சில திருவுருவங்களைத் தான் மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாக நினைத்து வழிபடுகின்றனர். தத்தாத்ரேயர், கார்த்தவீர்யன் முதலானவர்கள் விஷ்ணுவின் அவதாரமேயானாலும் மோக்ஷத்துக்கு உபாயமானவர்களல்லர். ஏனெனில் இவர்கள் குணபூர்த்தி உடையவர்களல்லர். ஆகவே உபாஸ்யர்கள் அல்லர். அதனால் நாராயணனையே பற்றுவார்கள் ஆழ்வார்கள். எம்பெருமானுடைய கைங்கர்யமாகிற மோக்ஷபலத்தையே முக்கியப் பலமாக எண்ணினார்கள். ஆதலால் இது யாரிடமிருந்து கிடைக்குமோ அவனையே தான் பற்றுவார்கள்.

எம்பெருமானைத்தவிர மற்ற தேவர்களைப் பற்றியிருப்பாரோடுக் கொஞ்சம் கூட ஆழ்வார்கள் சேரமாட்டார்கள். “மற்றுமோர் தெய்வம் உளதென்றிருப்பாரோடு உற்றிலேன்”, “மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே” “காண்பரோ கேட்பரோ தான்” இத்யாதி

பாசுரங்களை நோக்குங்கால் இது விளங்கும். ஆகவே தீதில் நல்ல நெறியிருக்கும் போது அல்லாது செய்யும் நீதி கொண்ட தேவதாந்தரபர்களோடு கூடமாட்டார்கள் என்பது தெளிவு. ஆனால் பிறவி எடுத்த ஒருவனுக்கு மோக்ஷபலன் ஒன்றே போதுமா? என்று கேள்வி எழுகின்றது. மோக்ஷபலன் வேண்டி அதற்காக வகுத்த நற்காரியங்களைச் செய்யவே மற்ற நன்மைகள் தாமாக ஏற்படும். நெற்செய்யப் போன போது புல்பூண்டு தாமாகவே சிரமமின்றி தேயுமதுபோலே நல்லபலனாகிய பகவத்கைங்கர்யம் செய்ய, தீய பலனாகிய தரித்ரம் முதலான யாவும் வந்தனாகாது. தானாகவே தேய்ந்துபோகும். “செறிந்தெழுந்த ஞானமோடு செல்வமும் சிறந்திடும்” என்பர் ஆழ்வார்கள். “ஆனீன்றகன்றுயரத்தாமெறிந்து காயுதிர்த்தார் தாள் பணிந்தோம் வந்துயரை மருங்கு கண்டிலமால் வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ கானோ ஒருங்கிற்று” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி காணத்தக்கது. இன்னபிற ஸ்ரீஸூக்திகளும் இவ்வாறே கூறுகின்றன. ஒருவன் பகவத்கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடவே மற்ற தேவதைகளும் அநுகூலிப்பார்கள் என்று ஸாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

ஆகவே ஆழ்வார்கள் தங்கட்குத் தஞ்சமாக நினைத்ததையே தம்மவர்களுக்கும் உபதேசித்துத் தலைக்கட்டியருளிய திவ்யப்ரபந்தங்களில் நாராயணனைத் தவிர மற்றவர்களை எம்பெருமானுக்கு எதிராக நின்றபோது இகழ்ந்தும் பரிவர்களானபோது புகழ்ந்தும் ஸாதாரணநிலையில் உள்ளபோது பகவத்விபூதியில் அடங்கியவர்கள் என்று கருதி ஆதரவுடனும் பேசுவார்கள். ஆகவே தேவதாந்தரங்களின் உண்மையான நிலையை உலகுக்கு எடுத்துக்கூறுமவர்கள் ஆழ்வார்கள். ஆழ்வார்கள் தேவதாந்தரங்களுக்கு விரோதிகளல்லர். அவர்கள் எம்பெருமானது கட்டளைக்கிணங்க இவ்வுலகத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டுபவர்கள்; ஆனால் ப்ரபந்தங்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கட்டுப் பரதத்தவமாகவும், மோக்ஷம், ஐஸ்வர்யம் முதலான பலன்கட்கு நேரடியான காரணமும் ஆகமாட்டார்கள். வாழ உலகினில் பெய்திடவும், எம்பெருமானடியார்கட்கு நன்மை செய்வது மூலம் நாராயணனுக்கு அடிமை செய்யவும் படைக்கப்பட்டவரே யாவர். மோக்ஷோபாயமாக இத்தேவர்கள் ஆகமாட்டார்கள் என்பது “எருத்துக்கொடியுடையானும் பிரமனும் இந்தினும் மற்றுமொருத்தரும் இப்பிறவி என்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணை மறுபிறவி தவிரத்திருத்தி உன் கோயில் கடைப்புக் பெய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய்” என்று பரதத்துவ நிர்ணயம் செய்த பட்டர்பிரான் ஸ்ரீஸூக்தியால் தெளிவாக நன்குணரலாம். ஆக இவ்வாழ்வார்களது மேற்கண்ட முடிவே நமது எல்லா ஆசார்யர்களுக்கும் முடிவான கொள்கையாகும். அதுவே ப்ரபந்தங்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் தஞ்சமான ஒரு பொருள் என்பது புலப்படும்.

வருடச்சந்தாதாரர்கள் தங்களது சந்தாத் தொகையினை (ரூ.240/-) மணியார்டர் மூலம் அனுப்பும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம். அனைவரும் தங்களுடைய விலாசத்தையும் தொலைபேசி எண்ணையும் மறவாமல் குறிப்பிடவும்.

இந்த கு₃ணங்கள் இவரிடத்தில் உண்டாகைக்கு அடையாளம் எங்ஙனையென்னில்:— இந்தகு₃ணங்கள் இல்லாவிடில் சேதநர் ஆஸ்ரயிக்கவும், அவர்களை ரக்ஷிக்கவும் கூடாமையாலே ரக்ஷண த₄யாந ஸம்ஸ்பர்ஸங்களாலே அவ்வவர்களை ரக்ஷித்தவிடங்க ளிலே காணலாம்.

‘சரண’ பத₃த்தாலே திருவடிகளைச் சொல்லுகிறது. திருவடிகளைச் சொல்லவே, தி₃வ்யமங்க₃ளவிக்கு₃ரஹத்தைச் சொல்லுகை மறுத்தும் ‘சரண’ பத₃த்தாலே மணவாளமாமுனியைச் சொல்லுகையே முக₂யார்த்த₂ம் என்று ஸம்ப்ரத₃யஜ்ஞரான நம்மாசார்யர்கள் அருளிச்செய்வர்கள். மணவாளமாமுனியைச் சொல்லவே ஸ்வாசார்ய பர்யந்தம் விவக்ஷிதம்.

‘ஸரண’ பத₃த்தாலே உபாயத்தைச் சொல்லுகிறது. ‘ராமாநுஜ சரணெள ஸரணம்’ என்கையாலே ஈஸ்வரனுமுபாயமன்றென்கை.

‘ப்ரபத்₃யே’ பத₃த்தாலே பற்றுகிறேன் என்று சொல்லுகிறது. “ஸக்ருதே₃வ” (ராமசரமஸ்லோகம்) என்று ப்ரபத்தியொருக்காலையாயிருக்க ‘பற்றுகிறேன்’ என்கிற வர்த்தமாநார்த்த₂த் தாலே மற்றொன்று உபாயமென்கிற ப₃த்தி₄ புருராமல் நித்யமும் இதுவே காலக்ஷேபமாக அநுஸந்தி₄க்கவேணுமென்று சொல்லுகிறது.

இந்த பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதி₃த்த உபாயவரணம் உபேயார்த்த₂மாகையாலே உத்தரவாக்யத்தில் ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ராப்யமென்றாலும் உபேயம் என்றாலும் பர்யாயம்.

‘ஸ்ரீமதே’ என்கிற பத₃த்தாலே மிது₂நமே ப்ராப்யமென்று சொல்லுகிறது. மிது₂நமாவது— மேல் எம்பெருமானாரையும், அவருக்கு ச₂யா பரதந்த்ரரான கூரேஸாதி₃களையும் கூட்டிக்கொள்கிறது.

‘ராமாநுஜ’ பத₃த்தாலே ஸேஷித்வத்தைச் சொல்லுகிறது. அது எங்ஙனையென்னில்:— மேல் சதுர்த்தி₂யில் ஸேஷபூ₄தன் பண்ணுகிற வ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதாகையாலே ஸேஷவ்ருத்தியைக் கொண்டருளுகிறவன் ஸேஷியாகையாலே ஸேஷித்வத்திலே தாத்தப்ர்யம். ப₄ர்த்தாவுக்கு உபசாரம் செய்கிறது ப₄ர்யைக்கு ஸ்வரூபமும், ஸுக₂ரூபமுமாப்போலே தனக்கு ஸேஷியானவனுக்கு த₃யாஸ்யம் செய்கிறது ஸேஷபூ₄தனுக்கு ஸ்வரூபமும், ஸுக₂ரூபமுமாகையாலே சேதநனுக்கு சரமஸேஷி எம்பெருமானாரென்கை.

‘ஆய’ என்கிற சதுர்த்தி₂யாலே கைங்கர்யப்ரார்த்த₂னையைச் சொல்லுகிறது. கைங்கர்யம் தான் மாநஸ-வாசிக-காயிக ரூபத்தாலே மூன்றுவித₄மாய் இதுதான் ஒன்றுக்கொன்று நாநாவித₄மாய் இருக்கையாலே, ஸர்வதே₃ஸஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தை₂களிலும் ஸர்வவித₄ கைங்கர்யங்களும் நித்யமென்று சொல்லுகிறது.

‘நம:’ என்கிற பத₃த்தாலே கைங்கர்ய-விரோதி₄நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது.

அதாவது—கைங்கர்யம் தனக்கு இஷ்டமாகப்பண்ணுகை நரகத்தோடொக்கும். தனக்கும் அவனுக்கும் இஷ்டமாகப்பண்ணுகை ஸ்வர்குத்தோடொக்கும். அவனுக்கே இஷ்டமாம்படி பண்ணுகை மோக்ஷத்தோடொக்கும் என்று ஸ்ரீவார்த்தாமாலையிலே அருளிச்செய்தபடியே “உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்” என்னும்படியே அவனுக்கே இஷ்டமாம்படி பண்ணவேணுமென்கை.

“எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்” என்று நம் பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்கையாலே பூர்வவாக்யத்தில் எம்பெருமானார் திருவடிகளே உபாயமென்று சொல்லுகிறது; உத்தரவாக்யத்தில் மோக்ஷமும் அவர் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமே என்று சொல்லுகிறது. த்வயத்தில் உபாயோபேயங்கள் இரண்டும் திருவடிகளே என்று சொல்லுகை ‘சரணை’ என்கிற த்விவசநத்துக்குத் தாத்பர்யம் என்று ஸம்பரத்யாயஜ்ஞரான நம்பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்வர்கள்.

இந்த த்வயம் மிதிலாஸாலக்ராமத்திலே எம்பெருமானார் வடுகநம்பிக்கு ப்ரஸாதி₃க்க, அவரும் அந்த மந்த்ர-ப்ரதிபாது₃யமான திருவடிகளே மேலுள்ளவர்களும் ஸேவித்து கைங்கர்யம் பண்ணி உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக திருவடிகளே ப்ரஸாதி₃க்க வேணுமென்று விண்ணப்பம்செய்ய, அப்படியே ஸ்ரீபாத₃தீர்த்த₂மும், திருவடிகளையும் ப்ரஸாதி₃த்தருளிநார் என்று ப்ரஸித்த₄ம். இதுக்கு ப்ரமாணம் ஏதென்னில் இப்போதும் ஸாலக்ராமத்தில் ஏறியருளப்பண்ணியிருக்கிற திருவடிகளும், ஸ்ரீபாத₃தீர்த்த₂மிருக்கிற கிணறும் காணலாம். இது அறிந்து எம்பெருமானார் திருவடிகள் ஸ்வாசார்யராகையாலே ஸ்வாசார்ய பாரதந்தர்யபராகாஷ்ட₂தையுடையராயிருக்கையே எம்பெருமானார்க்கு மிகவும் திருவுள்ளமாகையாலே இந்த அநுஷ்ட₂ானத்தில் நிற்கையே த்வயத்துக்குத் தாத்பர்யம்.

த்வயப்ரகரணம் முற்றிற்று.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்.

@—————@—————@

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நம:

சரமஸ்லோகப்ரகரணம்

சரமஸ்லோகம் இரண்டு அர்த்த₃த₄மாய், பதினொரு பத₃மாய், முப்பத்திரண்டு திருவக்ஷரமாய் இருக்கும். அது எங்ஙனையென்னில்:— ‘ஸர்வ கர்மாணி ஸந்த்யஜ்ய ராமாநுஜ இதி ஸ்மர’ என்றும், ‘விபூ₄திம் ஸர்வபூ₄தேப்₄யோ த₃த₃ாம்யேதத் வ்ரதம் மம’ என்றும் இரண்டு அர்த்த₃த₄மாய், ஸர்வகர்மாணி என்றும், ஸந்த்யஜ்ய என்றும், ராமாநுஜ என்றும், இதி என்றும், ஸ்மர என்றும், விபூ₄திம் என்றும், ஸர்வபூ₄தேப்₄ய: என்றும், த₃த₃ாயி என்றும், ஏதத் என்றும், வ்ரதம் என்றும், மம என்றும் பதினொரு பத₃மாயிருக்கும். இதில் பூர்வார்த்த₃த₄த்தாலே அதி₄காரி க்ருத்யத்தையும், உத்தரார்த்த₃த₄த்தாலே உபாயக்ருத்யத்தையும் சொல்லுகிறது.

‘ஸர்வகர்மாணி’ என்கிற பத₃த்தால் கர்ம-ஜ்ஞாந-ப₄க்தி-ப்ரபத்திகளைச் சொல்லுகிறது. ப்ரபத்தியையும் கர்மமென்று சொல்லாமோ என்னில் செய்யப்படுகிற தெல்லாம் கர்மம் என்று சொல்லப்படுகிறதாகையாலே, ப்ரபத்தியையும் அப்படிச் சொல்லலாம்.

‘ஸந்த்யஜ்ய’ என்கிற பத₃த்தாலே ருசி வாஸனைகளோடும், லஜ்ஜையோடும் கூட மறுவலிடாதபடி விடவேணும் என்று சொல்லுகிறது. ப்ரபத்தியையும் கூட விடவேணும் என்று சொல்லாமோவெனில், “கலங்கி உபாயபு₃த₄யா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடு ஒக்கும்” என்றும், “நெடுநாள் அந்யபரையாய் போந்த ப₄ர்யை லஜ்ஜா ப₄யங்களின்றிக்கே ப₄ர்த்ரு ஸகாஸத்திலே நின்று ‘என்னை அங்கீ₃கரிக்கவேணும்’ என்று அபேக்ஷிக்குமாப்போலே இருப்பதொன்றிறே இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி” என்றும், “இவன் அவனைப் பெற நினைக்கும் போது ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று” என்றும் ஸ்ரீவசநப₄ஷண ரஹஸ்யத்தில் அருளிச்செய்கையாலும், கர்ம-ஜ்ஞாந-ப₄க்தி-ப்ரபத்திகள் நாலும் மோக்ஷாபாயங்கள் என்று ஸாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரதிபாதி₃க்கையாலும், மோக்ஷாபாயங்களை விடச்சொல்லுகிறவிடத்தில் ப்ரபத்தியும், தான் ஸ்வதந்த்ரனைப் பற்றுகிறதாகையாலே த்யாஜ்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது. “ஸூலப₄ம் ஸ்வகு₃ரும் த்யக்த்வா துர்லப₄ம் ய உபாஸதே லப₃த₄ம் த்யக்த்வா த₄நம் மூடே₄ கு₃ப்தமந்வேஷதி க்ஷிதௌ॥ என்றும் “சக்ஷார் க₃ம்யம் கு₃ரும் த்யக்த்வா ஸாஸ்த்ர க₃ம்யந்து யஸ்ஸமரேத் | கரஸ்த₂மு₃தகம் த்யக்த்வா க₄நஸ்த₂மபி வாஞ்சதி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரத்யக்ஷஸாக்ஷாத்காரமான ஆசார்யனைவிட்டு ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரமான ஈஸ்வரனைப் பற்றுக்கை, அஜ்ஞானம், அஸக்தனம், அப்ராப்தனான சேதனனுக்குக் கூடாமையாலும், இவை ஒன்றுக்கும் ஸக்தனன்றிக்கே இருப்பான் ஒருவனைக் குறித்து இவனுடைய இழவையும், இவனைப்பெற்றால் ஈஸ்வரனுக்குண்டான ப்ரீதியையும் அநுஸந்தி₄த்து, ஸ்தநந்த₄யப்ரணைக்கு வ்யாதி₄யுண்டானால், அது தன் குறையாக நினைத்து, தான் ஒளஷத₄ஸேவை பண்ணும் மாதாவைப் போலே, இவனுக்காகத் தான் உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணி ரக்ஷிக்கவல்ல பரமத₃யாநுவான மஹாப₄ாக₃வதன் அபி₄மாநத்திலே ஒதுங்கி “வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டும்” (நாச்.திரு.11-10) என்று சொல்லுகிறபடியே ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் அவனிட்டவழக்காக்குகை என்றும் அர்த்த₂பஞ்சகத்திலே அருளிச்செய்கையாலேயும் ஆசார்யாபி₄மாந நிஷ்ட₂னுக்கு ப்ரபத்தியும் த்யாஜ்யம் என்றதாயிற்று.

‘ராமாநுஜ இதி ஸ்மர’ என்கிற பத₃த்தாலே “பிதரம் மாதரம் த₃ாராந் புத்ராந் பந்தா₄ந் ஸகீந் கு₃ருந்! ரத்நாநி த₄நதாந்யாநி க்ஷேத்ராணி ச க்₃ருஹாணி ச ஸர்வத₄ர்மாஸா ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாஸ்ச ஸாக்ஷராந்! லோகவிக்ராந்த சரணௌ ஸரணம் தே₃வ்ரஜம்விபே₄॥ என்று பித்ரு மித்ர களத்ர பஸு₃ க்₃ருஹ க்ஷேத்ர ரத்ந த₄ந தாந்யாதி₃களை விட்டு லோக விக்ராந்த சரணத்₃வய ஸமாஸ்யரணம் பண்ணி

“த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ த்வமேவ பந்து₄ஸ்ச கு₃ருஸ் த்வமேவ । த்வமேவ வித்₃யா த்₃ரவிணம் த்வமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தே₃வதே₃வா||” என்று சேதநர் த்₃ருட₃அத்₄யவஸாயம் பண்ணமாட்டார்களாகையாலே, இவர்களுக்காகத்தாமே பித்ருமாத்ராத்₃களாகிற ஸகலவித₄ப₃ந்து₄வும் நீயே என்று விண்ணப்பம் செய்தும், “மநோவாக்காயை: அநாதிகாலப்ரவ்ருத்த அநந்த அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரண ப₄க₃வத₃பசார ப₄க₃வதாபசார அஸஹ்யாபசாரரூப நாநாவித₄நந்தாபசாராந் ஆரப்₃த₄கார்யாந், அநாரப்₃த₄கார்யாந், க்ருதாந், க்ரியமாணந், கரிஷ்யமாணம்ஸ்ச ஸர்வாந் அஸேஷத: ஶ்ஷமஸ்வா||” என்று மநோவாக்காயாத்₃களாலே வருகிற அக்ருத்யகரணாத்₃ ஸர்வாபராத₄ந்களும் ஶ்ஷமிக்கவேணும் என்று ப்ரபத்தி பண்ணின வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஸீல்ய ஸௌஸல்ய ஜ்ஞாந ஶக்திகளுண்டா யிருக்கிறவென்னை, ராமாநுஜ என்று ஸ்மரிக்கவே அமையும் என்று யருளிச்செய்கிறார். ஆனால் ஸ்மரணமாத்ரமே அமையுமோ “சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்” (திருவாய்.6-5-11) என்கிறபடியே த்ரிகரணங்களினாலேயும் வேண்டாவோவென்னில், த்ரிகரணங்களில் வைத்துக்கொண்டு மந:கரணம் ப்ரத₄நமாகையாலும், மற்ற இரண்டும் இதுக்கே ஶேஷமாகையாலும் ஜ்ஞாநாந் மோஷ்ஷமாகையாலும், முன் ப்ரபத்திக்கு விடச்சொன்னவை ஒன்றும் விடவேண்டா ‘ராமாநுஜ’ என்று மநஸ்ஸிலே நினைவுண்டாகவே அமையும் என்றபடி.

‘விபூ₄திம்’ என்கிற பத₃த்தாலே நித்யவிபூ₄தியைச் சொல்லுகிறது. ‘ஸர்வபூ₄தேப்₄ய:’ என்கிற பத₃த்தாலே எல்லார்க்கும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ‘த₃த₃யாமி’ என்கிற பத₃த்தாலே ப்ரஸாத்₃க்கிரேமம் என்று சொல்லுகிறது. ஆனால் பூர்வார்த்₃த₄த்தில் ‘ஸமர’ என்ற மத்₄யமனாலே ஒருத்தனைச் சொல்லி, இங்கு ‘ஸர்வபூ₄தேப்₃யோ த₃த₃யாமி’ என்று எல்லார்க்கும் நித்யவிபூ₄தியையும் ப்ரஸாத்₃க்குமென்று அருளிச்செய்தது யெங்ஙனெயென்னில்:— விபீ₄ஷணழ்வான் ஒருத்தனுமேயிறே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று. கூடவந்த நால்வரும் ப்ரபத்தி பண்ணாமலிருக்கச்செய்தேயும், அங்கீ₃காரம் ஐவர்க்கும் ஸமமானாப்போலேயும், லோகத்தில் ஒருவன் ராஜஸேவை பண்ணி, கொண்டுவந்த பத₃ார்த்த₂ம் அந்த ராஜாவை அறியாத புத்ர மித்ர களத்ராத்₃கள் அநுப₄வித்தாப்போலேயும், எம்பெருமானார் ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஒருவனுக்குண்டானால், அவன் ஸம்ப₃ந்த₄ ஸம்ப₃ந்தி₄களுக்கும் பரமபத₃ம் ஸித்₃த₄மென்று தாத்தபர்யம்.

“ஏதத்₃ வ்ரதம் மம” என்கிற பத₃ங்களாலே இது நம்முடைய வ்ரதம் என்றபடி. “ஸத்யவாக்யோ த்₃ருட₃வ்ரத:” (ரா.ப₃ா. 1-2) என்றும், “ப்ரியவாதீ ச பூ₄தாநாம் ஸத்யவாதீ₃ ச ராக₄வ:” (ரா.அ.2-32) என்றும் “ராமோ த்₃விர்நாபி₄ ப₄ஷதே” (ரா.அ) என்றும் சக்ரவர்த்தித் திருமகனருடைய வாக்யம் ஸத்யமானாப்போல், இவ்விடத்தில் “ஏதத்₃ வ்ரதம் மம” என்று அருளிச்செய்த எம்பெருமானார் வாக்யமும் ஸத்யமாகையாலே எம்பெருமானாரும் சேதநரை ரக்ஷிக்கிறது சேதநனுக்காகவன்று, ரக்ஷிக்கிறதே தமக்கு வ்ரதமாகையாலே, தம்முடைய வ்ரதம் ஸித்₃தி₄க்கைக்காக

ரக்ஷிக்கிரேமம் என்று அருளிச்செய்கிறார். “அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி” (பெரு. திரு. 10—10) என்று திருவயோத்யையில் ஸ்தாவர ஜங்குமாதிகளை வைகுந்தத்தேற்றின சக்ரவர்த்தித்திருமகனாரைப்போலே, அவர் திருவுள்ளக்கருத்தை அறிந்தருளின ராமாநுஜாசார்யரும், ‘நம்முடைய அபிமானாந்தர்ப்பூதரையும் நாமே ரக்ஷிக்கிரேமம் நீங்கள் நிர்ப்பராய் இருங்கோள்’ என்று அருளிச்செய்தருளினார்.

இவ்வர்த்தம் ஜ்ஞாநமண்டபமான திருநாராயணபுரத்தில் ராத்ரிகாலத்திலே முதலியாண்டான், எம்பார், திருநாராயணபுரத்தரையர், மாருதியாண்டான், உக்கலம்மாள் இவர்கள் ஐவர்க்கும் ‘இது ஒருத்தர்க்கும் வெளியிடவேண்டாம் இதில் ப்ரதிபத்தி பிறக்கிறது துர்லபமாயிருக்கும்’ என்று அருளிச்செய்து நாம் ஸர்வோத்தாரகர், நம்மைப் பற்றி நிர்ப்பராய் இருந்தால் ஒரு குறைகளும் இல்லாமல் ஈடேறலாம் என்று அருளிச்செய்தார். அன்று ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் “மாம்” என்று தன்னுடைய விக்ரஹத்தை அர்ஜுநனுக்கு காட்டினபோலேயும், இந்த ஐவர்க்குமே இங்கு தொட்டுக்காட்டினபடியாலே, மஹாமதிகளான இவர்கள் கண்டு இனி நமக்கு எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம் என்று விஸ்வஸித்து நிர்ப்பராய் இருக்கையாலே நமக்கும் இதுவே தஞ்சம். இவ்வர்த்தம் பரமரஹஸ்யமென்று அஸ்மத்யாசார்யோக்தம்.

இந்த ரஹஸ்யத்ரயமும் அஸ்மத்யாதிகளளவும் வந்து இறங்கினபடியெங்ஙனையென்னில்:— பெரியதிருமலைநம்பி எம்பாரை எம்பெருமானார்க்கு தூரா பூர்வகமாக ஸமர்ப்பித்த பின்பு, எம்பார் திருமலைநம்பியைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாமல் திரும்பி, திருமலைநம்பி ஸந்நிதிக்கு எழுந்தருளினார்; அவரும் “விற்ற பசுவக்கு புல்லிடுவாருண்டோ” என்று முகம்காட்டாமல் இருக்கிறபடியைக்கண்டு, இனி நமக்கு எம்பெருமானார் திருவடிகளே தஞ்சம் என்று மீளஎழுந்தருளி, திருமுன்பே நின்று இனி நான் நம்பியை அறியேன்; தேவரீர் திருவடிகளே கய்தியென்று எம்பெருமானார்க்கு விண்ணப்பம் செய்யக்கேட்டருளி எம்பெருமானாரும் இவருடைய அத்யவஸாயத்துக்கு ஸந்தோஷித்து இந்த மந்தரத்துவயமும் எம்பெருமானார் எம்பாருக்கு ப்ரஸாதித்தருளினார். சரமஸ்லோகமருளிச்செய்த க்ரமம் கீழ் உக்தமானபடியினாலே இங்கு சொல்லுகிறிலோம். இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் எம்பெருமானார் எம்பார்க்கு அருளிச்செய்ய, அவர் பட்டருக்கு, அவர் நஞ்ஜீயருக்கு, அவர் நம்பிள்ளைக்கு, அவர் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளைக்கு, அவர் பிள்ளைலோகாசார்யருக்கு, அவர் கூரகுலோத்தமதாஸருக்கு, அவர் திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்கு, அவர் மணவாளமாமுனிக்கு, அவர் வானமாமலைஜீயர், கோயில் கந்தாடையண்ணன், பரவஸ்துபட்டர்பிரான்ஜீயர், அப்பிள்ளை, ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணன், எறும்பியப்பா, போரேற்றுநைநாராசார்யர், அத்தங்கிசிங்கராசாரியர் முதலான அஷ்டதிக்கஜங்களுக்கும் ப்ரஸாதிக்க, அஸ்மத்யாசார்யரளவும் வந்ததென்று அஸ்மத்யாசார்யோக்தம்.

சரமஸ்லோகப்ரகரணம் முற்றிற்று.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸரணம்.

7. லௌகிகம் வைதி₃கம் வா₅பி தத₂ா₅₅த₄யாத்மிகமேவ ச
ஆத₃தீ₃த யதோ ஜ்ஞாநம் தம் பூர்வமபி₄வாத₃யேத்|| (2-117)

அர்த்தஸாஸ்த்ரம் முதலான லௌகிகவிஷயங்களைப் பற்றியாவது, வேதார்த்தத்தைப்பற்றியாவது, ப்ரஹ்மவிஷயமாகவாவது எவரிடமிருந்து ஞானத்தை அடைந்தானோ அவரை (மதிக்கத்தக்கவர்களின் நடுவில்) முதலில் நமஸ்கரிக்க வேண்டும். அறிவைக்கொடுத்த இம்மூவருள்ளும் முன்னால் சொல்லப்பட்டவரைக் காட்டிலும் அடுத்துச்சொல்லப்பட்டவருக்கு ஏற்றமுண்டு என்கிறார் வ்யாக்யாதாவான குல்லாகபட்டர்.

இவ்விடத்தில், ஆசார்யனை “பூர்வம் அபி₄வாத₃யேத்” (முதலில் வணங்க வேண்டும்) என்றதாலேயே பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்தின் ஆதியில் ப்ரதமாசார்யரான நாதமுநிகளை “நம: ... நாத₂ாயமுநயே” என்று வணங்கினார் என்பதை உணரவேண்டும். மேலும், எம்பெருமானார் கீதாபாஷ்ய ஆரம்பத்தில் “யாமுநேயம் நமாம்” என்று ஆளவந்தாரை நமஸ்கரித்ததும், கூரத்தாழ்வான் வைகுண்ட ஸ்தவத்தின் தொடக்கத்தில் “ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்₃யே” என்று ஸ்வாசார்யரான எம்பெருமானாரின் திருவடிகளைத் தஞ்சமாகப் பற்றியதும், பராஸரபட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தின் முதல் ஸ்லோகத்தில் “ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்ந மிஸ்ரே₄யோ நம உக்திமதீ₄மஹே” என்று தம்முடைய ஆசார்யரான கூரத்தாழ்வானைக் குறித்து நம: என்றதும், தத்தவஸாரத்தில் முதலில் நடாதூரம்மாள் “ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த பத்₃பங்கஜ ஸங்க₃மாய சேதோ மம ஸ்ப்ருஹயதே” என்று தமதாசார்யரான எங்களாழ்வானுடைய திருவடித்தாமரையில் பொருந்துவதற்கு என் மனம் விரும்புகிறது என்றதும் இங்கு நினைவுகூரத்தகும். மீமாம்ஸகனும் “அபி₄வந்த₃ய கு₃ரூந் ஆதெ₃ள ஸிஷ்யதீ₄-பத்₃மிநீ-ரவீந்” [(ஸிஷ்யர்களுடைய அறிவாகிற தாமரைக்கு ஸூர்யன் போன்ற ஆசார்யர்களை முதற்கண் வணங்கி] என்றானன்றே.

“ப₄க₃வத்₃வந்த₃நம் கார்யம் கு₃ருவந்த₃ந பூர்வகம்” (ஆசார்ய வந்தநத்தை முன்னிட்டே பகவானை வணங்கவேண்டும்) அன்றே. அதனாலேயே ‘முதலில் ஆசார்யனை வணங்கவேண்டும்’ என்பதற்கு ப்ரமாணமாக பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை இந்த ஸ்லோகத்தை ஸ்தோத்ரரத்தின் வ்யாக்யாநத்தில் உதாஹரித்துள்ளார்.

8. அல்பம் வா ப₃ஹு வா யஸ்ய ஸ்ருதஸ்யோபகரோதி ய:|

தமபீஹ கு₃ரும் வித்₃யாச்ச்₂ருதோபக்ரியயா தயா|| (2-149)

ஸாஸ்த்ரவிஷயத்தில் எவர் சிறிதளவாவது மிகுதியாகவாவது உபகாரம் செய்கிறாரோ, அவரையும் குரு என்று அறியவேண்டும்.

9. ப்₃ராஹ்மஸ்ய ஜந்மத: கர்த்தா ஸ்வத₄ர்மஸ்ய ச ஸாஸிதா

ப₃ாலோ₅பி விப்ரோ வ்ருத்₃த₄ஸ்ய பிதா ப₄வதி த₄ர்மத:|| (2-150)

எவன் உபநயனம் செய்வித்து வேதார்த்தங்களை அறிவிக்கிறானோ, அவன் வயதில் இளையவனாயிருந்த போதிலும் பிதாவைப்போலே பூஜிக்கத்தக்கவன்.

10. அத்₄யாபயாமாஸ பித்ரூந் ஸிஸூராங்கி₃ரஸ: கவி:।
புத்ரகா இதி ஹோவாச ஜ்ஞானேந பரிக்₃ருஹ்ய தாந்॥ (2-151)

குழந்தையாயும், வித்வானாயுமிருந்த ஆங்கிரஸர் தன்னைக் காட்டிலும் வயதில் பெரியவர்களும், ஜ்ஞானத்தில் சிறியவர்களுமான பித்ருக்களை (தகப்பனோடு உடன் பிறந்தவர்களையும் அவர்களின் குமாரர்களையும்) ஸிஷ்யர்களாகக் கொண்டு 'பிள்ளைகள்' என்றழைத்தார்.

11. தே தமர்த்த₂மப்ருச்ச₂ந்த தே₃வாநாக₃தமந்யவ:।
தேவாஸ்ச சைதாந்ஸமேத்யோசர்ந்யாய்யம் வ: ஸிஸூருக்தவாந்॥ (2-152)

கோபமடைந்தவர்களான அந்த பித்ருக்கள் தேவர்களை நோக்கி "ஆங்கிரஸன், வயதில் மூத்தவர்களான எங்களைப் 'பிள்ளைகள்' என்றழைத்தது சரியா" என்று கேட்டனர். தேவர்கள் ஒன்றுகூடி "குழந்தையான ஆங்கிரஸன் உங்களை அப்படியழைத்தது சரிதான்" என்றார்கள்.

12. அஜ்ஞோ ப₄வதி வை ப₃ால: பிதா ப₄வதி மந்த்ர₃:।
அஜ்ஞம் ஹி ப₃ாலமித்யாஹூ: பிதேத்யேவ து மந்த்ர₃ம்॥ (2-153)

அறியாமையினாலேயே ஒருவன் பால(சிறுவ)னாகிறான். வேதத்தை அத்யயநம் செய்து வைப்பவனும், அதன் அர்த்தத்தை விளக்குபவனும் பிதாவுக்கு ஸமமானவர்கள். ஆகையாலே அறியாதவனை பாலன் என்று கூறுகிறார்கள். மந்த்ரத்தை (வேதத்தை) ஒதுவிப்பவனை பிதா என்று கூறுகின்றனர்.

13. ந ஹாயநைந்ந பலிதைந்ந வித்தேந ந ப₃ந்து₄பி₄:।
ருஷ்யஸ்சக்ரிரே த₄ர்மம் யோநாசாந: ஸ நோ மஹாந்॥ (2-154)

அதிகவயதினாலோ, தலைமுடிநரைத்ததாலோ, மிகுந்த செல்வத்தினாலோ, பந்துக்களினாலேயோ ஒருவன் பெரியவனாகமாட்டான். எவன் அங்கங்களோடு கூடிய வேதத்தை அத்யயநம் செய்துள்ளானோ அவனையே பெரியவன் என்று ரிஷிகள் தர்மத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இவ்விடத்தில் பின்வரும் ஐதிஹ்யம் நினைக்கத்தகும்.

எம்பெருமானார் காலத்தில் சிறுகுழந்தையான பட்டர் தெருவிலே விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது ஒருவன் 'ஸர்வஜ்ஞபட்டன்' என்று விருதூதிக் கொண்டு வந்தான். 'எம்பெருமானார் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தில் ஒருவன் ஸர்வஜ்ஞன் (எல்லாமறிந்தவன்) என்று விருதூதிவருவதா?' என்று நினைத்தார் பட்டர்.

ஐந்துவயதேயான பட்டர் தெருப்புமுதியை தமது கையிலே அள்ளிக்கொண்டு வந்து, 'நீ எல்லாமறிந்தவனன்றோ? இது எத்தனை? சொல்' என்றார். அக்கேள்விக்கு பதில் சொல்லமுடியாமல் நின்றான் ஸர்வஜ்ஞபட்டன். 'இதொரு கைப்புமுதி' என்று கூறி எல்லாமறிந்தவன் என்ற விருதைத் தக்கவைத்துக்கொள்ளாமல் அஜ்ஞனாய்

விட்டாயே' என்றார் பட்டர். பின்னர், பட்டரை ஆழ்வான் திருக்குமாரர் என்று கேள்விப்பட்ட அவன், 'பறப்பதன் குட்டி தவமுமோ' என்றனும்.

இதிலிருந்து வயதில் மூத்தவனானும் “அஜ்ஞோ ப₄வதி வை ப₃ால:” (அறியாதவன் சிறுபிள்ளையாகிருன்) என்றதால் ஸர்வஜ்ஞரூபட்டன் சிறியவனே என்றும், குழந்தையானாலும் ஜ்ஞாந்ததால் சிறந்தவரான பட்டரே ‘மஹாந்’ என்றும் உணரலாகிறது.

14. விப்ராணம் ஜ்ஞாந்தோ ஜ்யைஷ்ட₂யம் க்ஷத்ரியாணம் து வீர்யத:।
வைஸ்யாநாம் த₄ந்யத₄நத: ஸ₃ுத்₃ராணமேவ ஜந்மத:॥ (2-155)

அந்தணர்களுக்கு அறிவினாலும், அரசர்களுக்கு பராக்ரமத்தாலும், வைஸ்யர் (வணிகர்)களுக்கு செல்வம் தாந்யம் வஸ்த்ரம் முதலியவைகளாலும், வேளாளர்களுக்கே வயதினாலும் மேன்மை ஏற்படுகிறது.

15. ந தேந வ்ருத்₃தே₄ ப₄வதி யேநாஸ்ய பலிதம் ஸிர:।
யோ வை யுவாஸ்யதீ₄யாநஸ்தம் தே₃வா: ஸ்த₂விரம் விது₃:॥ (2-156)

ஒருவனுக்கு தலைநரைத்ததினாலேயே அவன் பெரியவனாகமாட்டான். எவன் சிறியவனாயிருந்தும் வேதார்த்தத்தை அறிந்தவனாக இருக்கிறானே, அவனையே தேவர்கள் முதியவன் என்று அறிகிறார்கள்.

திருமங்கையாழ்வார் பெரியதிருமொழியில் (8-2-9) “கணபுரம் கைதொழும் பிள்ளையைப் பிள்ளையென்று எண்ணப்பெறுவரே” என்றது இங்கு நினைக்கத்தகும். தாய்ப் பாசுரமானவிதில் பரகாலநாயகியின் திருத்தாயார் “சிறுகுழந்தையான பரகாலநாயகிக்கு இன்னமும் வாயில் பல்முளைவிடவில்லை. தலைமுடியை வாரி முடியும்படி இன்னமும் தலைமுடி வளரவில்லை. ஆனாலும் இவள் திருக்கண்ண புரத்தைத் தொழுகின்றள். இப்படித் திருக்கண்ணபுரத்தைத் தொழும் பெரிய முதன்மை உடையவளான இவளை என் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளையென்று நினைக்கத் தான் முடியுமோ? என்னுடைய பெண்பிள்ளை என்று நினைத்தால் அப்படி நினைத்த பாபத்திற்கு ப்ராயஸ்சித்தம் பண்ணவேண்டியிருக்குமன்றே” என்றாள்.

வேதாந்தவிழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கான எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேஸத்தை திருமந்தார்த்தத்தின் எல்லைநிலம் என்றறிந்து தொழுத பரகாலநாயகி வயதையிட்டு சிறுபிள்ளையாக நினைக்கப்படாமல் பெருமேன்மையுடையவளாகக் கருதப்பட்டது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

பராஸரப்பட்டருடைய திருத்தாயாரான கூரத்தாண்டாள், தினந்தோறும் பராஸரப்பட்டரின் ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைப் பருகுவாளாம். தன் வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளையானாலும், பட்டருடைய ஜ்ஞாந்தத்தையிட்டு அவரைப் பெரியவராக மதித்தாள் ஆண்டாள்.

ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவத்தில் “ஸிஷ்யபுத்ரர்களேயாகிலும், ஜ்ஞாநாதி₄கர் ததீ₃யத்வேந அநுவர்த்தநீயர்” என்று சொல்லப்பட்டது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும்.

ஸ்ரீமதே ஸட₂கோபாய நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ மது₄ரகவயே நம:

நம்மாழ்வார் திருமஞ்ஜநக் கட்டியங்கள்

सत्त्वाश्रयं षटपदभावयुक्तं सुहंससेव्यं सुमनस्समेतम् ।

सुरेश्वराह्लादकरं विभुं त्वां वदन्ति सन्तः शठकोपमेरुम् ॥

ஸத்த்வாஸ்ரயம் ஷட்பத₃ப₄வயுக்தம் ஸுஹம்ஸஸேவ்யம் ஸுமநஸ்ஸமேதம்।

ஸுரேஸ்வராஹ்லாத₃கரம் விபு₄ம் த்வாம் வத₃ந்தி ஸந்த: ஸட₂கோபமேரூம்॥

நாயன்தே – “ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பஸ்யேந் மது₄ஸூ₃ந:। ஸாத்த்விகஸ் ஸது விஜ்ஞேய: ஸ வை மோக்ஷார்த்த₂ சிந்தக:॥ (ப₄ர-ஸாந்தி 358-73) என்னும்படி உத்பத்தி காலத்திலே தன்னுடைய விசேஷகடாஷுத்தாலே ஸம்ஸாரிசேதநரை நிரஸ்த ரஜஸ்தமஸ்கராயும், ப்ரவ்ருத்₃த₄ ஸத்த்வகு₃ணராம்படியும் பண்ணவல்ல ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிரந்தர கடாஷு பாத்ரபூ₄தராய், உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளும், அந்தத் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமாகவே நிஷ்கர்ஷித்திருக்குமவராய், ஜிதேந்த்₃ரியராலே ஸேவிக்கப் படுமவராய், ஸம்ஸாரிசேதநரை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலே நோக்கமான திருவுள்ளத்தை யுடையவராய், உக்திவ்ருத்திகளாலே ஸர்வேஸ்வரனை உகப்பிக்கும் ஸ்வப₄வராய், அபரிச்சே₂த்ய மஹிமரான தேவரை ஸத்துக்களானவர் ஸ்வப₄வ ஸாம்யத்தாலே மஹாமேருவாக விண்ணப்பம் செய்யா நின்றார்கள். (அது) இங்ஙனையிராநின்றது. எங்ஙனையென்னில்;

(ஸத்த்வாஸ்ரயம்) அந்த மஹாமேருவானது பஞ்சாஸத்கோடி விஸ்தீர்ணமான பூ₄மிக்கு ஒரு ஆணி அடித்தாப்போலே நிற்கைக்கீடான ப₃லத்திற்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கும். தேவர் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் கலசாதபடி ஸத்த்வகு₃ணம் ஒன்றுக்குமே ஆஸ்ரயமாய் எழுந்தருளியிருப்பீர்.

(ஷட்பத₃ப₄வயுக்தம்) அந்த மஹாமேருவானது நாநாவித₄ புஷ்ப ரஸாஸ்வாத₃ மத்த ப்₄ருங்க₃வளியாலே சேஷ்டாயுக்தமாயிருக்கும். தேவர் ஆறுவித₄மான ஸரணாக்₃தி விஷயமான திருவுள்ளத்தையுடையராய் எழுந்தருளியிருப்பீர்.

(ஸுஹம்ஸஸேவ்யம்) மஹாமேருவானது மாநஸாதி₃ஸரோவர்த்திகளான அழகிய அன்னங்களாலே ஸேவிக்கப்படுவதாயிருக்கும். தேவர் நாத₂-யாமுந-யதிவராதி₃களான பரமஹம்ஸர்களாலே ஸேவ்யமாநராய் எழுந்தருளியிருப்பீர்.

(ஸுமநஸ்ஸமேதம்) அந்த மஹாமேருவானது உத்யாநதடாக ஜலங்களிலேயிருக்கிற நாநாவித₄ புஷ்பங்களோடே கூடியிருக்கும். தேவர் ஸர்வேஸ்வரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரிகளையும் திருக்குகையிலே தத்பரராகையாலே அழகிய திருவுள்ளத்தையுடையராய் எழுந்தருளியிருப்பீர்.

(ஸுரேஸ்வராஹ்லாத₃கரம்) அந்த மஹாமேருவானது தே₃வர்களுக்கு நிர்வாஹகராய் இருந்துள்ள ப்ரஹ்மாதி₃களுக்கு ஸ்வவைலக்ஷணயத்தாலே

ஆஹ்லாத₃கரமாயிருக்கும். தேவர், “பக்கம்நோக்கறியான் என் பைந்தாமரைக் கண்ணன்” என்கிறபடியே நிரந்தரகடாசஷம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்படி அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதிக்கும் ஆஹ்லாத₃கரராய் எழுந்தருளியிருப்பீர்.

(விபு₄ம்) அந்த மஹாமேருவானது பூ₄மிக்கு மேலே எண்பத்துநாலாயிரம் யோஜனை உயர்த்தியை உடையதாகையாலே பர்வதாந்தரங்களைக் காட்டிலும் பெரியதாயிருக்கும். தேவர், ‘அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ வையமோ நும் நிலையிடமே’ என்னும்படி உப₄யவிபூ₄தியிலும் அடங்காத பெருமையையுடையராய் எழுந்தருளியிருப்பீர்.

ஆக இப்படிகளாலே தேவாரை (வத₃ந்தி ஸந்த: ஸட₂கோப மேரும்) ஸ்ரீமது₄ரகவி ப்ர₄ருதி ஸாத்த்விக ஸஜ்ஜநங்கள் ஒரு மஹாமேருவாக விண்ணப்பம் செய்யா நின்றார்கள்.

திருவத்யயநோத்ஸவம் – நாலாம் திருநாள் கட்டியம்

प्रजापति शिवादिषु प्रवण चेतसामागमैः परावर विभागदं परमशास्त्रमुक्त्वा पुरा ।
विभाति शठकोप! तत्प्रबलशास्त्रशङ्काहृदां भवान् स्नपन पूर्वकं शपथमद्यकर्तुं यथा ॥

ப்ரஜாபதிஸிவாதி₃ஷு ப்ரவணசேதஸாமாக₃மை:

பராவர விப₄ாக₃தம் பரமஸாஸ்த்ரமுக்த்வா புரா

விப₄ாதி ஸட₂கோப! தத்ப்ர₃லஸாஸ்த்ரஸங்காஹ்ருத₃ாம்

ப₄வாந் ஸ்நபநபூர்வகம் ஸபத₂மத்₃ய கர்த்தும் யத₂॥

“ஸதே₃வ ஸோம்யேத₃மக்₃ர ஆஸீத்”, “ப்₃ரஹ்மவா இத₃மேகமேவாக்₃ர ஆஸீத்”, “ஆத்மா வா இத₃மேகமேவாக்₃ர ஆஸீத்”, “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத், ந ப்₃ரஹ்மா நேஸாந:”, “தத்ர ப்₃ரஹ்மா சதுர்மு₂கே₂ ஜாயதே”, பு₃த்₃பு₄ ரக்ஷய

ஸ₃லபாணி: புருஷோ ஜாயதே”, “நாரயணாத் ப்₃ரஹ்மா ஜாயதே, நாராயணாத் ருத்₃ரோ ஜாயதே”, “ப்₃ரஹ்மாதி₃ஷு ப்ரலீநேஷு நஷ்டே லோகே சராசரே ஏகஸ்திஷ்ட₂தி விஸ்வாத்மா ஸ து நாராயண: பர:” என்றும், “தஸ்மிந் ஜஞ்ஞே ஸ்வயம் ப்₃ரஹ்மா ப்₃ரஹ்மணஸ்சாபி ஸம்பூ₄தஸ் ஸிவ:” என்னுமிப்படி ஜகத்காரணமு₂ந நாராயணனுடைய ஸர்வஸ்மாத்த்ரவத்தையும் ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிபுரஸ்ஸரமாக ஸகலஸாஸ்த்ரங்களுந், ஷக்ண்ட₂மாக நின்று கே₄ஷிக்ஷ் செய்தேயும், ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ ஸம்ஹாரகத்வமு₂ந ருத்₃ர ப்ரஜாபதிமு₂ தே₃வதாந்தர-பரத்வத்தையும், அநாகலித மூலப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄ பங்கவாஸநாருஷித மாநஸராகையாலே வைதி₃கபத₂ விமுகராய், பு₃ஹ்யபத₂பி₄மு₂க₂ராய் லோகாயதரென்று பெயரிட்டு, ஸாஸ்த்ராநிஷ்ட₂ராகையாலே அலோகாயநராயும், அர்ஹரென்று பெயரிட்டு அநாதி₃மாயையாலே ஸுப்தரான தங்களை பு₃த்₃த₄ராக ப்ரதிபத்தி பண்ணியும், ப₄க₃வத்₃விமுகராய்க் கொண்டு து₃ர்க்க₃தராய் இருக்க, ஸுக₃தர் என்று பேரிட்டுக் கொண்டு ப₄க₃வத் கு₃ணுக₂நத்தாலே ஸௌப₄ஷிகராயிருக்கமாட்டாதே வைப₄ஷிகராயும், ஸ்ரீஸைலேஸத₃யாபாத்ரம்-ஜூன் 2009

ப்ரஹ்மஸூத்ராவேத₃நத்தாலே அஸௌத்ராந்திகரென்ன வேண்டியிருக்க, ஸௌத்ராந்திகர் என்று பட்டம்கட்டி யோகாசாரனென்று பெயரிட்டு வைதி₃கஸரணியில் அயோக₃சாரராயும், மாத₄யமிகரென்னச் செய்தே, ஸூந்யபக்ஷ வாதி₃களாயும், ந்யாயவாதி₃கள் என்று பெயர்பெற்று ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு அநுமானம் சொல்லி அந்யாயவாதி₃களாயும், ப்ரமாணப்ரமேய விசேஷம் அறியாமையாலே அவைசேஷிகராய் இருக்க, வைசேஷிகர் என்று விருதுபிடித்தும், ஸுபர்ணாஸ்ரிதமான வாஸுதே₃வ தருச்ச₂ாயையவிட்டு அபர்ணாஸ்ரிதமான ஸ்த₂ாணுவின் கீழே ஒதுங்கி பாஸுபததி₃க்ஷிதராய் ஸம்ஸார வடத்திலே (க₃ர்த்தத்திலே?) ஆஸுபதிதராயும், இப்படி இவர்கள் தாங்கள் ஸர்வஜ்ஞரென்னும்படி “மாநம் ப்ரதீ₃பமிவ” என்கிறபடியே ஸகலார்த்த₂ப்ரகாஸகமான ப்ரமாணத்தை அவலம்பி₃த்துவைத்து, விளக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு கிணற்றில் விழுவாரைப்போலே அத₄:பதிதராகையாலே ஸு₃ருஷ்டிகளான வேத₃ாந்திகளாலே கு₃ருஷ்டிகளென்று பேர் பெறுவாரும், இவை இத்தனைக்கும் தப்பி “ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்தி₂தம்” என்று நித்யசேஷத்வ ப்ரதிபத்திக்கு யுக்தமான மநஸஸையுடையனாய் வைத்து, அந்த சேஷத்வ ப்ரதிஸம்ப₃நதி₄யான சேஷித்வ ப்ரதிபத்தியிலே அதஸ்திந் தத₃ு₃தி₄ பண்ணி “ஹிரண்யக₃ர்ப்ப₄ஸ்ஸமவர்த்ததாக்₃ரே” “பூ₄தஸ்ய ஜாத: பதிரேக ஆஸீத், த₄ாதா யத₂ா பூர்வமகல்பயத்”, “ப்ரஜாபதி: ப்ரஜா₅ஸ்ருஜத்” என்றும், “ந ஸந்நசாஸ்சி₂வ ஏவ கேவல:”, “ஸம்ப₄ராகாஸமத்₄யே த₄யேய:”, “ஏக ஏவ ருத்₃ர:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹிரண்யக₃ர்ப்ப₄-த₄த்ரு-ப்ரஜாபதி ஸப்₃ு₃ங்களாலும், ஸிவ-ஸம்ப₄-ருத்₃ர ஸப்₃ு₃ங்களாலேயும் ப்ரதிபாதி₃தமான ஸாம்யத்தாலே ஸம்ப்ரதி பந்நக்ஷத்ரஜ்ஞரான ப்ரஹ்மருத்₃ரர்களளவிலே சேஷித்வ பு₃த்₃தி₄ பண்ணியும், அநர்த்தப்படுகிற சேதநர்க்கு “நின்ற ஆதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத் தெய்வம் நாடுதிரே” “நாடிநீர்வணங்கும் தெய்வமும் உம்மையும் முன் படைத்தான் வீடில்சீர்ப்புகழ் ஆதிப்பிரான்”, “பரன்திறமன்றிப் பல்லுலகீர்! தெய்வம் மற்றில்லை”, “பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன்தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகன் அவனே கபாலநன் மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்... ஈசன்பாலோர் அவம்பறைதல் என்னாவது”, “நுந்தெய்வமும் ஆகி நின்றான்... பொலிந்து நின்றபிரான் கண்டீர்”, “உம்மை இன்னே தேற்றி வைத்தது எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகில்லை என்றே”, “ஆடுபுட்கொடி ஆதிமூர்த்திக்கு அடிமை புகுவது” “மிக்க ஆதிப்பிரான் நிற்க மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிரே”, “உம்மை உய்யக்கொண்டு போகுகறில் திருக்குருகூர்தனை உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்”, “குறியமானுருவாகிய நீங்குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே உறுவதாவது” என்று இப்படி பத்தும்பத்தாக பராவரவிப₄ாக₃பே₄ாத₄ந பரமஸாஸ்த்ரமான திருவாய்மொழியை முன்பே அருளிச்செய்தருளின தேவரீர், இப்போது திருவத்யயநோத்ஸவ வ்யாஜத்தாலே புறப்பட்டு உலாவியருளி, மீண்டெழுந்தருளித் திருமஞ்ஜநம் செய்தருள்வதாக மஞ்ஜநவேதி₃கா மத்₄யத்திலே ஜ்ஞாநமுத்₃ரா ஸஹிதராய் இருக்கிறவிருப்பு இங்ஙனையிராநின்றது, எங்ஙனையென்னில்;

பின்பு, சிற்றஞ்சிறுகாலையிலே பக்தர்கள், ஸரிஷ்யர்கள், யதீஸ்வரர்கள் இவர்களோடு ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரத்தை வணங்கி, அதற்கு வடதிசையிலுள்ள கைங்கர்யஸ்ரீயை உடையதான திருக்காவேரிக்குச் சென்று, திருவின் மணாளான எம்பெருமானை த்யாநித்துக்கொண்டு எம்பெருமானுடைய திருவாணையினாலே ஏற்பட்ட காலையிலே செய்யவேண்டிய கர்மாக்களைச்செய்து...

समुपेत्य निजं धाम नत्वा स्वाराध्यमच्युतम् । सवमतस्थायिनस्सर्वान् वेदपारायणे रतान् ॥
वेदान्त-तर्क-मीमांसा-व्याख्यातृन्वैष्णवानपि । इतिहास-पुराणादि पारायणपरानपि ॥
कर्मयोगादिनिरतान् परव्यूहादिषुस्थितान् । श्रीमच्छठारिमुख्यानां मुनीनां सूक्तितत्परान् ॥
सर्वानुपेत्य सस्नेहं नन्दयन्तं नमामि तम् ।

8. ஸமுபேத்ய நிஜம் த₄ம நத்வா ஸ்வாராத்யமச்சயுதம்।
ஸ்வமதஸ்த₂யிநஸ் ஸர்வாந் வேத₃பாராயணே ரதாந்॥
9. வேத₃ாந்த-தர்க்க-மீமாம்ஸா-வ்யாக்யாத்ரூந்வைஷ்ணவாநபி।
இதிஹாஸபுராணாதி₃பாராயணபராநபி॥
10. கர்மயோக₃ாதி₃-நிரதாந் பரவ்யூஹாதி₃ஷு -ஸ்தி₂தாந்।
ஸ்ரீமச்ச₂ட₂ாரிமுக்₂யாநாம் முநீநாம் ஸுக்திதத்பராந்॥
- 11 ஸர்வாநுபேத்ய ஸஸ்நேஹம் நந்த₃யந்தம் நமாமி தம்।

தம்முடைய மடமேறவெழுந்தருளி, தமது திருவாராதனப்பெருமாளான அடியவரை நமுவவிடாத பேரருளாளனை வணங்கி, தம்முடைய மதத்திலே இருப்பவர்கள், வேதபாராயணத்தில் ஈடுபட்டவர்கள், வேதாந்தம்-தர்க்கம்-மீமாம்ஸை இவைகளை வ்யாக்யாநிப்பதில் வல்லவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், இதிஹாஸபுராணங்கள் முதலியவற்றைப் பாராயணம் செய்பவர்கள், கர்மயோகம் முதலியவைகளில் ஊன்றியவர்கள், எம்பெருமானுடைய பரம், வ்யூஹம் முதலான நிலைகளில் நிலைநிற்பவர்கள், சடகோபரான நம்மாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயலில் ஆழங்காற்பட்டவர்கள் ஆகிய இவ்வனைவரையும் அன்புடன் அடைந்து, அவர்களை மகிழ்விப்பரான எம்பெருமானாரை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ततः श्रीरङ्गराजस्य सेवार्थं स्वाश्रितैः सह ॥

प्रयान्तं मन्त्ररत्नानुसन्धानासक्तचेतसम् । दक्षिणेन धृत श्रीमत्त्रिदण्डं पाणिनाऽऽदरात् ॥
अन्यपाणितलस्पृष्टकूरनाथकराम्बुजम् । प्रदक्षिणीकृत्य शनैः श्रीरङ्गधाम तन्महत् ॥
चतुरानननामानं समेत्यानम्य गोपुरम् । गोदां शठारिं योगीन्द्रं बलिपीठं तथैव च ॥

प्रदक्षिणक्रमेणैव पाकशालालयां श्रियम् । श्रीमद्रङ्गावरवरं विमानं रङ्ग संज्ञकम् ॥
 सेनापतिं च निचुलानायिकां रङ्गिणः पदे । वासुदेवं द्वारपालौ वैनतेयं प्रणम्य च ॥
 मङ्गलाशासनं कृत्वा तत्र तत्र यथोचितम् । ऊरीकृत्य च तीर्थाद्यमुल्लसन्तं मुनिं भजे ॥

தத: ஸ்ரீரங்க₃ராஜஸ்ய ஸேவார்த்த₂ம் ஸ்வாஸ்ரிதைஸ்ஸஹ||

12. ப்ரயாந்தம் மந்த்ரரத்நாநுஸந்த₄நாஸக்தசேதஸம்|
 த₃க்ஷிணேந த₄ருதஸ்ரீமத்த்ரித₃ண்ட₃ம் பாணிநாஸ₃த₃ராத்த||
13. அந்யபாணிதலஸ்ப்ருஷ்டகூரநாத₂கராம்புஜம்|
 ப்ரத₃க்ஷிணீக்ருத்ய ஸநை: ஸ்ரீரங்க₃த₄ாம தந்மஹத்||
14. சதுராநந-நாமாநம் ஸமேத்யாநம்ய கோபுரம்|
 கோ₃த₃ாம் ஸ₂ரிம் யோகீந்த்₃ரம் ப₃லிபீ₂ம் ததை₂வ ச||
15. ப்ரத₃க்ஷிண க்ரமேணைவ பாகஸாலாலயாம் ஸ்ரியம்|
 ஸ்ரீமத்₃ரங்க₃ாவரவரம் விமாநம் ரங்க₃ஸம்ஜ்ஞகம்||
16. ஸேநாபதிம் ச நிசலாநாயிகாம் ரங்க₃ண: பதே₃|
 வாஸு₃தே₃வம் த்₃வாரபாலௌ வைநதேயம் ப்ரணம்ய ச||
17. மங்க₃ளாஸாஸநம் க்ருத்வா தத்ர தத்ர யதே₂ாசிதம்|
 ஊரீக்ருத்ய ச தீர்த்த₂ாத்₃யமுல்லஸந்தம் முநிம் ப₄ஜே||

பின்பு பெரியபெருமானை வணங்குவதற்காகத் தன் அடியார்களுடன் செல்பவரும், எப்பொழுதும் மந்த்ரரத்நமாகிய த்வயத்தை அநுஸந்திப்பதிலே யே ஊன்றியவரும், வலது திருக்கையால் சீர்மை பொருந்திய த்ரிதண்டத்தை ஆதரத்துடன் ஏந்தி, மற்றொரு திருக்கையால் கூரத்தாழ்வானின் திருக்கைத்தாமரையைப் பற்றியவரும், திருவரங்கம் பெரியகோயிலை மிகவும் மெதுவாக ப்ரதக்ஷிணம் செய்து (தெற்கு)நான்முகன் கோபுரம் என்னும் பெயர்பெற்ற கோபுரத்தை வணங்கி, அப்படியே சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரையும், யோகீந்த்ரரான நம்மாழ்வாரையும், பலிபீடத்தையும் தொழுது, ப்ரதக்ஷிண க்ரமத்திலேயே திருமடைப்பள்ளி நாச்சியாரையும், ஸ்ரீரங்கவிமானத்தையும், திருவடிப் பார்ஸ்வத்தில் ஸேநாபதியாழ்வான் சேரகுவலல்லி நாச்சியார் பரவாஸு₃தேவன் ஆகியோரையும், ஜயன் விஜயன் என்கிற த்வாரபாலகர்களையும், விநதாஸு₃தனான கருடாழ்வாரையும் நன்கு வணங்கி ஆங்காங்கே தக்கபடி மங்களாஸாஸநம் செய்து, தீர்த்தம் முதலிய ப்ரஸாதங்களை ஸ்வீகரித்து விளங்குகின்ற எம்பெருமானாரை வணங்குகின்றேன்.

அல்பா அபி – சிறது கூட, **ந** (அஸ்தி) – இல்லை, **ஸப்₃த₃ ஆதி₃ பே₄க₃ ருசி:** – ஸப்₃த₃ம் முதலியவற்றை (தாழ்ந்த பொருள்களிலுள்ள சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்றிவற்றை) அநுப₄விப்பதில் ஆசையானது, **அந்வஹம்** – ஒவ்வொரு நாள்களிலும், **ஏத₄தே** – வளர்ந்து வருகிறது, **ஹா** – கஷ்டம், **அமுஷ்ய** – தகுந்த விஷயத்தில் ஆசை சிறிதுமில்லாமையும் தகாத விஷயத்தில் ஆசை பெருகி வருவதுமாகிய இதற்கு, **நித₃நம்** – மூலகாரணம், **மத்பாபமேவ** (ப₄வதி) அடியேனுடைய அநாதி₃யான பாபமே ஆகும். **அந்யத் ந** – வேறென்றுமன்று, **தத்** – அந்த பாபத்தை, **வாரய** – போக்கியருளவேணும்.

கருத்துரை:– ‘நித்யம் யதீந்த்₃ர’ என்ற நான்காவது ஸ்லோகத்தில், அடியேனுடைய மனம் தேவரீர் திருமேனியை நினைப்பதில் ஊற்றமுடையதாக இருக்கட்டும். வேறென்றை எண்ணுவதில் பராமுக₂மாக இருக்கட்டும்’ என்று அருளியதனால், இப்பொழுது தமது மனம் அப்படியில்லாமல் நேர்முரணாக இருப்பதனைக் குறிப்பாக உணர்த்தினால்லவா? இத்தகைய முரண்பாட்டை, அதன்காரணமான பாபத்தோடு கூடப்போக்கியருளவேணும்மென்கிறார் இந்த ஸ்லோகத்தினால். த₃யையாவது – தனது பயனென்றையும் எதிர்பாராமல், பிறர்துன்பம் கண்டால், தானும் ‘ஐயோ இப்படி துன்பப்படுகிறேன்’ என்று துன்பப்படுகை. அத்தகைய த₃யையாகிய நீர் வற்றாத கடல்போன்றவர் எம்பெருமானார். ‘ஒப்பற்ற’ என்பதனால், எம்பெருமானாகிய கடலில் த₃யையாகிய நீர் வற்றினாலும் வற்றும். எம்பெருமானாராகிய கடலில் த₃யை வற்றாது என்பது கருதப்பட்டது. ஆர்ய ஸப்₃த₃ம் (1) ஆசார்யஸப்₃த₃த்தோடு ஒரே பொருளையுடையதாய்க்கொண்டு அறியாத தத்த்வஹித புருஷார்த்த₂ங்களை அறிவிப்பதன் வாயிலாக மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகிறார் எம்பெருமானாரென்று அறவிக்கிறது. (2) ஆராத யாதி இதி ஆர்ய: என்ற வ்யுத்தத்தியின் மூலமாக, வேத₃த்தில் கூறிய நல்ல வழியின் அருகிலும், கெட்டவழியின் தொலைவிலேயும் செல்லுமவர் என்று பொருள்பட்டு, எம்பெருமானார் பரமவைதி₃கர் என்பதைக் காட்டுகிறது. ஆராத = அண்மையும் சேய்மையும். (3) அர்யதே – ப்ராப்யதே – அடையப்படுகிறார் என்று பொருள்பட்டு, எல்லாராலும் வீடுபேற்றிற்காக அடையப்படுமவர் எம்பெருமானார் என்ற கருத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. வருத்தம் வியப்பு என்னும் இரண்டையும் குறிக்கின்ற ஹா என்ற இடைச்சொல் – முறையே – தக்க பொருளில் ஆசையின்மையும், தகாத பொருளில் ஆசையுடையமையும் தமக்கு வருத்தத்தைத் தருகிறது என்றும், குறைந்த ஸுக₂த்தைத் தரும் ஸப்₃த₃ாதி₃ விஷயங்களையே விரும்பி, மிகவும் அதிகமான ஸுக₂த்தை உண்டுபண்ணும் எம்பெருமானார் திருவடிகளை விரும்பாமலிருப்பது தமக்கு வியப்பைத் தருகிறது என்றும் இரண்டு கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கும். ‘மத்பாபமேவ – நான் செய்த பாபமே, நித₃நம் – மூலகாரணம்’ என்பதனால் – ப₄க்திமான்களைப் பகைப்பதனால் அப்ப₄க்திமான்கள் ப₄க்தராவதற்கு முன்பு செய்த பாபங்களை எம்பெருமான் அவர்களைப் பகைப்பவர்கள் மேலே ஏறிடுவதுமுண்டு. அப்படி அடியேன் மேலேறிட்ட பாபமன்று, அடியேனே செய்த பாபம் மூலகாரணம் என்று தெரிகின்றது. ‘அந்யத் ந’ – வேறென்றுமன்று என்பதனால் –

ஸர்வேஸ்வரன் தனது ஸ்வதந்திரத்தன்மையினாலோ, அடியேனையிட்டு விளையாட எண்ணியதனாலோ அடியேன் தகாத பொருளில் ஆசையும் தக்க பொருளில் ஆசையில்லாமையும் உடையவனாயிருக்கிறேனல்லேன்; பின்னையோவென்னில் அடியேன் செய்த பாபத்தினாலேயே இப்படி இருக்கிறேன் - என்பது குறிப்பிடப்படுகிறது. (6)

वृत्त्या पशुर्नरवपुस्त्वहमीदृशोऽपि श्रुत्यादिसिद्धनिखिलात्मगुणाश्रयोऽयम् ।
इत्यादरेण कृतिनोऽपि मिथः प्रवृत्तुम् अद्यापि वञ्चनपरोऽत्र यतीन्द्र! वर्ते ॥(७)

வ்ருத்த்யா பஸூர் நரவபுஸ்த்வஹமீத்₃ருஸோ஽பி
ஸ்ருத்த்யாதி₃ஸித்த₄ நிகி₂லாத்மகு₃ணஸ்ரயோ஽யம்
இத்யாத₃ரேண க்ருதிநோ஽பி மித₂: ப்ரவக்தும்
அத்₃யாபி வஞ்சநபரோ஽த்ர யதீந்த₃ர! வர்த்தே॥ (7)

பதவுரை:- ஹே யதீந்த₃ர - வாரீர் யதிராஜரே, வஞ்சநபர: - பிறரை ஏமாற்றுவதிலேயே பற்றுடையவனான, அஹம் - அடியேன், நரவபு: - மனிதவுடல் கொண்ட, பஸூ: து - விலங்காகவே (விலங்கென்றே) வ்ருத்த்யா - அடியேனுடைய செய்கையினாலே, (ஜ்ஞாயே - அறியப்படுகிறேன்.) (உண்பதும், உறங்குவதும், கலவி செய்வதும், பகைவனைக்கண்டு அஞ்சுவதுமாகிய இவற்றிலே அறிவிக்கப்பட்ட மனித விலங்கின் தன்மையை உடையேன் என்றபடி.) ஈத்₃ருஸ: அபி - இப்படிப்பட்டவனாக இருந்த போதிலும், ஸ்ருதி ஆதி₃ஸித்த₄ நிகி₂ல ஆத்மகு₃ண ஆஸ்ரய: - 'வேதும் முதலியவற்றால் அறிவிக்கப்பட்ட எல்லா ஆத்மகு₃ணங்களுக்கும் இருப்பிடமானவன், அயம் - இந்த மணவாளமாமுனிவன்' இதி - என்றிவ்வாறாக, க்ருதிந: அபி - பாமரரன்றிக்கே பண்டிதராய் ஆராய்ச்சி வல்லுநருங்கூட, ஆத₃ரேண - மனமார்ந்த அன்போடு, மித₂: - தங்களில் ஒருவர்க்கொருவர், ப்ரவக்தும் - (அவசியமாகச் சொல்லவேண்டிய நல்வார்த்தையைப் போலே) சொல்லுவதற்குத் தக்கபடியாக, அத்ர அபி - (வேறொருரிடத்திலல்லாமல்) இந்த ஸ்ரீரங்கத்திலும், அத்₃ய - இப்போது, வர்த்தே - இருக்கிறேன். தத்₃வாரய - அந்த (பிறரை வஞ்சிக்கும் எனது) தன்மையைப் போக்கியருளவேணும்.

கருத்துரை:- அஹிம்ஸை மெய்ப்பேசுதல் கொடுமையில்லாமை தூய்மை பொறியடக்கம் கொடைத்தன்மை மனவடக்கம் பொறுமை அறிவு முதலியவையே வேதும் முதலியவற்றால் அறிவிக்கப்படுகின்ற ஆத்மகு₃ணங்கள் (உயிரின் நற்பண்புகள்) ஆகும். 'இவன் ஆத்மகு₃ணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமானவன்' என்றால் மற்றும் சிலரும் ஆத்மகு₃ணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளார்கள் என்ற கருத்துத்தோன்றக் கூடுமென்று நினைத்து அப்படிச் சொல்லாமல், 'ஆத்மகு₃ணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமானவன் இவன்' என்று சொன்னதனால், 'அத்தகையவன் இம்மணவாளமாமுனி ஒருவனே' என்று ஆராய்ச்சியாளரும் தம்மைப்பற்றி மகிழ்ந்து பேசுமளவிற்குத் தமக்குள்ள ஏமாற்றும் வல்லமையைக் குறிப்பிட்டருளினாரென்க. அத்யாபி என்றவிடத்திலுள்ள அபி ஸப்₃த்யுத்தை,

ஸவாஸம் செய்யாமல், வஞ்சநமென்பதே அடியோடு தெரியாத நாத₂யாமுநாதி₃ பூர்வாசார்யர்கள் வாஸம் செய்தருளின மிகப்புண்ணியமான பூநீரங்குத்தில் வலிப்பதும் செய்கிறேனே, இதைவிட வஞ்சனை வேறுண்டோ என்பது அதன் கருத்தாகும்.

दुःखावहोऽहमनिशं तव दुष्टचेष्टः शब्दादिभोगनिरतः शरणागताख्यः ।

त्वत्पादभक्त इव शिष्टजनौघमध्ये मिथ्या चरामि यतिराज! ततोऽस्मि मूर्खः ॥(८)

து₃:க₂ாவஹோஹமநிஸம் தவ து₃ஷ்டசேஷ்ட:

ஸப்₃து₃நாதி₃பே₄க₃நிரதஸ்ஸரணக₃தா₂ய:।

த்வத்பாத₃ப₄க்த இவ ஸிஷ்டஜநௌக₄மத்₄யே

மித்₂யா சராமி யதிராஜ ததோஸ்மி மூர்க்க₂:॥

(8)

பதவுரை:- ஹே யதிராஜ - வாரீர் யதிராஜரே, ஸரணக₃த ஆக்ய: - ஸரணக₃தன், (ப்ரபந்நன்) என்னும்பெயரை மாத்திரம் சுமப்பவனாய், ஸப்₃து₃நாதி₃ பே₄க₃நிரத: - ஸப்₃து₃நாதி₃ நீசவிஷயங்களை அநுப₄விப்பதில் மிகவூன்றியவனாய், து₃ஷ்டசேஷ்ட: - கூடாதென்று ஸாஸ்த்ரம் விலக்கியகெட்ட காரியங்களைச் செய்யுமவனாய் (அதனால்) தவ - தேவரீருக்கு. து₃:க ஆவஹ: - து₃க்க₂த்தை உண்டுபண்ணுமவனாய் இருக்கிற, அஹம் - அடியேன், த்வத் பாத₃ ப₄க்த: இவ - தேவரீர் திருவடிகளில் ப₄க்திபூண்ட ப்ரபந்நன்போல், சிஷ்டஜந ஓக₄ மத்₄யே - 'புருஷார்த்த₂ம் தேவரீர் கைங்கர்யமே, அதற்கு உபாயம் தேவரீருடைய இன்னருளே' என்று தெளிந்திருக்கும் ஸிஷ்ட ஜநங்களாகிய கூரத்தாழ்வான் முதலியோர்களின் கோஷ்டிகளின் நடுவில், மித்₂யா சராமி - பொய்யனாகவே திரிகின்றேன், தத: - அக்காரணத்தினால், மூர்க்க₂: அஸ்மி - (அடியேன்) மூடனாக அறிவற்றவனாக ஆகிறேன், தத்₃ வாரய - அப்படிப்பட்ட அறியாமையைப் போக்கியருளவேணும்.

கருத்துரை:- அடியேனுக்கு ஏற்பட்டுள்ள தகாத காரியங்களில் ஊற்றமானது தேவரீருக்கு து₃க்க₂த்தையுண்டாக்குமாகையால் அவ்வூற்றத்தை நசிப்பித்தருளவேணுமென்று வேண்டுகிறோமெனில். யதிராஜர் - மனத்தையடக்கிய எம்பார் முதலிய யதிகளையும் தம்முடைய மனவடக்கத்தாலே மகிழ்ச்சி செய்யுமரசர் எம்பெருமானார் என்றபடி. ஸரணக₃தா₂ய: - ஸரணக₃தன் என்ற பெயரை மட்டும் சுமக்கிறேனெனையொழிய, ஸரணக₃திக்கு வேண்டிய வேறு உபாயமில்லாமை வேறுகதியில்லாமை ஆகிய தகுதிகளில் ஏதுமுடையேனல்லேன் என்றபடி. ஸரணக₃தனுக்குத் தானாக ஏற்படக்கூடிய நன்மையே செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தல், தீமையை அடியோடு அகற்றல், எம்பெருமானார் நிர்ஸயம் நம்மைக் காப்பாற்றியே தீருவர் என்று நம்புதல், தம்மைக் காக்கும் பொறுப்பை எம்பெருமானாரிடம் ஒப்படைத்தல், வேறு உபாயமோ வேறு காப்பவரோ தமக்கு இல்லையே என்று வருந்துதல் ஆகிய ஸ்வப₄வங்களில் ஏதுமுடையேனல்லேன் என்றபடியும் ஆம். து₃:க₂ாவஹ: - அடியேன் இங்ஙனம் ஸரணக₃தனென்று பெயர் சுமந்து, ஸப்₃து₃நாதி₃பே₄க₃ பூநீஸாலேஸத₃யாபாத்ரம்-ஜ₉ன் 2009

நிரதனாய் து₃ஷ்டசேஷ்டனாயிருப்பது - 'ஐயோ நம்முடையவன் ஒருவன் இப்படி இருக்கிறானே' என்று தேவரீருக்கு து₃க்க₂த்தை உண்டாக்குமென்றபடி. அல்லது, இவன் ஸரணாகுதுதென்று பெயர்படைத்திருப்பதினால் இவனைக்காக்கவேண்டுமோ, து₃ஷ்டசேஷ்டனாக இருப்பதனால் இவனைக் கைவிடவேண்டுமோ, என்ற ஸந்தே₃ஹமாகிய த₄ர்மசங்கடமாகிய து₃க்க₂தையுண்டாக்குமென்றும் சொல்லலாம். மூர்க்க₂னாகிருந் நன்மை தீமைகளின் பகுத்தறிவின்றியே தான்பிடித்தது விடாமலிருக்குமவன். இத்தகைய மூர்க்க₂த்தனத்தைப் போக்கவேண்டுமென்று இதனால் ப்ரார்த்தி₂த்தாராயிற்று.

नित्यं त्वहं परिभवामि गुरुं च मन्त्रं तदेवतामपि न किञ्चिदहो विभेमि ।

इत्थं शठोऽप्यशठवद्भवदीयसङ्घे हृष्टश्चरामि यतिराज! ततोऽस्मि मूर्खः ॥(९)

நித்யம் த்வஹம் பரிப₄வாமி கு₃ரும் ச மந்த்ரம்

தத்₃தே₃வதாமபி ந கிஞ்சித்₃ஹோ பி₃பே₄மி।

இத்த₂ம் ஸடே₂ஃப்யஸட₂வத்₃ப₄வதீ₃யஸங்கே₄

ஹ்ருஷ்டஸ்சராமி யதிராஜ! ததோ₃ஸ்மி மூர்க்க₂:॥ (9)

பதவுரை:- ஹே யதிராஜ - வாரீர் யதிராஜரே, அஹம் - அடியேன், கு₃ரும் - அறியாதவற்றை அறிவித்து அகவிருளைப்போக்கும் ஆசார்யனையும், மந்த்ரம் - (அவ்வாசார்யனாலே உபதே₃ஸிக்கப்பட்ட) திருமந்த்ரமாகிய அஷ்டாஶர மந்த்ரத்தையும், தத்₃ தே₃வதாம் அபி - அம்மந்திரத்துக்கு உள்ளீடான ஸ்ரீமந்நாராயணனையும், நித்யம் து - எப்போதுமே, பரிப₄வாமி - அவமதிக்கிறேன். கிஞ்சித் அபி - சிறிதும், ந பி₃பே₄மி - இம்மூன்றை அவமதிப்பதனால் நமக்கு வருங்காலத்தில் என்ன கேடுவிளையுமோ என்று அஞ்சுகிறேனில்லை. அஹோ - இது என்ன ஆஸ்சர்யம். இத்தம் - இவ்விதமாக, ஸட₂: அபி - யாரும் அறியாமல் தீமை செய்யுமவனாயிருந்து வைத்தும், அல்லது ஸாஸ்த்ரத்தில் நம்பிக்கையில்லாதவனாயிருந்து வைத்தும், அஸட₂வத் - உள்ளும் புறமும் ஒக்க நன்மையே செய்யுமவன் போலவும், அல்லது முன்கூறிய மூன்றிலும் மதிப்பு வைக்கவேண்டுமென்று கூறும் ஸாஸ்த்ரத்தில் நம்பிக்கைமிக்க ஆஸ்திகள் போலவும், ப₄வதீ₃யஸங்கே₄ - தேவரீர் திருவடிகளில் ப₄க்தி பூண்ட அடியார்களின்-பரமஸ்திகர்களின் கே₃ஷ்டியில், ஹ்ருஷ்ட: ஸந் - நாம் செய்யும் தீமைகள் இவர்களுக்குத் தெரியாமலிருக்கிறதே என்று மகிழ்ச்சியடைந்தவனாய்க் கொண்டு, சராமி - ஸஞ்சரிக்கிறேன். தத: - அதனால் அஹம் மூர்க்க₂: அஸ்மி - அடியேன் மூர்க்க₂னாகிறேன். தத்₃வாரய - கீழ்க் கூறிய இத்தகைய மூர்க்க₂த்தனத்தைப் போக்கியருளவேணும்.

கருத்துரை:- கீழ் நான்காம் ஸ்லோகத்தில் 'அடியேனுடைய வாக்கு தேவரீருடைய குணங்களைச் சொல்லிப் புகழ்வதில் ஊற்றமுடையதாக இருக்கட்டும்' என்று அருளிச் செய்தவர் அதற்கு நேர்மாறாக கு₃ருமந்த்ரதே₃வதைகளை வாயார வைது பரிப₄வித்தலாகிற கெட்டகாரியங்களில் வாக்கு ஊன்றியிருப்பதையறிந்து, இத்தகைய பரிப₄விக்கும் தீய செயலையும் அதற்குக் காரணமான மூர்க்க₂த்தனத்தையும் போக்கியருள வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தி₂க்கிறார்.

“ஸிகி₂பிஞ்ச₂ மௌலி:” என்பதினால் ஸௌலப்யம் சொல்லப்பட்டது. இவ்விரண்டு பதங்களுடைய சேர்த்தியினால், க்ருஷ்ணனே ஸர்வேஸ்வரனென்றும், பரத்வஸௌலப்யங்களிரண்டும் விபவாவதாரத்திலும் குறைவற்றுக் குடிகொண்டிருக்குமென்றும் சொல்லிற்று.

“சிந்தாமணி:” என்பதினால், ஆசார்ய ஸமாஸ்ரயணமே ப₂லத்துக்கு போருமென்றும், “கு₃ரு” பதத்தினால், அவ்வாசார்யன் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸம்பந்நகாகவேணும் என்றும், இரண்டாமடியினால், அவ்வாசார்யன் காட்டின பரமபுருஷனை அவன் முகோல்லாஸத்துக்காகத் தொழவேணுமென்றும், அதில் “ப₄க₃வாந்” என்று தேவதாவிஸேஷத்தைக் குறித்ததினால் மற்றதேவதைகள் ஆஸ்ரணியர் அல்லரென்றும், அதிலும் அவதார விஸேஷத்தையெடுக்கையால், தம்மநஸ்ஸு அவதாராந்தரங்களை விரும்பாதென்றும் சொல்லிற்று. இன்னும் இத்யாதியான அர்த்தங்கள் இங்கு கண்டுகொள்வது. (1)

अस्ति स्वस्तरुणीकराग्रविगलत्कल्पप्रसूनाप्लुतं
वस्तु प्रस्तुतवेणुनादलहरीनिर्वाणनिर्व्याकुलम् ।
स्रस्तस्रस्तनिरुद्धनीविविलसद् गोपीसहस्रावृतं
हस्तन्यस्तनतापवर्गमखिलोदारं किशोराकृति ॥२॥

அஸ்தி ஸ்வஸ்தருணீகராக்₃ரவிக₃லத்கல்பப்ரஸூநாப்லுதம்
வஸ்து ப்ரஸ்துதவேணுநாத₃லஹரீநிர்வாணநிர்வ்யாகுலம்
ஸ்ரஸ்தஸ்ரஸ்தநிருத்₃த₄நீவிவிலஸத்₃கோபீஸஹஸ்ராவ்ருதம்
ஹஸ்தந்யஸ்தநதாபவர்₃க₃மகி₂லோத₃ாரம் கிஸோராக்க்ருதி॥

பதவுரை:— (ஸ்வதஸ்தருணீ கராக்₃ரவிக₃லத்கல்பப்ரஸூநாப்லுதம்) ஸ்வஸ்தருணீ — ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவஸ்தீகளுடைய, கராக்₃ர — நுனிக்கைகளில் நின்றும், விக₃லத் — நழுவின, கல்பப்ரஸூந — கற்பகமரத்தின் பூக்களினால், ஆப்லுதம் — வ்யாப்தமானதும் (அர்ச்சிக்கப்பட்டும்), ப்ரஸ்துத — ஆரம்பிக்கப்பட்ட, வேணுநாத₃ — வேணுகாநத்திலுண்டான ஸப்தத்தினுடைய, லஹரீ — ப்ரவாஹத்திலுண்டான, நிர்வாண — ஸுகத்தினால், நிர்வ்யாகுலம் — நிஃசமமாயிருப்பதும், ஸ்ரஸ்தஸ்ரஸ்த நிருத்₃த₄நீவிவிலஸத்₃கோபீஸஹஸ்ராவ்ருதம் — நழுவிப்போவதும், நிருத்₃த₄ (கைகளினால் பிடித்து) தகையப்பட்டதுமான, நீவி — நீவிமுடியையுடையவரான, கோபீஸஹஸ்ர — ஆயிரம் கோபிமார்களினால், ஆவ்ருதம் — சூழப்பட்டதும், (ஹஸ்தந்யஸ்தநதாபவர்₃க₃ம்)— ஹஸ்த — கையில், ந்யஸ்த — வைக்கப்பட்ட, நத — ஸரணுகதர்களுடைய, அபவர்₃க₃ம் — மோக்ஷத்தையுடையதும், அகி₂லோத₃ாரம் — ஸகல ஜநங்களுக்கும் (கோரின) ஸகலார்த்த₂ங்களைக்

கொடுக்கவல்லதுமான, கிபோராக்கருதி — சிறுபிள்ளையின் வடிவுகொண்ட, வஸ்து— தத்த்வமானது, —ப்ரமாணஸித்த₃மாயிருக்கிறது.

தாத்த்வம்:— கீழ்ப்லோகத்தில், இந்த ப்ரபந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவனான ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பகவானாகிய ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரமென்றீர், பகவானென்றால் அவாப்தஸமஸ்தகாமனன்றோ, அவனுக்கு இப்படி அவதரித்துப் பெறவேண்டும் ப்ரயோஜநமொன்றுமில்லையே, ஒரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசித்தல்லது பித்தனுங்கூட ஒருகார்யத்தைச் செய்யமுயலான், ஆகையால் அதுசேரும்படி யென்னென்னில்; ப்ரயோஜநமென்பது ஸ்வார்த்தமென்றும் பரார்த்தமென்றும் இரண்டுவிதமாம். அவ்விரண்டில் பரிபூர்ணனாகையாலே ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸ்வார்த்தமில்லாவிடனும் சேதநோஜ்ஜீவநமாகிற பரார்த்தமுண்டு: அதாவது — மோக்ஷப்ரத₃நம்; ஆகையால் ஸர்வேஸ்வரன் செய்த க்ருஷ்ணாவதாரம் ஸப்ரயோஜநம் என்கிறார் இதில்.

ஸர்வேஸ்வரன் பரனாய்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வீற்றிருக்குமாகில் சேதநன் அவனைக் கண்ணாற்கண்டு அவன் குணங்களில் ஈடுபட்டுப் பற்றவிரகில்லை, வ்யாஸபராஸராதி சில மஹரிஷிகள் யோகாப்யாஸம் செய்து அவனை உட்கண்ணால்காண வல்லராயிருந்தபோதிலும், மற்றவர் அவனை இழந்துவிடுமத்தனையேயாம். ஆகையால் அவர்களும் இழவாமைக்காக ஸர்வேஸ்வரன் இவர்களை எவ்விதத்திலாகிலும் வஸீகரித்துக் கைப்பற்ற வேணுமென்று க்ருஷ்ணனாக அவதரித்தானாகிறான்.

ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ள தெளிவுற்ற தேவதாஸ்த்ரீகள் அனைவரும் க்ருஷ்ணனுடைய ஸீலரூபசரிதங்களைக்கண்டு நெஞ்சிளகி இவனைப் பரமபுருஷனென்று அறுதியிட்டுத் தாங்கள் படைத்த கைகளுக்கு ப்ரயோஜநம் பெறவேணுமென்று தங்கள் கைக்கெட்டிற்றொரு அங்குள்ள கற்பகப்பூக்கொண்டு வந்து அவன் திருவடிகளில் பரிமாறி க்ருதார்த்தரானார்கள். அவர்கள் ஸத்த்வப்ரத₄நராகையாலே இவனுடைய ஸீலாதிகளில் ஈடுபட்டு உஜ்ஜீவித்துப்போந்தார்கள், மற்றவர்கள் இழக்குமத்தனையோ வென்னில், அக₂ண்ட₃நந்த₃ பரிபூர்ணனை தானும் பரவஸனாய் அசேதநம்போல் அசைவற்றுக்கிடக்கும்படி குழலாதி, அக்குழலிசையாகிற அமுதவெள்ளத்தை ப்ராணிகள் செவியில் பாய்ச்ச, அஜ்ஞரோடு ஸர்வஜ்ஞரோடு வாசியற மயங்கி இவனுக்கு வஸப்பட்டு உஜ்ஜீவித்தார்கள். இப்படி உஜ்ஜீவித்தவர்களில் சிலரை சொல்லவொண்ணாதோவென்னில்; அறிவில் தண்ணியரான மானிடசாதியாய், அதிலும் இடக்கை வலக்கை யறியாத இடைக்குலத்தோராய், மிகப்பேதையரான இடைப் பெண்கள், இக்குழலோசையைக்கேட்டு மனமுருகி மெய்தளர்ந்து தங்களரையில் உடுத்த ஆடை நழுவப்புக, நாண்மையே வடிவான தாங்கள் அதைக்கையினால் பிடித்துத்தகைய, அமுதிலும் இனிதான இவனது குழலோசையானது செவியில் மேன்மேலும் பெருவெள்ளங்கோக்க, அதில் தங்கள் கைப்பிடயும் விடப்பட்டு அணியாடை அரையில் நின்று அவிழ்ப்புக, இப்படி பிடிப்பதும் அவிழ்வதுமாய், மாறிமாறிவருகிற தஸையினால் மிகவிளங்காநின்று கொண்டு குழாங்குழாங்களாய்க்

கூடியிவனைச் சுற்றிக்கொண்டு மற்றொன்றையும் அறியாது நின்றார்கள். இப்படி இவன் வஸீகரித்தால் ப்ரயோஜநமென்னென்னில்; இப்படி தன்ருபத்தினால் சிலரையும், குணத்தினால் சிலரையும், சேஷ்டிதங்களினால் சிலரையும் மயக்கித் தன் பாதங்களில் பணிவித்துக்கொண்டு அவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஸர்வஸ்வம்மான மோக்ஷாநந்தஃத்தைக் கையிலங்குநெல்லிக்கனியாக்குவான் ஒருவனாம். இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், இவையொன்றிலும் இசையாதவர்களை, அவ்வகாலங்களில் அவர்கள் கோரின புத்ர பஸு தந தாந்யாதி ஸகலாபீஷ்டங்களையும் கொடுத்து, நாளடைவில் அநந்யப்ரயோஜநராக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்க வல்லவனாயிருக்கும்; பிறந்தவிடத்திலும் தஸரத-தநயன் போல் அஞ்சிக்கிட்டவொண்ணாதபடி பரத்வம் தோற்றவிருக்கையன்றிக்கே, எடுக்கவும் பிடிக்கவும் கட்டவும் அடிக்கவும் எளியனான சிறுபிள்ளையாயிருப்பான், இப்படியொருவன் உளன் என்பதில் ப்ரமாணமென்னென்னில்; ‘‘கோபாலதாபிநீ’’ முதலிய உபநிஷத்துக்களிலும் ‘‘பாகவதம்’’ முதலிய புராணாதிகளிலும் இவனையும் இவன் வைபவத்தையும் கண்டு அறியலாம் என்கிறார்.

இதில் ‘‘அஸ்தி’’ என்கையால், ஈஸ்வரன் ஒருவனில்லை, அவனுக்கு அவதாரம் என்பதொன்றில்லை என்பாரை வாயடைத்தார். தர்மாநுஷ்டாநத்துக்கு அடைவில்லாத ஸ்வர்க்கத்தையும், பெண்களையும் சொல்லுகிற ‘ஸ்வஸ்தருணீ’ என்பதினால், கர்ம பூமியான பூலோகத்தில், ஸாஸ்த்ரவஸ்யமான மானிடஜாதியில் அதிலும் உத்தம குலமான ப்ராஹ்மணனாய்ப் பிறந்தாலொழிய அவனை ஆராதிக்க விரகில்லை என்கிற நிர்பந்தமில்லை. ஏதேனும் தேஸமாகிலுமாம், ஏதேனும் சாதியாகிலுமாம், ஆணாகிலுமாம், பெண்ணாகிலுமாம் அவனை ஆராதிக்கைக்கு என்று தோற்றுவித்தார்; ‘விக்ஸுத்’ என்கையால் வேறொரு கார்யத்தை நினைத்துக்கொண்டுபோகும் புஷ்பங்களில் நடுவில் தானே சிலநழுவி அவனருகில் விழுந்ததாகில் அதையும் அவன் தனக்கு ஆராதநம் செய்ததாகக்கொள்ளுங் குணவான் என்று ஸூசிப்பித்தார். ‘கல்ப ப்ரஸூந’ என்கையால் தாங்கள் செடிநட்டு நீர்வார்த்து வளர்த்து அச்செடியில் பூத்தபூவே வேணும் என்கிற நிர்பந்தமில்லை. தங்கள் கைக்கெட்டின பூவே ஆராதனைக்கு அமையும் என்றார்; ‘வஸ்து’ என்கையால், ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஜந்மஜராமரணாதிகள் ஒன்றும் கிடையாது, எப்போதும் ஏகரூபமாயே உளனென்கிறார். ‘ப்ரஸ்துதி’ இத்யாதியினால் அஜ்ஞராகிலுமாம், ஸர்வஜ்ஞராகிலுமாம், நாஸ்திகராகிலுமாம், ஆஸ்திகராகிலுமாம் ஏதேனுமொரு வ்யாஜத்தால் தன்னருகில் அடியிட்டாரை வெளிப்புறப்பட வொட்டான். தன்னிடத்தே அமைத்துக்கொள்ளும் என்கிறார்; ஆனால் அவனருகில் அடியிட்டதே அமையுமோ, முமுக்ஷுவுக்கு சில த்யாஜ்யமாகவும், சில உபாதேயமாகவும் சொன்ன மோக்ஷஸாஸ்த்ரத்தை அநுஸரிக்கவேண்டாவோ வென்னில், ‘ஸ்ரஸ்த’ இத்யாதிகளால், அவன் விஷயத்தில் ஓர்அடியிடவே இவன் அஹங்கார மமகாரங்களை விடேன் என்று பிடித்து நின்றாலும் அவை தன்னடையேவிட்டு நீங்குமென்றும், க்ருஷ்ணனையல்லா தறியாத இடைக்குலத்தையும் பாரதந்தர்யத்தையுமே வடிவான பெண்பிறந்தாரையும் சொல்லுகிற ‘கேஃபீ’ பதத்தினால், இவன் ஆஸ்ரயிக்கவே இவனுடைய குலமெல்லாம் அவ்வாஸ்ரயண

மாஹாதம்யத்தினால் ஸ்ரீவைஷ்ணவமாய் விடுமென்றும், ஸேஷத்வபாரதந்தர்யாதி ஸமஸ்தமான ஆத்மகுணங்களும் தானே அமையுமென்றும் சொன்னார். 'ஹஸ்த' இத்யாதியினால், சேதநர்க்கு மோக்ஷமளிக்கையே ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரதானோத்தேஸ்யம், மற்ற புருஷார்த்தங்களையளிக்கை, அடியில் திருந்தாதாரை அவர்கள் போம்வழியோய்த் திருப்புக்கைக்காகவாயிருக்கும் என்கிறார். 'கிஸோராக்ருதி' என்கையால் பரத்வத்திற்காட்டில் ஸௌலப்யகுணமே முக்யோபாஸ்யமென்று தோற்றுவித்தார். 'ஸ்வ:' என்று மேலுலகத்தைச் சொல்லுகையால், ஸத்த்வகுண நிஷ்டராக வேணுமென்றது; இத்யாதிகளைக் கண்டுகொள்வது.

चातुर्यैकनिधानसीमचपलापाङ्गच्छटामन्दरं

लावण्यामृतवीचिलालितदृशं लक्ष्मीकटाक्षादृतम् ।

कालिन्दीपुलिनाङ्गणप्रणयिनं कामावताराङ्कुरं

बालं नीलममी वयं मधुरिमस्वाराज्य माराध्नुमः ॥३॥

சாதுர்யைகநித₄நஸீமஸபலா₅பாங்க₃ச்ச₂டாமந்த₃ரம்

லாவண்யாம்ருதவீசிலாலித₃ருஸம் லக்ஷ்மீகடாக்ஷா₃ருதம்

காலிந்தீ₃புலிநாங்க₃ணப்ரணயிநம் காமாவதாராங்குரம்

ப₃ாலம் நீலமமீ வயம் மது₄ரிமஸ்வாராஜ்யமாராத்₄நும:॥ 3.

பதவுரை:— (சாதுர்யைகநித₄நஸீமஸபலா₅பாங்க₃ச்ச₂டாமந்த₃ரம்)சாதுர்ய— சமத்தாரத்துக்கு, ஏகநித₄ந—முக்யஸ்தாநமும், ஸீம—(அதுக்கு) எல்லேநிலமுமான தும், சபல—சஞ்சலமுமான, அபாங்க₃—கடைக்கண்பார்வைகளுடைய, ச₂டா— பரம்பரைகளினால், மந்த₃ரம்—பூர்ணமானதும், (லாவண்யாம்ருதவீசிலாலித₃ருஸம்) லாவண்ய—ஸௌந்தர்யமாகிற, அம்ருதவீசி—அம்ருதமயமான அலைகளினால், லாலித—கொண்டாடப்பட்ட, த்₃ருஸம்—கண்களையுடைவனும், (லக்ஷ்மீகடாக்ஷா த்₃ருதம்) லக்ஷ்மீ—ஸ்ரீதேவியினுடைய கடாக்ஷ—கடைக்கண் பார்வையினால், ஆத்₃ருதம்—ஆதரிக்கப்பட்டவனும், (காலிந்தீ₃புலிநாங்க₃ணப்ரணயிநம்) காலிந்தீ₃— யமுநாநதியினுடைய, புலிநாங்க₃ண—மணற்குன்றின் ப்ரதே₃ஸங்களில், ப்ரணயிநம்— ப்ரீதியையுடையவனும், (காமாவதாராங்குரம்) காம— மந்மதாம்ஸமான ப்ரத்யும்னனு டைய, அவதார—உத்பத்திக்கு, அங்குரம்—காரணமானவனும், (மது₄ரிமஸ்வாராஜ்யம்) மது₄ரிம—போக்யதைக்கு, ஸ்வாராஜ்யம்—இருப்பிடமானவனுமான, நீலம்— நீலவர்ணம்பூண்ட,ப₃ாலம்—பாலான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே, அமீ—இப்படி ஸம்ஸாரிகளான, வயம்—நாங்கள், ஆராத்₄நும:—பூஜிக்கிறோம்.

தாத்பர்யம்:— கீழ், கண்ணனே மோக்ஷப்ரதனென்றீர், அது லக்ஷ்மீ புருஷகாரமானாலொழியக் கூடுமோவென்னில், அதுவுமுண்டென்கிறார் இதில்.

உலகத்திலுள்ள ப்ரஜைகளில் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொன்றில் ருசி விஞ்சியிருக்கும். ஆகையால், மரங்களும்யிரங்கும்படியான குழலோசையிலும் இசையாதார் சிலருண்டாகில் அவர்கள் போம்வழி ஏதென்ன;

“ந ப்ரஹ்மா நேஸாந:। நேமே த்யாவா ப்ருதி₂வீ” என்றும், “ஆநீத்யுவாதம் ஸ்வத₄யா ததே₃கம்। தஸ்மாத்த₃த₄ந்யம் ந பர: கிஞ்சநாஸ||” என்றும், “தத்₃தே₄த₃ம் தர்ஹ்யவ்யாக்ருதமாஸீத்” என்றும், “ஆஸீதி₃த₃ம் தமோபூ₄தம் அப்ரஜ்ஞாதமலக்ஷணம்। அப்ரதர்க்யமவிஜ்ஞேயம் ப்ரஸுப்தமிவ ஸர்வத:॥” என்றும் “ஒன்றும் தேவுமுலகுமுயிரும் மற்றும் யாதுமில்லாவன்று” என்றும் ஸ்ருதியோடு ஸம்ருதியோடு ஆழ்வார் பாசுரத்தோடு வாசியற ப்ரதிபாதி₃க்கிற ப்ரளயத்திலே, “நாராயணத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே, நாராயணத் ருத்₃ரோ ஜாயதே”

[பூமி ஜலத்தில் ஓடுங்குகிறது; ஜலம் அக்₃நியில் லயிக்கிறது; அக்₃நி வாயுவில் லயிக்கிறது; வாயு ஆகாஸத்தில் ஓடுங்குகிறது; ஆகாஸம் அவ்யக்தத்தில் ஓடுங்குகிறது; அவ்யக்தம் அக்ஷரத்தில் லயிக்கிறது; அக்ஷரம் தமஸ்ஸில் லயிக்கிறது; தமஸ் பரதெய்வத்திடம் ஒன்றாகிறது.] என்றும், “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்। ந ப்ரஹ்மா நேஸாந:। நேமே த்யாவா ப்ருதி₂வீ (மஹோபநிஷத்) [நாராயணன் ஒருவனே இருந்தான்; பிரமனுமில்லை ஸிவனுமில்லை; இந்த ஆகாஸமும், பூமியுமில்லை.] “ஆநீத்யுவாதம் ஸ்வத₄யா ததே₃கம்। தஸ்மாத்த₃த₄ந்யம் ந பர: கிஞ்சநாஸ|| (ஸ்ருதி) [பஞ்சபூதங்களற்றதான அந்தப் பரவஸ்து ஒன்றே ஸ்வத₄யா ஸப்₃த₃த்தினால் சொல்லப்படும் பிராட்டியுடன் இருந்தது. அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டது மற்ற எதுவுமில்லை.] “தத்₃தே₄த₃ம் தர்ஹ்யவ்யாக்ருதமாஸீத்। தந்நாமரூபாப்₄யாம் வ்யாக்ரியதா (ப்ருஹத்யாரண்யகம் 3-4-7) [இவ்வுலகம் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் நாமரூபங்களற்ற தான ப்ரக்ருதியை ஸரீரமாக உடைய ப்ரஹ்மமாயிருந்தது. அது நாமரூபங்களை உடையதாயிற்று.] “ஆஸீதி₃த₃ம் தமோபூ₄தம் ப்ரஜ்ஞாதமலக்ஷணம்। அப்ரதர்க்யமவிஜ்ஞேயம் ப்ரஸுப்தமிவ ஸர்வத:॥” (மநு 1-5) [இவ்வுலகம் தமஸ்ஸில் ஓடுங்கினதாகவும், ப்ரத்யக்ஷமல்லாததாகவும், அநுமானத்தாலும் அறியமுடியாததாகவும், ஸப்₃த₃ரூபமான தர்க்கத்தாலும் அறியமுடியாததாகவும், வேறு எதனாலும் அறியமுடியாததாகவும், எப்புறத்திலும் தூங்குவதைப்போல் சேஷ்டையற்றதாயும் இருந்தது.] என்றும், “ஒன்றும் தேவும் உலகுமுயிரும் மற்றும் யாதுமில்லாவன்று” (திருவாய் 4-10-1) என்றும் ஸ்ருதிகளோடு மநுஸ்ம்ருதியோடு ஆழ்வார் பாசுரத்தோடு வேற்றுமையில்லாமல் சொல்லப்படும் ப்ரளயகாலத்திலே “நாராயணத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே। நாராயணத் ருத்₃ரோ ஜாயதே” (நாராயணோபநிஷத்) [நாராயணனிடமிருந்து பிரமன் உண்டாகிறான், நாராயணனிடமிருந்து ருத்₃ரன் உண்டாகிறான்.] என்றும், “ஸ ஏகாகீ ந ரமேத” (?) [அவன் ஒருவனாயிருந்து பூஸைலேஸத்யாபாத்ரம்-ஜூன் 2009

என்றும், “ஸ ஏகாகீ ந ரமேத” என்றும், “புஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி” என்றும் “தத் ஸ்ருஷ்ட்வாததேவாநுப்ரவிஸத்” என்றும், “தந்நாமரூபாப்யாம் வ்யாக்ரியத” என்றும், “ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்யதீ₄ர: நாமாநி க்ருத்வாஸ்பி₄வத₃ந்யத₃ாஸ்தே” என்றும், ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாத₃தி₄” என்றும், “அப ஏவ ஸஸர்ஜாதெ₃ள தாஸு வீர்யமவாஸ்ருஜத் தத₃ண்ட₃மப₄வத₃தை₄மம் ஸஹஸ்ராம்ஸுஸமப்ரப₄ம்|| தஸ்மிந் ஜஜ்ஞேஸ்வயம் ப்₃ரஹ்மா

ஆநந்த₃த்தை அடையவில்லை.] என்றும், “ததை₃க்ஷத புஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத₃தேஜோஸ்ருஜத”(ச₂ந்.6-2-3) [அந்தப் பரப்₃ரஹ்மம் (நானே) பலவாக ஆகக்கடவேன்’ என்று ஸங்கல்பித்தது; அது தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டி செய்தது.] என்றும், “தத் ஸ்ருஷ்ட்வாததேவாநுப்ரவிஸத் தத₃நுப்ரவிஸ்ய ஸச்ச த்யச்சாஸ்ப₄வத் ... ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச ஸத்யமப₄வத் (தை.ஆந.6) [அதை ஸ்ருஷ்டித்தவுடன் (அந்த ப்₃ரஹ்மம்) அதை வ்யாபித்தது. அதை வ்யாபித்தவுடன் விகாரமற்றதான சேதநமாகவும், விகாரமுள்ளதான அசேதநமாகவுமாயிற்று. (விகாரமின்மையினால்) ஸத்யம் எனப்படும் சேதநமாகவும், (விகாரமடைதலால்) அஸத்யமெனப்படும் அசேதநமாகவும் (ஆகிய ப்₃ரஹ்மம்) விகாரமற்றதாகவே இருந்தது.] என்றும், “தத₃தே₄த₃ம் தர்ஹயவ்யாக்ருதமாலீத் தந்நாமரூபாப்யாம் வ்யாக்ரியத(ப்₃ருஹ.3-4-7) [இவ்வுலகம் ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் நாமரூபங்களற்ற தான ப்ரக்ருதியை ஸரீரமாக உடைய ப்₃ரஹ்மமாயிருந்தது. அது நாமரூபங்களை உடையதாயிற்று.] என்றும், “வேத₃ாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதி₃த்யவர்ணம் தமஸஸ்து பாரோ ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீ₄ர: நாமாநி க்ருத்வாஸ்பி₄வத₃ந்யத₃ாஸ்தே|| (புருஷஸூக்தம்-16) [ஸர்வஜ்ஞரான எந்தப் பரமபுருஷன் எல்லா ஸரீரங்களையும் உண்டுபண்ணி, பெயர்களைக் கொடுத்து, அவைகளை உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறாரோ, ஸூர்யன் போன்ற வர்ணத்தை உடையவரும், ப்ரக்ருதி மண்ட₃லத்திற்கு அப்பாலிருப்பவரும், (எல்லாவித₄த்திலும்) பெரியவருமான இந்தப்புருஷனை, (வேத₃புருஷனாகிய) நான் அறிகிறேன்.] என்றும், “ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாத₃தி₄ (தை.நா.8) [மின்னலைப்போன்ற உருவையுடைய புருஷனிடமிருந்து எல்லா நிமிஷங்களும் உண்டாயின.] என்றும், “அப ஏவ ஸஸர்ஜாதெ₃ள தாஸு வீர்யமவாஸ்ருஜத் தத₃ண்ட₃மப₄வத₃தை₄மம் ஸஹஸ்ராம்ஸுஸமப்ரப₄ம்|| தஸ்மிந் ஜஜ்ஞேஸ்வயம் ப்₃ரஹ்மா ஸர்வலோகபிதாமஹ:|| ததஸ் ஸ்வயம் பூ₄ர்ப₄க₃வாநவ்யக்தே வ்யஞ்ஜயந்நித₃ம்|| மஹாபூ₄தாதி₃ வ்ருத்தௌஜா:

ஸர்வலோகபிதாமஹ:॥ ததஸ் ஸ்வயம்பூ₄ர் ப₄க₃வாநவ்யக்தே வ்யஞ்ஜயந்நித₃ம் மஹாபூ₄தாதி₃ வ்ருத்தௌஜா: ப்ராது₃ராஸீத் தமோநுத₃:॥” என்றும், “நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகோடுயிர் படைத்தான்” “நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்” என்றும் இப்படி ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்ட ப்₃ரஹ்மா முதலான ஸ்ருஷ்டியை ஈஸ்வரன் உகக்கும்போது “யத்₃ப்₄ரூப₄ங்க₃: ப்ரமாணம் ஸ்தி₂ரசரரசநாதாரதம்யே முராரேர் வேத₃ாந்தாஸ் தத்த்வசிந்தாம் முரபி₄து₃ரஸி யத்பாத₃சிஹ்நைஸ் தரந்தி” என்றும், “உல்லாஸபல்லவிதபாலிதஸப்தலோகீ-நிர்வாஹகோரகிதநேமகடாக்ஷலீலாம்” என்றும் இவள் கடாக்ஷமடியாகவாய்த்து உண்டாவது.

ப்ராது₃ராஸீத் தமோநுத₃:॥” (மநு 1-6,8-9) [பிறகு, தன்னிச்சையாலே ஸாரீரபரிக்₃ரஹம் செய்த ப₄க₃வான், அவ்யக்தமான ப்ரக்ருதியில் (ஸ்து₂லரூபமான) மஹாபூ₄தங்கள் முதலியவற்றை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு, தடையற்ற ப₃லத்தையுடையவனாகவும், ப்ரக்ருதியைத் தூண்டுபவனாகவும் தோன்றினான். (அந்த ப₄க₃வான்) ஆதியில் தண்ணீரை ஸ்ருஷ்டித்தான்; அதில் தன் ஸக்தி ரூபமான வீர்யத்தை விதைத்தான். அந்த வீர்யத்திலிருந்து ஸ்வர்ணமயமானதும் ஸூர்யனைப்போன்ற ஒளியையுடையதுமான அண்ட₃ம் உண்டாயிற்று; ஸர்வலோகத்திற்கும் பிதாமஹனான பிரமன் அதில் தானாக உண்டானான்.] என்றும், “நான்முகன் தன்னொடு தேவருலகோடுயிர் படைத்தான்” (திருவாய்.4-10-1) ‘நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத்தான் படைத்தான்’ (நான்.திருவ.1) என்றும் இவ்வண்ணமாக விளக்கப்பட்ட பிரமன் முதலானருடைய படைப்பை ஸர்வேஸ்வரன் திருவுள்ளம்பற்றும்போது ஏற்கனவே எடுக்கப்பட்ட “யத்₃ப்₄ரூப₄ங்க₃: ப்ரமாணம் ஸ்தி₂ரசரரசநாதாரதம்யே முராரே: வேத₃ாந்தாஸ் தத்த்வசிந்தாம் முரபி₄து₃ரஸி யத்பாத₃சிஹ்நைஸ் தரந்தி॥ (ஸ்ரீகுண.2) என்றும், [முராரியின் ஸ்த₂ாவர-ஜங்க₃மாத்மகமான ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டியில் உயர்வு தாழ்வுகளுக்கு எவளுடைய புருவநெரிப்பு காரணமாயிருக்கிறதோ, முராரியின் திருமார்பில் எவளுடைய திருவடியடையாளங்களைக் கண்டு வேத₃ாந்தங்கள் பரதத்த்வ விசாரணையை முடிக்கின்றனவோ] என்றும், “உல்லாஸபல்லவிதபாலிதஸப்தலோகீ- நிர்வாஹகோரகிதநேமகடாக்ஷலீலாம்” [உல்லாஸமாகத் தளிர்விடுவதும், ரக்ஷிக்கப்படும் ஏழுலகங்களுடைய நிர்வாஹத்தினாலே மொட்டுவிடுவதுமான அர்த்த₄ கடாக்ஷலீலையை உடையவளுமான, ஸ்ரீரங்க₃ராஜனின் தி₃வ்யமஹிஷியை.] என்றும் இவள் கடாக்ஷம் காரணமாகவே படைப்புத் தொழில் நடக்கிறது.

இன்னமும், “பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வத்திலே அந்வயமுண்டோ?”, என்று நடாதூரம்மாள் பிள்ளானை ப்ரஸ்நம் பண்ண, “ஆவதென்? இவ்வர்த்தத்தில் ஸந்தேஹமுண்டோ? ‘ஆவாப்யாம் கர்மாணி கர்த்தவ்யாநி ப்ரஜாஸ்சோத்பாத்யிதவ்யா:॥’ என்றன்றே இருப்பது. இவள் ஸஹத₄ர்ம சாரிணியன்றே” என்று அருளிச்செய்தார் பிள்ளான்.

ஆக, இப்படி ஸ்ருதில்ம்ருதிகளென்ன, ஆழ்வார்பாசுரமென்ன, இவற்றை அடியொற்றினவர்பாசுரமென்ன இவற்றிலே ஈஸ்வரன் “ததைக்ஷத ப்ஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி” என்று ஸ்ருஷ்டிக்கக்கடவதாகப் பார்த்தருளின போது, (ஈஷத்த்வத்கருணாநிரீக்ஷணஸுத₄ாஸந்து₄க்ஷணத்₄ ரக்ஷயதே) அவன் பார்வைக்கு அநுகூலமாய், கருணாஜலபரிபூர்ணமாயிருந்துள்ள உன்னுடைய கடாக்ஷவிக்ஷேபங்களாலேயன்றே ஜகத்து ரக்ஷிக்கப்படுகிறது. (நஷ்டம் ப்ராக் தத₃லாப₄த:) அம்ருதஜலவர்ஷங்களாயிருக்கிற அந்தக் கடாக்ஷமின்றியே இருக்கை யாலேயன்றே “அஸந்நேவ ஸ ப₄வதி” என்கிறபடியே நாமரூபவிபாகாநர்ஹ மாய்க் கொண்டு இருந்தது.

மேலும், “பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வத்திலே எம்பெருமானோடு தொடர்புண்டோ?” என்று நடாதூரம்மாள் பிள்ளானைக் கேள்வி கேட்க, “இதில் ஸந்தேஹத்திற்கு இடமென்ன? ‘ஆவாப்யாம் கர்மாணி கர்த்தவ்யாநி ப்ரஜாஸ்சோத்பாத்யிதவ்யா:॥ (?) [நம்மிருவராலும் காரியங்கள் செய்யப்பட வேண்டும்; ப்ரஜைகளும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படவேண்டும்.] என்று மாதாபிதாக்கள் இருவரும் சேர்ந்து பிள்ளைகளைப் படைப்பதாகவன்றே த₄ர்மஸாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. இவள் எம்பெருமானுடைய காரியங்களில் துணையிருக்கும் பத்நியன்றே” என்று அருளிச்செய்தார் பிள்ளான்.

ஆகவிப்படி ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளென்ன, ஆழ்வார்கள் பாசுரமென்ன, இவற்றைப் பின்பற்றிய ஆசார்யர்களுடைய ஸ்லோகங்களென்ன ஆகியவற்றிலே ஸர்வேஸ்வரன் “ததைக்ஷத” என்று முன்எடுத்த ப்ரமாணத்தின்படியே படைக்கத் தொடங்கிய போது (ஈஷத் த்வத்கருணா நிரீக்ஷண ஸுத₄ாஸந்து₄க்ஷணத்₄ரக்ஷயதே) என்று சொல்லப்பட்டபடியே அவனுடைய கடாக்ஷத்துக்கு அநுகூலமாய், கருணைநீர் நிரம்பியிருக்கும் உன்னுடைய கடாக்ஷப்பார்வை களாலேயன்றே உலகம் ரக்ஷிக்கப்படுகிறது. (நஷ்டம் ப்ராக் தத₃லாப₄த:) அம்ருதஜலப் பொழிவாயிருக்கிற அந்தக் கடாக்ஷம் இல்லாமலிருக்கையாலன்றே “அஸந்நேவ ஸ ப₄வதி। அஸத்₃ ப்ரஹ்மேதி வேத₃ சேத்। அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத்₃ வேத₃। ஸந்தமேநம் ததோ விது₃:॥(தை.ஆந.6) [‘ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான்’ என்பது (ஒருவனுக்கு) இல்லையாகில், அவன் (இருந்தும்) இல்லாதவனாகவே ஆகிறான். ‘ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான்’ என்பது (ஒருவனுக்கு) உள்ளதாகில், அதனால் இவனை உள்ளவனாக (நல்லோனாக) அறிகிறார்கள்.] என்கிறபடியே உலகம் நாமரூபப் பிரிவு இல்லாததாய் இருந்தது.

அவ.-பதினேரம்பாட்டு. நிக₃மத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் ப₂லம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

ஸ்வா.-(அன்னமுமித்யாதி₃) அருமறை பயந்து, மலைகளை மீதுகொண்டு, அங்கோராளரியாய், அறியாமைக்குறளாய், கிடந்துதுயிலுமாமையுமானவனே! (ஆயர்கள் நாயகனே) இடையர்க்கு ஸ்வாமியானவனே! “இவ்வவதார பரம்பரைகளுக்கு என்வருகிறதோ” என்றிருக்கிற என்க்லேஸத்தை, உன்னை நோக்கித்தந்து போக்கினவனே!. “ஆடுக செங்கீரை” என்று பெருந்ருத்த விஸேஷம். (ஏழித்யாதி₃) ஏழேழென்று சொல்லப்பட்ட லோகங்களுக் கெல்லாம் ஸ்வாமியானவனே!. (ஆடுகவாடுக) என்னுதல் - “ஆடுக” “ஆடுக” என்று இனையாமைக்காக; அததை அமைக்கவுமாம்.

(அன்னமித்யாதி₃) அன்னம்போலே நடையழகையும்

வ்யா.-(அன்னமுமித்யாதி₃) வேத₃ப்ரத₃மான ஹம்ஸமும், ப்ரளயாபத்ஸகமான மத்ஸ்யமும், ஹிரண்ய நிரஸநார்த்த₂மான நரஸிம்ஹமும், இந்த₃ராபேக்ஷித ஸம்வித₄நம் பண்ணும் வாமநனும், மந்தராத₄ாரமான கூர்மமுமானவனே! இத்தால் - ஆஸ்ரித ஸம்ரக்ஷணார்த்த₂மாக அஸாத₄ாரண தி₃வ்யவிக்₃ரஹத்தை அழியமாறிக் கொண்டு அவ்வவ த₃ஸாநுக₃ணமாக ரக்ஷிக்குமவனென்கை. (ஆயர்கள் நாயகனே) அவையெல்லாம் போலன்றிக்கே பூ₄ப₄ாரநிர்ஹரணார்த்த₂மாக அவதரித்து இடையர்க்குத் தலைவனானவனே! (என்அவலம் களைவாய்) எல்லாத் த₃ஸையிலும் “உனக்கென் வருகிறதோ” என்று வயிறெரியாநிற்கும் என்னுடைய க்லேஸத்தை, உன்னை நோக்கித் தருகையாலே போக்கினவனே! (ஆடுக செங்கீரை) செங்கீரை ஆடியருளவேணும். (ஏழிலகுமித்யாதி₃) ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே!

11. அரு.- பதினேரம்பாட்டு. (அன்னமுமித்யாதி₃). அன்னமுமித்யாதி₃ சகாரம் - அவ்வவதாரங்களுடைய அஸாத₄ாரண சேஷ்டிதங்களுக்கு ஸூசகமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (வேதே₃த்யாதி₃). “நிலையிடமெங்குமின்றி நெடுவெள்ளமும்பர் வளநாடு மூடவிமையோர் தலையிட மற்றெமக்கோர் சரணில்லையென்ன வரணவனென்னுமருளால்” என்று தொடங்கி, “வருமீனமலை மறவாதிறைஞ்சென்மனனே” என்கிற திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியை உட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் (ப்ரளயாபத்ஸகமான வென்று). இவ்விடத்தில் “மீநதநுஸ்த்வம் நாவி நித₄ாய ஸ்தி₂ரசரபரிசுரமநுமநு ப₄க₃வந் வேத₃ஸநாபி₄ஸ்ஸ்வோக்திவிநோதை₃ரகலிதலயப₄யலவ மமு மவஹ:” (ர.ஸ்த. 2-60) என்றது அநுஸந்தே₄யம். “ஆனவனே” என்றத்தாலே முன்பு இப்படியிராதவன் இப்படியானென்று தோற்றுகையால், ப₂லிதத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இத்தாலித்யாதி₃). “ஆயர்களுக்கு நாயகன்” என்றத்தால் ஸௌஸீல்யாதிசயம் தோற்றுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவையித்யாதி₃). “அவலம்” என்று - இவள் சொல்லுகைக்கு அவத்யம் வேறு இல்லாமையாலே அததை விஸேஷித்துக் காட்டாநின்றுகொண்டு அர்த்த₂மருளிச் செய்கிறார் (எல்லாத்த₃ஸையிலு மித்யாதி₃).

ப₄வ்யதையுமுடைய யஸோதை₃, “ஆடவேணும்” என்று ஆடக்கண்டு உகந்த ப்ரகாரத்தை. (ஆனபுகழித்யாதி₃) யஸோதை₃யிலும் மிஞ்சினபுகழையுடையராய், புதுவைக்கு ஸ்வாமியான ஆழ்வாரருளிச்செய்த இனிய விசையோடுகூடின தமிழ்மாலே இப்பத்தும் வல்லார். (உலகிலித்யாதி₃) இந்த தேஹத்தோடே இந்தலோகத்திலே யிருக்கச்செய்தே எட்டுத்தி₃க்கிலும் அடங்காத புகழையுடையராய், “உரையாவெந்நோய்” (திருவாய் 8-3-11) என்கிற து₃:க₂மும் தீர்ந்து பரமஸுக₂களுமாகப்பெறுவர்கள். “அது” என்கையாலே சூழ்ந்திருந்தேத்துகையும் காட்டுமிறே. (11)

பிள்ளைதிருவடிகளே ஸரணம்.

ஆடவேணும், ஆடவேணுமென்று.

(அன்னமித்யாதி₃), அன்னம் போலே நடையழகையும் ப₄வ்யதையையுமுடையளான யஸோதை₃ப்பிராட்டி உகந்து சொன்ன ப்ரகாரத்தை. (ஆனவித்யாதி₃) ப்₃ராஹ்மனோத்தமராய்வைத்து கே₃பஜந்மத்தை ஆஸ்த்த₂நம் பண்ணி, அவள் தக்காலத்திலே அநுப₄வித்தாப்போலே பிற்காலத்திலே அநுப₄விக்கையாலே அவளிலுங்காட்டில் ஸம்ருத்₃த₄மான புகழையுடையராய், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த த்₃ராவிடருபமாய் இனியதான விசையோடு கூடியிருந்துள்ள தொடைகளான இப்பத்தையும் அப₄யஸிக்கவல்லவர்கள். (உலகிலித்யாதி₃) இந்த லோகத்திலே இருக்கச்செய்தே எட்டுத்தி₃க்கிலு மடங்காத பெரியபுகழையுடையராய், அவர்களுக்கு நிலமல்லாத ப₄க₃வத₃நுப₄வ பரமஸுக₂த்தை ப்ராபிக்கப்பெறுவர்கள். (11)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முதற்பத்து அஞ்சாந்திருமொழி முற்றிற்று.

“ஆனபுகழ்” என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (ப்₃ராஹ்மனோத்தமராய்) என்று தொடங்கி (ஸம்ருத்₃த₄மான) என்னுமளவும். “உலகிலெண்டிசையும் மிக்க புகழை எய்து, அது இன்பமெய்துவர்” என்றநவயம் திருவுள்ளம் பற்றி அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (இந்தவித்யாதி₃). “அது” என்ற பத₃ார்த்த₂ம் (அவர்களுக்கு நிலமல்லாத) என்றது. (அவர்கள்) ப₃த்₃தி₄ஸ்த்த₂ரான நித்யஸூரிகள். (11)

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

மாணிக்கக்கிண்கிணிப்ரவேஸம்.- கீழே “ஆடுக, ஆடுக” என்று ஆயாஸிப்பித்தார். இத்தால் ப்ரயோஜநம் அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடுதோன்றின ஒழுக்கமாகையாலே, வர்ணஸ்ரமாதிகளுக்கும் ஸாஸ்த்ரஸித்த₃மாய், ஸக்த்யநுகு₃ணமாய், மங்க₃ளபர்யந்தமான {(பா)-ஸ்வரூபாநுரூபமான} நடப்புவேணுமென்றதாய்த்து. இனிமேல் “சப்பாணி” என்கிற வ்யாஜத்தாலே ஆகிஞ்சந்யத்தை வெளியிட்டு லோகத்தை ரக்ஷிக்கிறார்.

ஸ்வா.- முதற்பாட்டு. (மாணிக்கமித்யாதி₃) ஆணிப்பொன்றால் வாயழகியதான உடைமணியுடைய மருங்கின்மேல் மாணிக்கக்கிண்கிணி

**ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்
முதற்பத்து ஆரும்திருமொழி மாணிக்கக்கிண்கிணி ப்ரவேஸம்**

அவ.- கீழே-செங்கீரையாடுகையாகிற அவனுடைய ப₃ாலசேஷ்டிதத்தை, தக்காலத்திலே யஸோதை₃ப்பிராட்டி ப்ரார்த்தி₂த்தநுப₄வித்தாப்போலே மயர்வற மதிநல மருளப்பெறுகையாலே அந்த ஸ்நேஹத்தையுடையராய்க்கொண்டு, தாமும் தக்காலம்போலே அநுப₄வித்தாராய்நின்றார்; இனி, சப்பாணிகொட்டுகையாகிற ப₃ால சேஷ்டிதத்தைச் செய்தருளவேணுமென்று அவனைப்ரார்த்தி₂த்து அந்த சேஷ்டித ரஸத்தை அவளநுப₄வித்தாப்போலே ஒரு சேஷ்டிதத்தை அநுப₄வித்தவளவில் பர்யாப்தி பிறவாத அபி₄நிவேஸாதிஸயத்தாலே அந்த சேஷ்டிதரஸத்தையும் அநுப₄விக்க ஆசைப்பட்டு, அவள் பேசிடுப்போலே பேசித்தாமுமநுப₄விக்கிறார்.

மாணிக்கக்கிண்கிணியார்ப்ப மருங்கின்மேல்

ஆணிப்பொன்றொற்செய்த வாய்பொன்னுடைமணி

பேணிப்பவளவாய் முத்திலங்கப் பண்டு

காணிகொண்டகைகளால் சப்பாணி கருங்குழற்குட்டனே சப்பாணி. (1)

வ்யா.-முதற்பாட்டு. (மாணிக்கமித்யாதி₃) மாற்றெழும்பின பொன்றாலே

அரு.-மாணிக்கக்கிண்கிணி ப்ரவேஸம். கீழ்த்திருமொழியிலே செங்கீரையும், மேல் திருமொழியில் “சப்பாணி கொட்டாய்” என்றுமிருக்கைக்கு ஸங்க₃தி₄யோதநார்த்த₂ம் வ்ருத்த வர்த்திஷ்யமாண கீர்த்தநம் பண்ணுகிறார் (கீழேயித்யாதி₃). செங்கீரை ஆடுகைக்கும் சப்பாணி கொட்டுகைக்கும் பருவம் வேறுபட்டிருக்குமென்று, அதுக்கு அநந்தரம் இத்தை அநுப₄விக்கிறாரென்று ஸங்க₃தியென்று திருவுள்ளம். (அநுப₄வித்தாப்போலே) என்றவநந்தரம் “இவ்வாழ்வார்” என்று ஸேஷம். (அவளநுப₄வித்தாப்போல்) என்றதுக்கு (அநுப₄விக்க ஆசைப்பட்டு) என்றத்தோடந்வயம்.

அரு.- முதற்பாட்டு. (மாணிக்கக்கிண்கிணியித்யாதி₃) “ஆணிப்பொன்றொற்செய்த ஆய் பொன்னுடைமணி - மருங்கின்மேல் மாணிக்கக்கிண்கிணி ஆர்ப்ப” என்றந்வயித்தார்த்த₂ மருளிச் செய்கிறார் (மாற்றெழும்பினவித்யாதி₃). “ஆணி” என்று விஸேஷித்ததுக்கார்த்த₂ம் ஸ்ரீஸைஸேஸ₃யாபாத்ரம்-ஜூன் 2009

ஆர்ப்ப. பொன் - அழகு. மாணிக்கக்கிண்கிணி ஸப்₃தி₃க்குமோவென்னில்; நா, மாணிக்கமாகையாலே ஸப்₃தி₃க்கும். கிண்கிணிக்கு மாணிக்கம் புறம்பே பதித்தாலும் ஸப்₃தி₃யாது.

(பேணியித்யாதி₃) விருப்பத்தோடே திருப்பவளத்தில் திருமுத்துத் தோன்றும்படி ஸ்மிதம்செய்து கொண்டு “குடங்கையில் மண்கொண்டளந்து” (4-3-9) என்கிறபடியே முன்பொருகாலத்திலே மஹாப₃லி யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று “தன்குடங்கை நீரேற்றான்” (மூன்றா. திருவ.62) என்கிறபடியே உத₃கபூர்வகமாகக் கொண்ட கைகளாலே சப்பாணி. கருகின திருக்குழலையும், பிள்ளைத்தனத்தையுமுடையவனே! சப்பாணி.

“சப்பாணி” - அஞ்ஜலியை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது. இருகால் “சப்பாணி” என்கையாலே உபாயப₄வத்திலும் உபேயப₄வத்திலும் ஆகிஞ்சந்யம்

சமைக்கப்பட்டதாய்ப் பழிப்பற்று அழகியதாயிருந்துள்ள அரைவடத்தை யுடைத்தான மருங்கின் மேலே மாணிக்கக்கிண்கிணியானது த₄வநிக்க. “ஆய் பொன்னுடைமணி” என்கிறவிடத்தில், ஆய்தல் - தெரிதலாய், பழிப்பறுதலைச் சொல்லுகிறது. “ஆணிப்பொன்னால் செய்த” என்று கீழே சொல்லுகையாலே, மேல் “பொன்” என்று - - அழகைச் சொல்லுகிறது. மாணிக்கக்கிண்கிணி ஸப்₃தி₃க்குமோ வென்னில்; நா, மாணிக்கமாகையாலே ஸப்₃தி₃க்கும். கிண்கிணிக்குப் புறம்பே மாணிக்கம் பதித்தாலும் ஸப்₃தி₃யாது.

(பேணியித்யாதி₃) என்னுடைய நிர்ப்ப₃ந்த₄த்துக்காகவன்றிக்கே, விருப்பத்தோடே. பவளம்போலேயிருக்கிற திருவத₄ரமும் திருமுத்தும் பரப₄க₃த்தாலே விளங்கும்படி ஸ்மிதம் செய்துகொண்டு. அன்றிக்கே, “பேணி” என்றது - உன் திருமேனி யலையாதபடி பேணிக்கொண்டென்னவுமாம். (பண்டித்யாதி₃) முன்பு, “குடங்கையில் மண்கொண்டு” (4-3-9) என்கிறபடியே உன்னுடைமையான பூ₄மியை மஹாப₃லி பக்கலிலே சென்று உத₃கபூர்வகமாகப்பரிக்க₃ரஹித்த திருக்கைகளாலே. இத்தால் - தன் மேன்மைபாராதே ஆஸ்ரிதர்க்காகத்தன்னை அழியமாறிக் கார்யம்செய்யும் கையென்கை.

(மாற்றெழும்பின) என்றது. அதாவது - நிறம் அதி₄கமான வென்றபடி. “ஆய்” என்றதினர்த்த₂ம் (பழிப்பற்று) என்றது. “வெண்கலக்கிண்கிணியன்றே ஸப்₃தி₃ப்பது, அல்லது ஸப்₃தி₃யாதே” என்று ஸங்காநுவாத₃ம் பண்ணிப்பரிஹரிக்கிரூர் (மாணிக்கமியத்யாதி₃). கிண்கிணி வெண்கலமேயாய், நாக்குமாத்ரம் மாணிக்கமாகையாலே ஸப்₃தி₃க்கு மென்று கருத்து. நாக்கு மாத்ரம் மாணிக்கமென்னவேனுமோ? மாணிக்கம் அழுத்தின வெண்கலக் கிண்கிணி என்றாலோவென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (கிண்கிணிக்கியத்யாதி₃).

“பேணி” என்றதுக்கிரண்டர்த்த₂ம் - ஆத₃ரமும், போஷித்தலும். இவ்விரண்டையும் அடைவேயருளிச்செய்கிரூர் (என்னுடையவித்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே). “குடங்கை” குவித்தகை. இது சப்பாணி கொட்டுகையிலே ஹேதுவென்று தாத்தப்ரயமருளிச்செய்கிரூர் (இத்தாலித்யாதி₃). சப்பாணி கொட்டுகையாவது - இரண்டுகையும் ஸப்₃தி₃க்கும்படி தட்டுகை.

வேணுமென்று அவனைக்கொண்டுப் பரகாஸிப்பிக்கிறார். “காணி” என்கையாலே - பலரும் “என்னது” என்று தோன்ற அபி₄மாநித்துப் பிறர்க்கும் வழங்கிக் கொண்டு போரிலும் இந்த விபூ₄தி “அவனுடைய காணி” என்கிறது. அதுதன்னையிறே இவன் இரந்து கொண்டதும். (1)

ஸ்வா.- இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி₃) தன்னுடைய திருவரையிலே சாத்தின பொன்னரை நாடுகோவைப்பட்ட மாணிக்கக் கிண்கிணி ஸப்₃தி₃க்க. திருக்குழலிலே சாத்தின சுட்டியானது திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தசைய. (என்னரையித்யாதி₃) தன்னரைமேலிருந்து அவர்க்கு உகப்பாமா போலே, தனக்கு அவர்மடியில் இவனைக்காண்கை ப்ரியமாகையாலே “என்னரைமேல் நின்றிழிந்து” என்கிறாள். உங்கள் தமப்பனாராய்

(சப்பாணி) சப்பாணி கொட்டியருளவேணும். (கருங்குழலித்யாதி₃). கருகின திருக்குழலையும், பிள்ளைத்தனத்தையுமுடையவனே! சப்பாணிகொட்டியருளவேணும்.(1)

பொன்னரைநாடு மாணிக்கக்கிண்கிணி

தன்னரையாத் தனிச்சுட்டி தாழ்ந்தாட

என்னரைமேல்நின்றிழிந் துங்களாயாதம்

மன்னரைமேல் கொட்டாய் சப்பாணி மாயவனே கொட்டாய் சப்பாணி. (2)

வ்யா.- இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி₃) பொன்னுலே செய்யப்பட்ட திருவரைநாடுகோவை சேர்ந்த மாணிக்கக் கிண்கிணியானது தனக்கு வாஸஸ்த்த₂நாமான கடிப்ரதே₃ஸத்திலே கிடந்து ஸப்₃தி₃க்க. (தனியித்யாதி₃) திருக்குழலில் சாத்தின அத்த₃விதீயமான சுட்டியாகிற ஆப₄ரணம் திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தசைய. (என்னித்யாதி₃) என்னுடைய மடியில் நின்றும் இழிந்து உங்கள் தமப்பனாராய் ஆயர்க்கெல்லாம் நிர்வாஹகராயிருக்கிறவர் மடியிலேயிருந்து சப்பாணிகொட்டியருளாய். இத்தால் - தன் மடியிலேயிருந்து சப்பாணி கொட்டுகிறதிலும், அவர் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டக்காண்கை தனக்கு உகப்பாகையாலே அத்தைச்

“கொட்டாய்” என்று மேல்பாட்டுக்களிலிருக்கையாலே, இங்கு அநுஷங்கி₃த்தாரென்று கண்டுகொள்வது. (1)

அரு.-இரண்டாம்பாட்டு. (பொன்னித்யாதி₃) தன்னென்றதுக்கர்த்த₂ம் (தனக்கு) என்றது; அதாவது - கிண்கிணிக்கென்றபடி. (ஸப்₃தி₃க்க) என்றது - அரையிலே ஆடுகையால் அர்த்த₂ஸி₃த₄ம். “தனி” என்று விசேஷிக்கையால் அரைவடத்தில் சுட்டிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறார் (திருக்குழலிலித்யாதி₃). “அரை” என்றது - மருங்காகையாலே, அங்கேயிருந்து சப்பாணி கொட்டக்கூடாமையாலே (மடியில் நின்றும்) என்றது. “உங்கள்” என்ற ப₃ஹுவசநம் லோகவ்யவஹாரத்தைப்பற்ற. லோகத்தில், ஒருவனை ஒருவன் “உங்கள் தமப்பன் வந்தான்” என்று சொல்லுவனிறே. (2)

ஆயர்க்கெல்லாம் நிர்வாஹகரரா யிருக்கிறவருடைய மடியிலேயிருந்து கொட்டாயென்கிறார். மாயவன் - ஆஸ்சர்ய ஸக்தியுத்தன். (2)

அவ.- ஸ்ரீநந்த₃கே₃பர் யஸோதை₃ப்பிராட்டி மருங்கிலே காண்கை தமக்கு அபி₄மதமாகையாலே மீண்டும் உன்மாதாவின் மருங்கிலேயிருந்து விளையாடென்கிறார்.

ஸ்வா.- மூன்றும்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி₃) பன்மணியாவது - “மாணிக்கம், மரதகம், புஷ்பராசும், வைரம், நீலம், கோமேதகம், வைந்ரூர்யம்” என்கிற மணிவகை ஏழும். முத்தும், இனிய பவளமும் ஆக நவரத்நங்கள் பதித்து. (அன்ன) நிம்நோந்நதமாகையாமை ஒத்து. என்னுடையவென்று தன்னுடையவனான நான் அபி₄மாநிக்கும்படி ப₄வ்யனாய், நீலரத்நநிறத்தை யுடையனான உன்னுடைய திருக்காதிலே சாத்துகையாலே அதிப்ரகாஸகமான பொற்றோட்டின்மேலே.

செய்தருளவேணுமென்று அபேக்ஷித்தாளாய்த்து. (மாயவனே) ஆஸ்சர்ய பூ₄தனவனே!. (2)

பன்மணி முத்தின்பவளம் பதித்தன்ன

என்மணிவண்ண நிலங்குபொற்றோட்டின்மேல்

நின்மணிவாய் முத்திலங்க நின்னம்மைதன்

அம்மணிமேல்கொட்டாய் சப்பாணி ஆழியங்கையனே சப்பாணி. (3)

வ்யா.- மூன்றும்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி₃) (என்மணிவண்ணன்) என்னுடையவென்று அபி₄மாநிக்கலாம்படி எனக்கு ப₄வ்யனாய் நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனாயிருக்கிறவனே? (பன்மணியித்யாதி₃) மாணிக்கம், மரதகம், புஷ்பராசும், வைரம், நீலம், கோமேதகம், வைந்ரூர்யமென்கிற பலவகைப்பட்ட ரத்நங்களும், முத்தும், இனிய பவளமும் பகைத்தொடையாக அழுத்தி வாசாமகே₃சரமான

அரு.- மூன்றும்பாட்டு. (பன்மணியித்யாதி₃) ஸம்பு₃த்தி₄யாகையாலே முந்துறவெடுக்கிறார் (என்மணிவண்ணன்) என்று. “மணிவண்ண” என்றதல் “மணிவண்ணனே” என்றதல் அருளிச்செய்யாதே “மணிவண்ணன்” என்று ப்ரத₂மாந்தமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன; இது அண்மை விளி. அதாவது - கிட்டவிருக்கிறவனே அழைக்கும் ஸம்பே₃த₄நம். ஆகையாலே சொல்லக்கூடுமென்றருளிச்செய்கிறார் (என்னுடையவித்யாதி₃). “பன்மணி” என்றதில் பன்மையைக்காட்டுகிறார் (மாணிக்கமித்யாதி₃). “முத்தின்” என்றவிடத்தில் “இன்” என்றதுக்கர்த்த₂ம் (இனிய) என்றது. (பகைத்தொடை) பர₄ப₄கும். “அன்ன” என்றது - ஸத்₃ருஸமென்றர்த்த₂மாய், பிள்ளை அழகு வாசாமகே₃சரமாகையாலே க்ருஷ்ணனுக்கு ஸத்₃ருஸமென்றர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (வாசாமித்யாதி₃). “தொட்டின் மேல்” என்று பா₂மானபோது தொட்டிலிலேயிருந்து சப்பாணிகொட்டின அழகுக்குமேலே யென்றர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (தொட்டினழகுக்கு மேலே) என்று.

(நின்மணியித்யாதி₃) உன்னுடைய அழகியதான திருப்பவளத்தில் திருமுத்தும் ப்ரகாஸிக்க. (நின்னம்மை) “இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்” (2-2-4). “ஸுகதாதம்” (ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம்) என்னுமாபோலே, “நின்னம்மை” என்கிரார். தன்னுடைய, (அம்மணிமேல்) “அம்மணி” என்றும், “அம்மணம்” என்றும் - அரைக்குப்பேர்; ஒக்கலைக்குப்பேர். ஒக்கலையிலேயிருந்து சப்பாணி கொட்டாயென்கிரார். (ஆழியங்கையனே) இவன் சப்பாணி கொட்டும்போது இவன் திருவுள்ளத்தில் கருத்தையறிந்து திருக்கையிலாழ்வார்களுக்கும் நீங்கநின்று இவர் தம்மைப்போலே உகப்பார்களிறே. அருகாழியாகவுமாம்.

“என்மணிவண்ணன் - பன்மணி முத்தின்பவளம்பதித்தன்ன இலங்கு பொற்றோட்டின்மேல்” என்றந்வயம் (3)

அழகையுடைத்தாய்க்கொண்டு விளங்காநின்ற பொற்றோட்டினழகுக்கு மேலே.

(நின்னித்யாதி₃) உன்னுடைய அழகிதான திருப்பவளத்தில் திருமுத்துக்கள் ப்ரகாஸிக்க. (நின்னம்மையித்யாதி₃) உன்னைப்பிள்ளையாகப் பெற்ற பூக்கயத்தை யுடையளான அவளுடைய மடிமேலேயிருந்து சப்பாணிகொட்டாய். “அம்மணி” என்று அரைக்குப்பேர். இத்தால் ஸ்ரீநந்த₃கே₃பர் தம்முடைய மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டுகிறதிலும் தாயார் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டக்காண்கை தமக்கு உகப்பாகையாலே அததைச்செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷித்தாராய்த்து. (ஆழியங்கையனே) திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே உடையவனே யென்னுதல்; “ஆழி” என்று திருவாழி மோதிரமாதல். (3)

தூநிலா முற்றத்தே போந்துவிளையாட

வானிலாவம்புலி சந்திரா! வாவென்று

நீநிலா நின்புகழாநின்ற வாய்தம்

கோநிலாவக்கொட்டாய் சப்பாணி குடந்தைக்கிடந்தானே! சப்பாணி. (4)

“அம்ம” என்னவமைந்திருக்க “நின்” என்றதுக்குத் தாத்தாயம் (உன்னையித்யாதி₃). தொட்டிலிலே சப்பாணி கொட்டி அங்கு நின்றும் வந்து திருத்தாயார் மடியிலே சப்பாணி கொட்டா யென்கிராரென்று திருவுள்ளம். (இத்தால்) என்றது - இப்பாட்டாலென்றபடி. (ஸ்ரீநந்த₃கே₃பர்) என்றதுக்கு (அபேக்ஷித்தாராய்த்து) என்றத்தோடந்வயம்.

இதில் நந்த₃கே₃பர் த₃ஸையை அடைந்து சொல்லுகையாலே, கீழ்ப்ரவேஸத்தில் யஸோதை₃யின் த₃ஸையை ப்ராபித்தாரென்று சொன்னது - ப்ராயிகாபி₄ப்ராயேணவென்று கருத்து. “முதல் பாட்டிலே யஸோதை₃ தன்மடியிலே சப்பாணி கொட்டவேணுமென்றபேக்ஷித்தான்; அதிலும் உகப்பாகையாலே நந்த₃கே₃பர் மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டவேணுமென்றபேக்ஷித்தான் இரண்டாம்பாட்டில். அங்கே நந்த₃கே₃பர் மடியில் சப்பாணி கொட்டினவநந்தரம் க்ருஷ்ணன் தொட்டிலிலே போந்து அங்கே சப்பாணிகொட்டக்கண்டு மீளவும் தம்மடியில் சப்பாணிகொட்டுகையிலும் இனிதாகையாலே, தாய்மடியிலிருந்து கொட்டப்பார்க்கவேணுமென்றபேக்ஷித்தார் மூன்றும்பாட்டில்”, என்று ஸங்க₃தி கண்டு கொள்வது. (3)

ஸ்வா.- நாலாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி₃) யஸோதை₃ பிள்னையை ஓக்கலையிலே எடுத்துக்கொண்டு தூய்தான நிலாமுற்றத்திலே புறப்பட்டு, “ஆகாஸத்திலே ஸங்சரிக்கிற அம்புலீ? சந்திரா? வா” என்று, “அம்புலீ” என்று பிள்னையழைக்கும் பேராலே அழைக்கிறாள். (வாவென்று) பிள்னையோடே விளையாட வாவென்று நியமித்து. (நீ நிலா) நீ நின்று. (நின்புகழாநின்ற) உன்னை, மேன்மையையும், பிள்ளைத்தனத்தில் நீர்மையையும் சொல்லிப் புகழா நிற்பானாய். (ஆயர்தம்கோ) அறிவுகேட்டாலே தனித்தனியே கர்த்தாக்களா யிருக்கிற இடையரையும் தம்முடைய கு₃ணப₄வத்தாலே நியமித்து ஆளவல்லராகையாலே “ஆயர்தம்கோ” என்கிறார். (நிலாவ) அவன் நிலைபெற. அவன் ஸத்தை பெற்று வர்த்திக்க. (குடந்தைக்கிடந்தானே) “திகழக்கிடந்தாய் கண்டேன்” (திருவாய்.5-8-1), “கிடந்தவாறெழுந்திருந்து பேசு” (திருச்சந்த.61) என்னவும் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே?

“தூநிலா முற்றத்தே போந்து - வா நிலா அம்புலீசந்திரா விளையாடவா வென்று - நின்புகழாநின்ற ஆயர்தம்கோ - நிலாவ கொட்டாய் - குடந்தைக்கிடந்தானே- நீ நிலாவக்கொட்டாய் சப்பாணி” என்றநவயம். (4)

வ்யா.- நாலாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி₃) தூய்தான நிலா முற்றத்திலே போந்து. (விளையாடவித்யாதி₃) “ஆகாஸத்திலேவர்த்திக்கிற அம்புலீ! சந்திரா! விளையாடவா” என்று அம்புலியையும்ழைத்து. (நீ நிலா) நீ நின்று. (நின்னித்யாதி₃) உன் சேஷ்டிதங்களிலே வித்து₄ராய்க்கொண்டு உன்னைப்புகழாநிற்கிற ஸர்வகே₃ப நிர்வாஹகரான உங்கள் ஐயர் உன்னுடைய சேஷ்டிதத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே உஜ்ஜ்வலமாம்படியாகச் சப்பாணிகொட்டவேணும். (குடந்தையித்யாதி₃) ஆஸ்ரிதபராதீ₄நனாய்க்கொண்டு திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே.(4)

அரு.நாலாம்பாட்டு. (தூநிலாவித்யாதி₃) (தூய்தான) நிர்மலமான. “வானிலா வம்புலீ சந்திரா விளையாடவா” என்றநவயித்தர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (ஆகாஸத்திலே யித்யாதி₃). நிலாவென்றதினர்த்த₂ம் (வர்த்திக்கிற) என்றது. அழைக்கையிலுண்டான ஆத₃ராதிஸயத் தாலே “அம்புலீ சந்திரா வா” என்ற த₃விருக்தியாலே “அம்புலீ விளையாடவா” என்றும், “சந்திரா விளையாடவா” என்றும் வாக்யபே₄த₃ம் திருவுள்ளம்பற்றி “விளையாடவா என்றும்” என்று ஸமுச்சயிக்கிறது. (அம்புலியையும்) என்ற சகாரத்துக்கு “உன்னோடே அம்புலியையும் விளையாட அழைத்து” என்றர்த்த₂ம். “நின்” என்றத்தையும் “புகழாநின்ற” என்றத்தையும் கே₃யாவுக்கு விஸேஷணமாக்கி, அதில், “நின்” என்றது - க்ருஷ்ணஸம்ப₃ந்தி₄பரமாய் அந்த ஸம்ப₃ந்த₄ விஸேஷத்தைச் சொல்லாநின்று கொண்டு அர்த்த₂மருளிச்செய்கிறார் (உன்னித்யாதி₃). “ஆயர் தம்” என்று விஸேஷித்த தினர்த்த₂ம் (ஸர்வேத்யாதி₃). “நிலாவ” என்றதுக்கு - உஜ்ஜ்வலராம்படியென்றர்த்த₂மாய் அதை ஹேதுபூர்வகமருளிச்செய்கிறார் (உன்னுடைய வித்யாதி₃). “குடந்தையுள் கிடந்த வாறெழுந்திருந்து பேசுவாழிகேசனே” என்கிற பாசுரத்தையுட்கொண்டு இந்த பாரதந்தர்யம் சப்பாணி கொட்டுகையிலே ஹேதுவாகவருளிச்செய்கிறார் (ஆஸ்ரிதேத்யாதி₃). (4)

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாநம்

அவ:- அஞ்சாம்பாட்டு. (நம்பினேனித்யாதி₃). கீழ் “நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதுவர்” என்று சொல்லக்கேட்டவர்கள், அந்தப் புன்மையாகிறதேதென்றும், அவற்றிலே ஒன்றை இரண்டைச் சொல்லீரென்றும், “பெரியவண்குருகூர்நகர் நம்பிக்காளரியேனென்றீர், நீர் தாம் ஆழ்வாருக்கு அடிமையான ப்ரகாரமென்? முன்பு என்னநிலையிலே நின்று பின்பு ஆழ்வாரைக் கிட்டினீர்? நீர் ஆழ்வாரைக் கிட்டுகைக்கு ருசி ஜநகரா?” என்றும் கேட்க, “அநாதீ₃காலம் அஹங்காரார்த்த₂காமபரவஸனாய், அதில் ப்ரத₄ந புருஷார்த்த₂மான காமம் அர்த்த₂ஸாத₄யமாகையாலும், அவ்விஷய ஸங்க₃ம் ஒன்றிரண்டென்று அளவில் நில்லாமையாலே அவ்விஷயங்கள் பலவற்றையும் போயநு₄விக்மைக்கும், அதுக்கு அர்த்த₂ார்ஜநார்த்த₂மாகவும், தே₃ஸாந்தர பர்யடநம் பண்ணாநிற்க, திருநக₃ரியில் மாடங்கள் மேருசிகரத்தைக் கொடுவந்து வைத்தாப்போலே மின்னித் தோற்றிற்று. இதொரு தே₃ஸவிஸேஷ மிருந்தபடியென்? இத்தே₃ஸத்தின் விஸேஷங்களை ஆராய்ந்து விலக்ஷண விஷயங்களுண்டாகில் அநு₄ப₄விக்மிரோமென்று ஊரிலேபுக்கேன். அதுவே பற்றாசாக அத்தே₃ஸநிர்வாஹகரான ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ஆத₃ரம்ஜநித்து, அவர்க்கே ஆளாய் விஷயாதீ₃களை வென்றேன். இதிறே நான் நின்ற நிலை” என்று அவர்களுக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறார்.

வ்யா.- (நம்பினேனித்யாதி₃). கீழ் தாமருளிச்செய்த புன்மை எண்ணித்தலைக்கட்டப் போகாமையாலே அதில் ப்ரத₄நமாய், அவையெல்லா வற்றையும் தனக்குள்ளே உடைத்தாயிருப்பதொன்றிரண்டை உபாத₃நம் பண்ணுகிறார் (நம்பினேன்பிறர் நன்பொருள் தன்னையும் நம்பினேன் மடவாரையும்) அதில் ப்ரத₄நதோஷமாயறுவன-ஆத்மாபஹாரமும், அந்யவிஷய ஸங்க₃முமிறே. ஆத்மாபஹாரமாவது - ப₄க₃வதே₃கஸேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸ்வதந்த்ர₃ப₃தி₄பண்ணி ஆத₃ரித்துப்போருகை.

(பொருள்) வஸ்து. “ஸத்யஞ்ச” (தை.ஆந.6-3) என்றும், “உள்ளது” (திருவாய். 1-2-4) என்றும் சொல்லும்படி உண்டாயேபோருமது; அஹமர்த்த₂மாய் என்றும் ப்ரகாஸித்தேபோரும் வஸ்து. “நா₄ப₄வோ வித்₃யதே ஸத:” (கீ₃தை 2-16) என்கிறபடியே. (நன்பொருள்) விலக்ஷண த்₃ரவ்யம்;

அரு.- அஞ்சாம்பாட்டு. (நம்பினேன்) விலக்ஷண விஷயங்களுண்டாகில், அநு₄ப₄விக் கலாமென்றும், செம்பொன் மாடமாகையாலே அர்த்த₂ார்ஜநம் பண்ணலாமென்றும் ஊரிலே போந்தேனென்றது - “மடவார், செம்பொன்மாடம்” என்றத்தைக் கடாஷித்து.

(தே₃ஸமாயறுவன) என்றது - அற்றதென்றபடி. இந்த வஸ்துதான் நித்யமாயிருக்குமென்றருளிச்செய்கிறார் (ஸத்யஞ்சவென்று தொடங்கி) உள்ளதாய்க்

“எண்பெருக்கந்நலத்தொண்பொருள்” (திருவாய்.1-2-10) என்றும், “நன்றாய் ஞானம் கடந்து” (திருவாய்.8-8-6) என்றும் ஆழ்வார்பாடே கேட்டுப் போருகையாலே நன்பொருளென்கிறார். நன்மையாவது “பஞ்சபூதாத்மகம் வஸ்து” (?) என்றும், “மேம்பொருள்” (திருமாலை 38) என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேஹத்துக்கு வஸ்துதை உண்டேயாகிலும் அதுபோலே அநித்யமாய் அநவரத₃ விகாராஸ்பத₃மாய் அத்யந்தஹேயமாய், அஜ்ஞாநமாய், அஸுக₂மாய் அபே₄க்யமாயிருக்கையன்றிக்கே, நித்யமாய், நிர்விகாரமாய், அத்யந்தவிலக்ஷணமாய், ஸ்வயம் ப்ரகாஸமாய், ஸுக₂மாய் ஸ்வப₄வதோ பே₄க்யமாயிருக்கையாலே நன்பொருளென்கிறார்.

(பிறர்நன்பொருள்) இங்குப்பிறரென்பது – ஸர்வேஸ்வரனை; பிறரென்பது – அந்யரையிறே. “உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: பரமாத்மேத்யுத்யாஹ்ருத:” (கீதை 15-17) “வித்யாவித்யே ஈஸ்தே யஸ்து ஸோந்ய:” (ஸ்வே.5-1) என்கிற படியே சேதநாசேதந விஸஜாதீயனான ஸர்வேஸ்வரனாய்த்து அந்யனாகிறான்; “உயர்வறவுயர்நல முடையவன்” (திருவாய்.1-1-1) “எல்லையிலந்நலம்” (திருவாய். 1-2-4) “எப்பால்யவர்க்கும் நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்து அப்பாலவன்” (திருவாய்.1-7-2) என்றும் பலபடியாலும் ஈஸ்வரனைச் சித₃சித்வ்யாவ்ருத்தனாக ஆழ்வார்பாடே கேட்டுப்போருகையாலே அந்த வ்யாவ்ருத்தி தோற்றப் பிறரென்கிறார். அந்யனாகிறான் – கூடியிருக்கச்செய்தேயும் கார்யங்களில் கூட்டுப்படாதவனிறே; அதில் சித₃சித்துக்களோடே கூடியிருக்கச்செய்தேயும் பரிணாமாஜ்ஞாத்வது₃:சித்வங்கள் தன்பக்கலிலே ஏறிப்பாயாமலிருக்கையாலே பிறரென்கிறார். ஸர்வபூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருக்கச்செய்தேயும் அபஹதபாப்மாவாயிருக்குமவனிறே அவன்; இவ்வர்த்த₂ம் “அவையாயவை யல்லனுமாய் கேசவன்” (திருவாய்.6-4-11) என்று ஆழ்வார்பாடே

கொண்டு தோற்றும் க்ரமமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அஹமர்த்த₂மாயென்று தொடங்கி). நித்யமாயிருக்குமென்கைக்கு ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (நாப₄வோ வித்யதே ஸத:) என்று. ஆத்மவஸ்து விலக்ஷணமென்றறிந்தபடி என்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (எண்பெருக்கென்று தொடங்கி).

ஈஸ்வரனை அந்யனாகச் சொல்லிற்றேவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:) என்று தொடங்கி. வித்யையாலே சேதநனையும், அவித்யையாலே ப்ரக்ருதியையும் சொல்லுகிறது. ஈஷ்டேயென்று சொல்லவேண்டியிருக்க, ஈஸ்தேயென்கிற ப₃ஹுவசநம் ச₂ாந்த₃ஸம். பிறரென்றது – ஸர்வஸ்மாத்த்பரனாதல், அந்தர்யாமியாதல். இத்தையருளிச்செய்கிறார் (அந்யனாகிறுனித்யாதி₃). சித₃சித்₃விலக்ஷணெனன்று இவரறிந்த படி என்னென்னவருளிச்செய்கிறார் (உயர்வற உயர்நலமுடையவெனன்று தொடங்கி). தத்₃க₃ததே₃ஷங்கள் தட்டாதவென்னுமிடம் எங்கேகேட்டு வைத்தாரென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இவ்வர்த்த₂மவையாயென்று தொடங்கி).

கேட்டுவைப்பரிறே.

அவன், என்னதென்றுபோரும் பதூர்த்த₂மாய்த்து இவ்வாத்மவஸ்து; நன்பொருளென்று - அசித்வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று; பிறர்நன்பொருளென்று - ஈஸ்வரவ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது; ஸ்வப்ரகாஸத்தாலே அசித்வ்யாவ்ருத்தனையிருக்கும்; ஸ்வத்வத்தாலே ஈஸ்வரவ்யாவ்ருத்தனையிருக்கும். ஸரீரியாய் அசித்வ்யாவ்ருத்தனையிருக்கும்; ஸரீரமாய் ஈஸ்வரவ்யாவ்ருத்தனையிருக்கும். பே₄க்தாவாய் அசித்வ்யாவ்ருத்தனையிருக்கும்; பே₄க்யமாய் ஈஸ்வரவ்யாவ்ருத்தனையிருக்கும். (பிறர்நன்பொருள்) உடைமையும் விலக்ஷணமாய், உடையவனும் விலக்ஷணனையிருக்கும். இது - தே₃ஹேந்த்₃ரியமந:ப்ராணதீ₄ப்யோந்யமாயிருக்கும்; அவன் ப்ரத₄ந புருஷாவ்யக்தகாலாநாம் பரமனையிருக்கும்.

(நன்பொருள் தன்னையும்) இவ்வஸ்துவைக்கிடர் நான் ஆசைப்பட்டுப் போந்தது; அவனுடைய விபூ₄திமாத்ரமாயிருப்பதொரு வஸ்துவை அபஹரித்தேனோ? அவன் மார்பிலேவைத்து மநநம் பண்ணும்படியான கௌஸ்துப₄த்தையன்றோ நான் களவு கண்டது. “ஆத்மாநமஸ்ய ஜக₃தோ நிர்லேபமகூ₃ணமலம்! பி₃ப₄ர்த்தி கௌஸ்துப₄மணிஸ்வரூபம் ப₄க₃வாந் ஹரி:” (வி.பு.1-22-68) என்கிறபடியே “அறவனையாழிப்படை யந்தணனை” (திருவாய்.1-7-1) என்று சொல்லும்படியான ப்ரஹ்மஸ்வத்தையன்றோ நான் அபஹரித்தது. பரமத₄ர்மிகனாய், பவித்ரபாணியாயிருப்பானொரு ஸிஷ்டனுடைய த்₃ரவ்யத்தையன்றோ நான் அபஹரித்தது. “அகாரார்த்த₂ாயைவ ஸ்வம்” (அஷ்டஸ்லோகீ) என்று அபி₄யுத்தப்ரயோக₃முண்டாகையாலே “அ இதி ப்₃ரஹ்ம” (ப₃ஹ்வ்ருசம்-ருக₃ாரணம் ப்ரஸநம்-2, அநு-2) என்று அகாரவாச்யன் ப்₃ரஹ்மமாகையாலே ப்₃ரஹ்மஸ்வமிறே இது.

(பிறர்நன்பொருள் தன்னையும் நம்பினேன்) ஸ்வம்மும் விலக்ஷணமாய்,

ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஈஸ்வரனோடு அசித்தோடு வ்யாவ்ருத்தியுண்டென்னுமத்தை ப்ரகாரபே₄தே₃நவருள்கிரூர் (நன்பொருளென்றித்யாதி₃). ஈஸ்வரனும் பே₄க்யனையிருக்க பே₄க்யதையாலே வ்யாவ்ருத்தி சொல்லக்கூடுமோவென்று முதலிகள் கேட்க, அந்நமென்றும் அந்நமத₃ந்தமென்றும் ஈஸ்வரனுக்கு பே₄க்த்ருத்வ ப்ராத₄ந்யத்தைச் சொல்லுகையாலே வ்யாவ்ருத்தி கூடுமென்றருளிச்செய்கிரூர். அந்த வைலக்ஷண்யத்தை விவரிக்கிரூர் (தே₃ஹேந்த்₃ரியவென்று தொடகி வாக்யத்₃வயத்தாலே).

அப்படி ஆத்மவஸ்துவைக் கௌஸ்துப₄மாகச் சொல்லுமோவென்ன அருளிச்செய்கிரூர் (ஆத்மாநமஸ்யஜக₃த: என்று தொடங்கி). (நிர்லேபம்) கர்மரஹிதம். (அகூ₃ணம்) கு₃ணத்ரயரஹிதம். அறவனையென்கையாலே (பரமத₄ர்மிகனென்றது.) ஆழிப்படையென்கையாலே (பவித்ரபாணி:) என்கிரூர். பவித்ரமென்று - பவித்ரத்துக்கும், திருவாழிக்கும்பேர்; ஆத்மவை ஸ்வம்மென்று சொன்னதுக்கு ப்ரமாணமருளிச்செய்கிரூர் (அகாரார்த்த₂ாய என்று தொடங்கி). ஈஸ்வரனை ப்₃ரஹ்மமாகச் சொல்லிற்றோ என்னவருள்கிரூர் (அ இதி ப்₃ரஹ்மவென்று தொடங்கி).

ஸ்வாமியும் விலக்ஷணனாயிருக்கவன்றோ நான் இவ்வஸ்துவை அபஹரித்தது. இவ்வாத்மாபஹாரம் ஸ்வதந்த்ரனுக்கும் தேஹாத்மாபி₄மாநிக்குமுண்டாமதாகையாலே. இத்தால் தேஹாத்மாபி₄மாநம் சொல்லிற்று. அப்போது “நம்பினேன்பிறர் நன்பொருள் தன்னையும்” என்று தேஹரக்ஷணஸேஷமாக “பரத்ரவ்யேஷ்வபி₄த்₄யாநம்” (?) என்கிறபடியே அந்யத்ரவ்யங்களையும் ஆசைப்பட்டுப்போந்தே நென்றுமாம்; அங்கு நன்பொருளென்று – அவர்கள் நினைவாலே சொல்லுகிறது. (பிறர்நன்பொருள்தன்னையும் நம்பினேன்) அவ்விடந்தன்னிலும் மேலெழுந்தத்ரவ்யங்களை யாசைப்பட்டவளவன்றிக்கே அவர்கள் சீர்க்கக்கனக்க நினைத்திருக்கும் மடிச்சரக்கையாய்த்து ஆசைப்பட்டது.

(நம்பினேன் மடவாரையும்) தேஹமே ஆத்மாவென்றிருக்கையாலே, ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறந்தால் பரமாத்மாவே புருஷார்த்த₂மாமாபோலே உடம்புக்கு உடம்பே பே₄க்யமாகையாலே பரஸ்தீர் ஸரீரங்களே பே₄க்யங்களென்று ஆசைப்பட்டுப் போந்தேன். (மடவாரையும்) ஆத்மகுணபூர்ணிகளாய் பாதிவ்ரத்யத்₄மநிரதைகளான ஸாத்₄விகளையாய்த்து நானாசைப்பட்டது.

(நம்பினேன் மடவாரையும்) அன்றிக்கே ஸாமாந்யத்தில் ஸ்தீரீகளையும் ஆசைப்பட்டுப்போந்தேன். (மடவார்) அவர்கள் புருஷவஸீகாரம் பண்ணுவது தந்தாமுடை மடப்பத்தைக் காட்டியாய்த்து. “சதிரிளமடவார்” (திருவாய்.2-10-2) என்று ஆழ்வார்பாடே கேட்டுவைக்கையாலே மடவாரென்கிறார். (மடவார்) அதிலும் ஒன்றிரண்டை யாசைப்படுகையன்றிக்கே பலவிஷயங்களையும் ஆசைப்பட்டேன்; ஒன்றிலே துவக்கலாவது – அதில்பே₄க்யதை உண்டாகி லிறே; அதில்லாமையாலே பலவிஷயங்களையும் ஆசைப்பட்டுப் போந்தாராய்த்து; அதுவுமன்றிக்கே, “பூ₄ய ஏவாபி₄வர்த்த₄தே” (வி.பு.4-10-23) என்று இக்காமந்தான் அபி₄வ்ருத்த₄மாகையாலே தத₃நுருபமான

ஆத்மாபஹாரம் – ஸ்வாதந்தர்யமும், தேஹாத்மாபி₄மாநமும்; அத்தை அருளுகிறார் (இவ்வாத்மாபஹாரம்தியாதி₃.) ஸ்வாதந்தர்யாபி₄மாநம் சொன்னபோது ப₄க்யவத்த்ரவ்யாபஹாரம் சொல்லுகிறது. தேஹாத்மாபி₄மாநம் சொன்னபோது – லௌகிகத்ரவ்யமான ஸ்வர்ணாதிகளைச் சொல்லுகிறது. ஹேயமானவஸ்துவை நன்பொருளென்று சொல்லுகிற தென்னென்ன அருளுகிறார் (அங்கு நன்பொருளென்று தொடங்கி). நம்பினேனென்றது – ஆசைப்பட்டேனென்றபடி. (மடிச்சரக்கை) என்றது – ஒருவனையும் விஸ்வஸியாதே பையிலேயிட்டு மடியிலே கட்டிக்கொண்டிருக்குமது.

மடப்பமென்றதுக்கு இரண்டுபொருள். அதாவது – பாதிவ்ரத்யமாதல், கபடப₄வ்யதையாதல். (ஸாமாந்யத்தில் ஸ்தீரீகளையென்றது) ஸாத்₄ாரண ஸ்தீரீகளை என்றபடி. ஸ்தீரீகள் கபடமான ப₄வ்யதையை உடையவர்களென்று இவரறிந்தபடி என்னென்னவருளிச் செய்கிறார் (சதிரிளமடவாரென்று தொடங்கி). பலவிஷயங்களிலே போகிறதென்? ஒருவிஷயத்திலே நிற்கப்போகாதோ என்னவருளிச்செய்கிறார் (ஒன்றிலே துவக்கலாவதென்று

விஷயபுஹுத்வமும் அபேக்ஷிதமிறே. ஆகையாலே அவ்வதந்த்ரமான ஆத்மாவை ஸ்வதந்த்ரமாக நினைத்திருந்தேன். அநாத்மாவான தேஹத்திலே ஆத்மபுத்தி₄ பண்ணினேன்; அபுருஷார்த்த₂ங்களான அர்த்த₂காமங்களிலே புருஷார்த்த₂புத்தி₄ பண்ணினேனென்றாராய்த்து; இவ்வபிப்ரயோக₃ங்களாலே இவை ஒவ்வொன்றேபோரும் அநர்த்த₂ ஜநகமாகைக்கு; ஆயிருக்க இவையெல்லாவற்றையும் அநுஷ்டித்துப் போந்தேன்.

இவ்வநுஷ்டாநம் உமக்கெப்போதுண்டாய்த்தென்ன, (முன்னெலாம்) முற்காலமடைய. “அநாதீர்புக₃வாந்கால:” (வி.பு.1-2-26) என்று காலம் நித்யமாகையாலும், அநுஷ்டாதாவான சேதநன் நித்யனாகையாலும், தது₃பகரணபூ₄த கரணகளேபு₃ரங்களும் ப்ரவாஹதயா நித்யங்களாகையாலும், இவ்வநர்த்த₂ புத்தி₄க்கடியான அவித்யாகர்மவாஸநைகள் நித்யங்களாகையாலும் இதுவே எனக்கு யாத்ரையாய்ப்போந்தது. அக்ருத்யங்கள் ஒன்றிரண்டாகிலும் ஆஸ்வஸிக்கலாம். காலம் பரிமிதமாகிலும் கண்டு த₄ரிக்கலாம். அநாதீகாலம் அபரிமிதமான அநர்த்த₂ங்களை அநவரத₃மநுஷ்டித்துப் போந்தேனென்று தாத்தபர்யம்.

கீழ் தம்முடைய புன்மை சொன்னார். மேல் தாம் ஆழ்வாராலே அங்கீக்ருதரான ப்ரகாரம் சொல்லுகிறார் (செம்பொனியாதி₃). நான் அர்த்த₂ார்ஜநேச்ச₂வாய் தே₃ஸாந்தரஸஞ்சாரம்பண்ணிற்செய்தே தை₃வாயத்தமாகத் திருநக₃ரியிலே மாடங்கள் ஓங்கியுயர்ந்து பொற்கென்று தோற்றிற்று; இங்கேபோய் அர்த்த₂ாபஹாரம் பண்ணலாம், இதுதான் நக₃ரியாகையாலே நாக₃ரிகைகளான மடவாரையும் இம்மாடங்களிலே காணலாமென்று அறுதியிட்டு வழிவிலங்கி உள்புக்கேன். அந்நக₃ரிக்கு

தொடங்கி). கீழெல்லாம் நிகுமிக்கிறார் (ஆகையாலேயென்று தொடங்கி.) இவ்வபிப்ரயோக₃ங்களென்றது - நன்பொருள்தன்னையும், மடவாரையுமென்ற அபிஸப்த₃ ப்ரயோக₃ங்களென்றபடி; ஸ்ருஷ்டயாதி₃யிலே கொடுத்த கரணங்கள் ஸம்ஹாரபர்யந்தமிருந்த தேயாகிலும், ஸம்ஹாரத்திலே நஷ்டமாய், கல்பாந்தராதி₃யிலே ஸ்ருஷ்டங்களாகையாலே ப்ரவாஹதோநித்யமாயிருக்கும்.

நம்பினேன் பிறர்நன்பொருள் தன்னையுமென்றுதொடங்கி அக்ருத்யங்கள் அநேகங்களாகையாலும், முன்னெலாமென்று - காலமநாதி₃யாகையாலும், த₄ரித்திருக்கப் போகாதென்றபடி. “செம்பொன்மாடத் திருக்குருகூர் நம்பிக்கன்பளாய்” என்னுமளவுக்குத் தாத்தபர்யமருளிச்செய்கிறார் (தான் அர்த்த₂ார்ஜநேச்ச₂வாயென்று தொடங்கி.) (பொற்கென்று தோற்றிற்றென்றது) பொன்மயமாகத் தோற்றிற்றென்றபடி. “ஓங்கி, உயர்ந்து” என்று மிகைச் சொல்லாய், மிகவுமுயர்ந்தென்றபடி. (நின்றூப்போலே) என்றது ஒருஹேதுவின்றிக்கேயென்ற படி; ஆழ்வாருடைய அத₄யவஸாயம் போலேயிருக்கிறதிண்மையும், அநுராக₃ம்போலே இருக்கிற பொற்கெனவும் என்றபடி. (பொற்கெனவும்) என்றது ஒளஜ்ஜ்வல்யம்.

நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் திருவஷ்டாசுர ஸம்ஸித்த₄ராகையாலே அவ்விடத்தில் தஸ்கரஸஞ்சரணமில்லாமையாலே ஒருவைஷ்ணவ ஸகாஸத்தில் கூத்தரப₃ந்து₄வுக்குப்பிறந்த அவஸ்தை₂போலே எனக்கும் ஆழ்வார் ஸகாஸத்திலே அபஹாரப₃த்தி₄போய் உள்ளே ஆழ்வார் தம்மைக்காணவேணுமென்று புக்கு அவருடைய பூர்த்தியைக்கண்டு நின்றாப்போலேயிருக்க, அவருக்கு அன்பனாய்விட்டேன்.

(செம்பொன்மாடம்) ஆழ்வாருக்கு “களைகண்மற்றிலேன்” (திருவாய்.5-8-8) என்றும், “ஆராவன்பிலடியேன்” (திருவாய்.6-10-2) என்றும் சொல்லுகிற ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் அத்யுந்தமான அத்யவஸாயாநுராக₃ங்கள் போலேயாய்த்து மாடங்களினோக்கமும் திண்மையும் பொற்கெனவுமிருக்கிறபடி.

(செம்பொன்மாடத் திருக்குருகூர்நம்பி) ஆழ்வாருடைய மயர்வற்ற மதிபோலேயாய்த்து இத்தே₃ஸத்திலும் இருளற்று ஒளியேயாயிருக்கும்படி; அத்தே₃ஸிகரும் ஆழ்வாரோட்டை ஆஸக்தியாலே பொலிந்துநிற்குமவர்களாய்த்து. (செம்பொன்மாடத் திருக்குருகூர்நம்பி) மாற்றுமினுங்கின பொன்னிலே சமைந்தமாடமாய், அதுதான் “அத்யர்க்காநலதீ₃ப்தம் தத்ஸ்த₂நம் விஷ்ணோர்மஹாத்மந:” (ப₄ர.ஆர.136-18) என்று பரமபத₃த்தின் தேஜஸ்ஸுபோலே பார்க்கவும் அணுகவுமொண்ணாதபடி யிருக்கையன்றிக்கே கண்படைத்தார்க்கெல்லாம் காணலுமாய்க்கிட்டவுமாம்படி ஸ்ப்ருஹணீயமான தே₃ஸம். (செம்பொன்மாடம்) “துவளில் மாமணிமாடமோங்கு தொலைவில்லி மங்கலம்” (திருவாய்.6-5-1) என்று உகந்தருளின நிலங்களில் மாடங்களும் ஆழ்வாருக்கு உபாதேயமானாப்போலே இவருக்கும் ஆழ்வாருடைய மதிநலங்களோபாதி மாடங்களும் உபாதேயமாயிருக்கிறதாய்த்து; ஆகையாலே அர்த்த₂காம ப்ரவணரையும் ஆளாக்கும் தே₃ஸமாய்த்து.

(நம்பிக்கன்பனாய்) அர்த்த₂காமாதிகளை நம்பிப்போந்த நான் ஆழ்வாருக்கு அன்பனாய்விட்டேன்; அர்த்த₂காமங்களின் பே₄க்யதையும் ஆழ்வார்பாடே காண்கையாலே அவர்க்கே அன்பனாய்விட்டேன்; கீழ்ப்பாட்டிலே “அன்னையாயத்தனாய்” என்கையாலே “மாதாபிதா” (ஸ்தோ.ர.5) என்னுமிடம்

நம்பியென்ற பத₃த்துக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அத்தே₃ஸிகருமென்று தொடங்கி.) (மாற்றுமினுங்கின) என்றது – மாற்றேறினவென்றபடி. செம்பொன்னென்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (அதுதான் அத்யர்க்காநலவென்று தொடங்கி.) செம்பொன்மாடமென்று வர்ணித்ததுக்குப் பின்னையுமொருதாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (துவளில் மாமணிமாடமென்று தொடங்கி.) நம்பியென்றபத₃த்தைக் கடாக்கித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (மதிநலங்களோபாதி மாடங்களுமென்று தொடங்கி).

அர்த்த₂காமங்களை ஆசைப்பட்டுப் போந்தநீர் ஆழ்வாருக்கு அன்பரான படியென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அர்த்த₂காமங்களின் பே₄க்யதையுமென்று தொடங்கி.)

சொன்னார். இதில் “யுவதய:” (ஸ்தோ.ர.5) “விபூதி:” (ஸ்தோ.ர.5) என்னுமிடம் சொல்லுகிறார்.

(அடியேன்) ஸ்வதந்த்ரனாய்ப்போந்த நான் நம்பிக்கு சேஷமானேன்; ஆழ்வாருக்குப் பிறந்த மதிநலங்கள்போலே க்ரமத்திலே வருகையன்றிக்கே அன்புமுற்பட்டு அடிமைபிற்பட்டது. (நம்பிக்கன்பனாயடியேன்) ஆழ்வார்திருவஷ்டாக்ஷர ஸம்ஸித்த₄ராகையாலே. இவருடைய கடாக்ஷலக்ஷயனாகையாலே அம்மாத்ரத்திலே பத₃த்ரயார்த்த₂த்திலும் உளனாய்விட்டேன். இனி வாசி, அங்கு ததீ₃யஸஹமான தத்₃விஷயமாயிருக்கும்; இங்கு ஆழ்வாருக்கே யாயிருக்கும்.

(சதிர்த்தேன்) சதிரனேன். “மோக்ஷயிஷ்யாமி” (கீ₃தை.18-66) என்றவன் முழங்கைத்தண்ணீர் பார்த்திராதே ஆழ்வாருடைய ப்ரப₄ாவத்தையிட்டு வென்றேன். (நம்பிக்கன்பனாய்ச் சதிர்த்தேன்) “மாற்பால்மனம்சுழிப்பமங்கையர்தோள் கைவிட்டு” (மூன்ற₄.திருவ.14) என்கிறபடியே ஆழ்வாருக்கன்பனாய் அந்ய விஷயங்களை வென்றேன்; (நம்பிக்கன்பனாயடியேன்) ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டும் ஆழ்வாரதாய்த்து; அவர்தாம் “யானே நீயென்னுடைமையும் நீயே” (திருவாய்2-9-9) என்று தத்₃விஷயத்திலே ஸமர்ப்பித்தாப்போலே. (மடவாரையும் நம்பினேன் சதிர்த்தேன்) அவர்கள் சதிரிளமடவாராகையாலே இளிம்புபட்ட நான், ஆழ்வாரையண்டைகொண்டு சதிரனாய்விட்டேன்.

(இன்றே) ஈஸ்வரனையண்டை கொண்டு ஆரப்த₄ ஸரீரபாதஸமயம் பார்த்திருந்து பின்னையும் வாஸநாருசிகளாகிற மண்பற்றுவிடாமல் விரஜையளவும் போகவேண்டும்படியிருக்கையன்றிக்கே, இன்றே

(அர்த்த₂காமங்களின் பே₄க்₃யதையும் ஆழ்வார் பாடே யுண்டாகையாலே) என்றது - ‘யுவதய: விபூதி:’ என்னுமிடம் சொல்லிற்றென்றபடி.

அடிமை முற்பட்டு அன்புண்டாக வேண்டாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆழ்வாருக்குப் பிறந்தமதியித்யாதி₃) ஜ்ஞாந பூர்வகமாக ப₄க்தியுண்டாகை யன்றிக்கே, ப₄க்தியுண்டாய் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்ததென்றபடி. அதாகிறது - “மதிநலமருளினன்” என்று ஆழ்வாருக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் முற்பட்டு ப₄க்தி பிற்பட்டது. இவருக்கு, அன்பனாயென்று - ப₄க்திமுற்பட்டு, அடியேனென்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிற்பட்டது.

அன்பனாயென்று அர்த்த₂காமங்களின் ப்ராவண்யம் ஆழ்வார் பக்கலிலே யுண்டாகையாலே மத்₄யமசரமபத₃யார்த்த₂ங்களான அநந்யோபாயத்வமும், அடியேனென்று அநந்யார்ஹ சேஷத்வமும் சொல்லுகையாலே பத₃த்ரயார்த்த₂ங்களிலுமுளனாய்விட்டேனென்றபடி. (ததீ₃யஸஹமான) என்றது - ததீ₃யசேஷத்வ பர்யந்தமான வென்றபடி. (ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டும்) என்றது - தாமும் தம்முடையப₄க்தியும் ஆழ்வாருக்கு சேஷமாய்த்தென்றபடி.

ஸவாஸநமாகவிட்டேன். (இன்றே) அன்று அப்படியானேன். இன்று இப்படியானேன். நடுவில் இதுக்கு என்கையில் கிடப்பதொருஹேதுவைக் கண்டிலேன். இதுக்கு வரவாரென்றின்றிக்கேயிருக்க, வாழ்வினிதாம்படி விழுந்ததென்று விஸ்மதராகிரூர். (இன்றே) அன்று ஈஸ்வரனுங்கூட நிற்கச் செய்தே ஸம்ஸரித்துப்போந்தேன். இன்று ஆழ்வார் ஸந்நிதி⁴மாஹாத்மயத் தாலே இவ்வளவும் பிறந்ததென்று பரீதராகிரூர்.

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

இன்றேயென்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம் – ஒரு காலாந்தரத்திலின்றிக்கே வாஸநாருசிகளாகிற மண்பற்றை இன்றே ஸவாஸநமாக விட்டென்னுதல். அன்றிக்கே – ஒரு ஹேதுவொன்று மின்றிக்கே இன்றே க்ருதக்ருதயனானென்னுதல். இன்றே என்கிறவிடத்தில் ஏவகாரம் ஸ்வரத்திலேயாய், தாத்பர்யமருளிச்செய்கிரூர் (அன்று ஈஸ்வரனும் கூட நிற்கச்செய்தேயென்று தொடங்கி.) (ஸ்வரத்திலே) என்றது – ஆஸ்சர்யத்திலே யென்றபடி.

அஞ்சாம்பாட்டின் அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வ்யாக்யாந அரும்பத₃ம் முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யானம்

(ஸுதர்ஸநர் ஸ்ரீ.உ.வே.க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி)

நாலாயிரதிவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் வ்யாக்யானம் அருளியவர் வ்யாக்யான சக்ரவர்த்தியான பெரியவாச்சான்பிள்ளை என்பது உலகறிந்ததே. ஆனால் அவர் பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கு அருளிய வ்யாக்யானத்தில் தொடக்கத்திலிருந்து நானூறு பாட்டுக்கள் உள்ள பகுதி, மாமுனிகள் காலத்தில் ஓலைச்சுவடி ஸ்ரீகோஸத்தில் கரையான் அரித்துவிட்ட படியால் நஷ்டமாகிவிட்டது. அந்தக்குறை தீரும்படியாக மணவாளமாமுனிகள் அந்த நானூறு பாட்டுக்களுக்கு மட்டும் வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்தார். அதற்குமேல் உள்ள நாற்பது பாட்டுக்களுக்கு, பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய வ்யாக்யானம் இருந்தபடியால் பெரியவாச்சான்பிள்ளையிடம் மாமுனிகளுக்கு இருந்த பெருமதிப்பாலே, அப்பகுதிக்குத் தாம் வ்யாக்யானம் செய்யாமல் விட்டுவிட்டார். மாமுனிகள் வ்யாக்யானம் (நானூறு பாட்டுக்களுக்கு) மேலுள்ள நாற்பது பாட்டுக்களுக்கு பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம் ஆகியவை ஒரே க்ரந்தமாக ஓலைச்சுவடிகளிலும் அச்சுப்புத்தங்களிலும் ஏடுபடுத்தப் பட்டுள்ளது. இப்பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கு மாமுனிகளின் ஆசார்யரான ஸ்ரீஸைலேஸர் (திருமலையாழ்வார்) என்னும் திருநாமமுடைய திருவாய்மொழிப்பிள்ளையும் ஒரு ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்துள்ளார். இந்த வ்யாக்யானமும் மாமுனிகளும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் அருளியுள்ள பெரியாழ்வார் திருமொழிவ்யாக்யானமும், அதற்கு அரும்பதவுரையும் கி.பி.1914ம் ஆண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. 1382 பக்கங்களுள்ள இந்த க்ரந்தம் மறுபதிப்புக் காணாமலே யிருப்பது மிகவும் வருத்தத்திற்குரியது ஆகும்.

இவ்விடத்தில் மணவாளமாமுனிகளின் பூர்வாசார்ய பரம்பரை அனைவராலும் அறியத்தக்கது. எம்பெருமானாருடைய ஸிஷ்யரான எம்பார் என்னும் கோவிந்தர், அவருடைய சீடரான பராஸரபட்டர், அவரது சீடரான நஞ்சீயர், அவரது சீடரான நம்பிள்ளை என்னும் நம்பூர் வரதாசார்யர், அவரது சீடரான க்ருஷ்ணர் என்னும் திருநாமமுடைய வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, அவரது குமாரரும் சீடருமான பிள்ளைலோகாசார்யர், அவரது சீடரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளை, அவரது சீடரான மணவாளமாமுனிகள் என்பது மந்த்ர மந்த்ரார்த்தங்களை உபதேஸித்த ஆசார்ய பரம்பரை. மாமுனிகளுக்கு ஈடு முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களின் வ்யாக்யானங்கள் உபதேஸமுலமாகக்கிடைத்த ஆசார்ய பரம்பரை நம்பிள்ளைக்குப் பிறகு பின்வருமாறு வேறுபடுகிறது. நம்பிள்ளையின் சீடர் சிறியாழ்வான் அப்பிள்ளை என்னும் ஈயுண்ணிமாதவர், அவரது குமாரரும் சிஷ்யருமான பத்மநாபர், அவருடைய சிஷ்யரான நாலூர்ப்பிள்ளை என்னும் ஸுமநகோலேஸர் அவருடைய குமாரரும் சிஷ்யருமான நாலூராச்சான்பிள்ளை என்னும் தேவராஜர், அவருடைய சிஷ்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளை.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் இந்தப் பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யானம் அவருடையது அல்ல என்று சிலருடைய கருத்து நிலவுகிறது. அக்கருத்து சரியானதல்ல என்பது மணவாளமாமுனிகளின் பெரியாழ்வார் திருமொழி

ஸுதர்ஸநர் ஸ்வாமியின் மங்களாஸாஸந பலத்தாலேயே நமது பத்திரிகையில் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யானம் தொடர்ந்து வெளிவருகிறது.

வ்யாக்யானத்திலிருக்கும் பல ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்து விளங்குகிறது. ஸ்வாபதேஸ வ்யாக்யானத்தில் பலவிடங்களில் 'பிள்ளையருளிச் செய்வர் என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்வர்' என்று காணப்படுகிறது.

இங்கு பிள்ளை என்பது நாலூர்ப்பிள்ளையான ஸுமநகோலேஸரைக்குறிக்கும். ஆச்சான்பிள்ளை திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் ஆசார்யராய் தேவராஜர் என்னும் திருநாமமுள்ள நாலூராச்சான்பிள்ளையைக் குறிக்கும். இந்த இடங்களிலெல்லாம் மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்யானத்தில் 'ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்வர் என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர்' என்று காணப்படுகிறது. இங்கு ஆச்சான்பிள்ளை என்பது திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் ஆசார்யரான நாலூராச்சான்பிள்ளையையே குறிக்கும் என்பதும், பிள்ளை என்பது மாமுனிகளின் ஆசார்யரான திருவாய்மொழிப்பிள்ளையையே குறிக்கும் என்பதும் மிகத்தெளிவு.

மாமுனிகள் பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-9-4 'மாற்றுத்தாய் சென்று' என்ற பாட்டின் வ்யாக்யானத்தில் "முற்பட்ட யோஜனை நாலூர்ப்பிள்ளை வ்யாக்யான ப்ரக்ரியை. பிற்பட்ட யோஜனை பிள்ளையிட்டருளின வ்யாக்யான ப்ரக்ரியை" என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். அதற்குப்பின் நாலூர்ப்பிள்ளையின் வ்யாக்யானத்திற்கு வலிமையைச் சொல்லும்போது, "ஸம்ப்ரதாயத்திலும் வந்தால் நம்பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே கேட்ட சிறியாழ்வானப்பிள்ளை (மாதவர்) குமாரர் (பத்மநாபர்) பக்கலிலே கேட்ட நாலூர்ப்பிள்ளை (ஸுமநகோலேஸர்) அருளிச்செய்தாராகையாலே அந்த ப்ராபல்யமுண்டு. அவர் தாம் ஆச்சான்பிள்ளை (தேவராஜர்) திருத்தமப்பனாராகையாலே, பிள்ளைக்குப் பரமாசார்யருமிறே; ஆகையாலே அந்த யோஜனை முற்பட எழுதி, பிள்ளை (திருவாய்மொழிப்பிள்ளை) அருளிச்செய்த யோஜனை பிற்பட எழுதப்பட்டது" என்று அருளியிருக்கிறார். இதிலிருந்து திருவாய்மொழிப்பிள்ளை பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கு ஒரு வ்யாக்யானம் இட்டருளியிருப்பது மிகத்தெளிவாக விளங்குகிறது. இவ்விடத்தின் அரும்பதவுரையிலும் (பிள்ளை) திருவாய்மொழிப்பிள்ளை என்று விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு சொல்லப்பட்டிருக்கும் பிற்பட்ட யோஜனை இப்போது காணப்படும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை வ்யாக்யானத்திலும் காணப்படுகிறது. இதிலிருந்து திருவாய்மொழிப்பிள்ளை, பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கு ஒரு வ்யாக்யானம் இட்டருளியிருக்கிறார் என்பதும் அதுவே இப்போது அச்சிடப்பட்டிருப்பது என்றும் தெளிவாக விளங்குகிறது.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை 'பெரியாழ்வார் திருமொழிக்கு' வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்திருந்தால் மணவாளமாமுனிகள் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் வ்யாக்யானத்தில் நஷ்டமான பகுதிக்கு வ்யாக்யானம் எழுதியிருக்கவேண்டாமே என்னும் ஆக்ஷேபம் இங்கு எழுகிறது. இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு:

திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் வ்யாக்யானம் ஸ்வாபதேஸத்தை (உள்ளுறைப் பொருளை) முக்யமாகக்கொண்டது. பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானத்தைப்போலே அந்யாபதேஸத்தை (வெளிப்படைப்பொருளை) முக்யமாகக்கொண்டதன்று. மேலும், பல இடங்களில் நம்மைப்போன்றவர்களுக்குப் பொருள் உணர அது அரிதாகவும் இருக்கிறது. அதனாலேயே மணவாளமாமுனிகள் வெளிப்படைப்பொருளை முக்யமாகக்கொண்ட பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் வ்யாக்யானத்தைப் பூர்த்திசெய்தார்.

(இது 2000 ஆவது ஆண்டில் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவேங்கடாசார்யர் ஸ்வாமியின் ஷஷ்டயப்தபூர்த்தி மலரில் வெளிவந்த கட்டுரை.)